

အသက်ကျော

သွေးနီမိတ်တော်တော်တိုင်

ဒို့တာဝန်အရေး (၃) ပါး

- ◆ ပြည်ထောင်စုမဏ္ဍိုင်များ ဒို့အရေး
- ◆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိုင်များ ဒို့အရေး
- ◆ အချစ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိမ့် အဆိုပြုပါးများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အချက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့်တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ◆ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ဖိုင်မာရေး။
- ◆ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို ဝိုင်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြား စီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ ဝေဖန်ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားနိတ္တမြင့်မားရေး။
- ◆ အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ◆ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

Eainmakathit presents

Distributed by RATHA, 095409322

Eainmakathit

38 (3rd-fl), 153rd Lane, Tamwe Ts, Yangon.

095112428, 551403

လွှဲနိမိတ်ကျောက်တိုင်

ဒဿကျော်စွာ

လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ ဖဆပလအစိုးရလက်ထက်။ တိုင်းပြည်
တွင် မငြိမ်မသက် ဆူပွက်နေသော ကာလတစ်ခုတွင် ဖြစ်လေသည်။
ပြည်တွင်းစစ်၏ အငွေ့သည် ဟိုမှ ဒီမှ တငွေ့ငွေ့လူးလွန်စပြုလေပြီ။

တောမီးလောင် တောကြောင်လက်ခမောင်းခတ်မို့ အရပ်ရပ်
အနယ်နယ်တွင် ခိုးသားဓားပြတို့ လှုပ်ရှားသောင်းကြမ်းနေသော
ကာလ။

ထိုသို့သော ကာလပျက်ကြီးတွင်...

ကျေးတောရွာတစ်ရွာသို့ တာဝန်အရ ရောက်ရှိလာရသော
နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်တစ်ဦးမှာ အလွန်ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု
နှင့် မျက်ဝါးထင်ထင် ကြုံဆုံခဲ့ရလေတော့သည်။

“ဘာများထူးသေးလဲ”

ဟူသောမေးခွန်းက ရွာစဉ်တိုင်းလိုလို ရောက်တိုင်းမှာ နယ်ပိုင် ဝန်ထောက် စတင်မေးလေ့ရှိသော မေးခွန်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အုပ်ချုပ် ရေးကိစ္စသည်များနှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းခြင်းပါပဲ။ တစ်ပါတည်း သူပုန်အဋ္ဌကိုလည်း စနည်းနာရသေး၏။

များသောအားဖြင့်တော့ ခုတလော သူအုပ်ချုပ်ရသော နယ်ပယ်တစ်ဝန်းမှာ ဘာထူးထူးခြားခြားပြဿနာမျှ ကြုံတွေ့ရခြင်း မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ဒီတစ်ခါ ခရီးလှည့်တာကတော့ဖြင့် စိတ်အေး လက်အေးပြီးရတော့မယ်လို့ စိတ်ဒုန်းဒုန်းချတော့မလို့ပါပဲ။

သို့သော် ရွာတစ်ရွာအရောက်မှာတော့ ထိုအတွေး မှားယွင်း ကြောင်း သိလိုက်ရပါလေတော့သည်။

“ဘာအကြောင်းထူးသေးလဲ”

ဟု သူမေးလိုက်သည်နှင့်ပင် ဒေသခံရွာသူကြီးဖြစ်သူက ခေါင်းဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

ဝန်ထောက်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားမိသည်။ ပြဿနာတစ်ခုခု တော့ဖြင့် တွေ့ကြုံနေရလေပြီ။

“ထူးတာကတော့ ဟိုးတောင်ဘက် သပြေကုန်းရွာနားဆီ မှာ အလောင်းတစ်လောင်း တွေ့တယ်ပြောတာပဲ”

“တစ်လောင်းဘယ်ကမလဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
လောင်းနဲ့ ကလေးအလောင်း တွေတာတဲ့”

သူကြီးနှင့် အတူပါလာသူ ဆယ်အိမ်ခေါင်းက ဝင်ဖြည့်စွက်
ကလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ခုတလော ဓားပြတွေထူ၊ သောင်းကျန်း
က ပူနှင့်သူကြီးတွေပင် ကိုယ့်ရွာမှာ ကိုယ်မနေရဲတော့ဘဲ ခြေရာ
ကန်နေတတ်ကြသည်မို့ ကိစ္စတော်တော်များကို ဆယ်အိမ်ခေါင်းလို
သာ အားကိုးစုံစမ်းနေရလေသည်။

“ဒါဆိုလည်း သပြေကုန်းသွားကြမှဖြစ်တော့မပေါ့”

သူကြီးက လှည်းတစ်စီးအမြန်စီစဉ်ပြီး သူပါလိုက်ပါလာလေ
သည်။ သပြေကုန်းရွာမှာက ခုနောက်ပိုင်း သူကြီးမရှိဘဲ ရွာခေါင်းဖြင့်
အုပ်ချုပ်လေ၏။ လက်ရှိရောက်နေသောရွာမှ သုံးမိုင်မျှ ဝေးသည်။

နေကလည်း ပူ၊ ဖုန်ကလည်း ထူနှင့် ခရီးကြမ်းကို လှည်း
ကင့်သည့်ဒဏ်ခံရင်း ကြိတ်မှိတ်သွားရလေတော့သည်။

သပြေကုန်းရွာထိပ် ရောက်ရောက်ချင်းပင် အသင့်တွေ့ရသော
ယယ်တစ်ယောက်အား ရွာခေါင်းကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရလေသည်။

“ရွာခေါင်းကြီး ဒီနားမယ် အသတ်ခံထားရတဲ့ အလောင်း
ဒုလ္လိဆို ဟုတ်သလား”

ရွာခေါင်းရောက်ရောက်ချင်းပင် ဝန်ထောက်က ဆီးမေးလိုက်
သည်။

“တစ်လောင်းဘယ်ကမလဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
လောင်းနဲ့ ကလေးအလောင်း တွေတာတဲ့”

သူကြီးနှင့် အတူပါလာသူ ဆယ်အိမ်ခေါင်းက ဝင်ဖြည့်စွက်
ပြာလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ခုတလော ဓားပြတွေထူ၊ သောင်းကျန်း
မှုက ပူနှင့်သူကြီးတွေပင် ကိုယ့်ရွာမှာ ကိုယ်မနေရဲတော့ဘဲ ခြေရာ
ရှောင်နေတတ်ကြသည်မို့ ကိစ္စတော်တော်များကို ဆယ်အိမ်ခေါင်းလို
ပေးသာ အားကိုးစုံစမ်းနေရလေသည်။

“ဒါဆိုလည်း သပြေကုန်းသွားကြမှဖြစ်တော့မပေါ့”

သူကြီးက လှည်းတစ်စီးအမြန်စီစဉ်ပြီး သူပါလိုက်ပါလာလေ
သည်။ သပြေကုန်းရွာမှာက ခုနောက်ပိုင်း သူကြီးမရှိဘဲ ရွာခေါင်းဖြင့်
တာ အုပ်ချုပ်လေ၏။ လက်ရှိရောက်နေသောရွာမှ သုံးမိုင်မျှ ဝေးသည်။

နေကလည်း ပူ၊ ဖုန်ကလည်း ထူနှင့် ခရီးကြမ်းကို လှည်း
ဆာင့်သည့်ဒဏ်ခံရင်း ကြိတ်မှိတ်သွားရလေတော့သည်။

သပြေကုန်းရွာထိပ် ရောက်ရောက်ချင်းပင် အသင့်တွေ့ရသော
သူငယ်တစ်ယောက်အား ရွာခေါင်းကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရလေသည်။

“ရွာခေါင်းကြီး ဒီနားမယ် အသတ်ခံထားရတဲ့ အလောင်း
တွေ့လို့ဆို ဟုတ်သလား”

ရွာခေါင်းရောက်ရောက်ချင်းပင် ဝန်ထောက်က ဆီးမေးလိုက်
လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တွေ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွာသားလယ်သမားတစ်ယောက်တွေ့တာပါ”

“ခေါ်စမ်းပါဦးဗျ အဲဒီလူ”

ရွာခေါင်းသည် ရွာထဲပြန်ဝင်သွားပြီး လူတစ်ယောက်အား ခေါ်ထုတ်လာလေသည်။

“သူပါပဲ အလောင်းတွေ့တာ”

“ကဲ တွေ့ပုံပြောစမ်းပါဦး”

ရွာခေါင်းခေါ်လာသူမှာ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ ဆက်တိုက်ပြောပါလေတော့သည်။

“တစ်နေ့မနက် လင်းအားကြီးက ကျွန်တော်လယ်ထဲ နောက်ချေးချသွားရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိတဲ့ ရိုးနားမယ် လင်းတ. တွဲဝိုင်းအုံပြီးဆွဲနေတာကို တွေ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နွားသေကောင်ကို ဝိုင်းဆွဲနေကြတယ်ထင်တာနဲ့ ဘယ်သူနွားများ သေပါလိမ့်လို့ သွားကြည့်တော့ လူသေကောင်ဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကြောက်လန့်ပြီး ပြန်ပြေးလာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရွာခေါင်းကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ အဲဒီအလောင်းကို မြှုပ်ပစ်လိုက်ကြပြီလား”

ဝန်ထောက်က ဖြတ်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“မမြှုပ်ရသေးပါဘူး၊ မနေ့က ကျွန်တော်တို့ မြှုပ်ဖို့ သံတူ

ရွင်းတွေဘာတွေယူပြီး သွားကြပါတယ်။ ပဟိုရောက်တော့ နံလွန်းအား ကြီးလို့ အနားမကပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာတွေတွေ့သလဲ”

“မိန်းကလေးတော့ မိန်းကလေးပဲ၊ အတော်ခေတ်ဆန်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ တူတယ်။ ရုပ်တော့မပီသတော့ဘူးပေါ့လေ၊ လင်းတတွေ စားထားလို့ ပျက်စီးနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနားက လွယ်အိတ်လေး တစ်လုံး၊ ထမြယ်တို့ပတ်ပုဝါ၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတောင့်၊ ပေါင်ဒါဗူးတို့ ကို တွေ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ ခုံမြင့်ဖိနပ်နဲ့ ဖဲထီးတစ်စင်းကိုလည်း တွေ့ရ ပါသေးတယ်။ ဆံပင်အုပ်တဲ့ပိုက်နက်ကလေးနဲ့ မှန်သေးသေးလေးတစ် ချပ်တို့လည်း တွေ့ပါတယ်”

“ကလေးအလောင်းရော တွေ့လား”

“ကလေးအလောင်းတော့ လင်းတတွေစားထားလို့ ရစရာ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ”

“ကဲ သွားကြည့်ကြရအောင်ဗျာ”

ဝန်ထောက်က နှိုးဆော်လိုက်သဖြင့် အားလုံးနေရာမှ ထလာခဲ့ ကြလေသည်။ အနောက်တောင်ဘက်ရှိ လယ်ကွင်းဆီလျှောက်လာ ကြရင်း ဆက်လက်မေးမြန်းစုံစမ်းရလေ၏။

“ဒီအတောအတွင် ခင်ဗျားတို့ရွာကို လူစိမ်းတွေဘာတွေ မလာဘူးလား”

“ဟိုတစ်နေ့ကတော့ လူတစ်ယောက်လာတယ်ဗျ”
 အတူပါလာသော ရွာသားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း
 ဖြစ်သည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဒီလူက ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲ ဝင်လာပြီး သီးခေါက်ခွာချင်
 လို့ဆိုပြီး အိမ်တစ်အိမ်က ဓားငှားသွားသတဲ့ဗျ။ အဲဒီဓားကိုလည်း
 အလောင်းနားမှာ တွေ့တယ်ဆိုတဲ့”

“ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီဓားငှားသွားတဲ့လူပဲ လူသတ်ကောင်
 ဖြစ်ရမယ်”

ဝန်ထောက်က မှတ်ချက်ချလေ၏။ တဆက်တည်း ရွာခေါင်း
 အား မှာရပြန်သည်။

“ကဲ အဲဒီ ဓားငှားတဲ့အိမ်က လူတွေကို အခေါ်လွှတ်စမ်းပါ
 ဦး”

နေပူရှိန်က ပြင်းထန်လွန်းလှချေသည်။

ဝန်ထောက်ဦးဆောင်သော လူတစ်စုသည် လယ်ကွက်များကို ဖြတ်သန်းကာ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ရွာနောက်ဘက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။

ခပ်လှမ်းလှမ်း လယ်ကြားရိုးအနီးတွင် လှုပ်ရှားနေသော လင်းတများကို မထင်မရှားတွေ့မြင်နေရသည်။ လင်းတတို့သည် တစ်ခုတစ်ခုကို ဝိုင်းဆွဲနေကြ၏။ လင်းတတို့မှာ သူတို့အနီးသို့ လူများတဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်ကိုပင် ဂရုမပြုနိုင်။ အစာကိုသာ မက်မက်မောမော အလှအယက် ဝိုင်းဆွဲနေကြသည်။

လူများလက်တကမ်းအကွာလောက် ရောက်လေမှ လင်းတတို့ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ထပျံသွားကြပြီး အနီးရှိ ထနောင်းပင်ပေါ်တွင် နားနေကြလေသည်။

သူတို့ မူလအံ့ခဲခဲ့သော နေရာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖုန်တွေပေကျနေသည့်ကြားမှ ငေါငေါကြီးထွက်ပေါ်နေသော ပေါင်ရိုးကြီးနှစ်ချောင်းကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုခဏ၌ လယ်ကြားရိုးအတွင်းမှ လင်းတ သုံးကောင်သည် ဝေါခနဲ ထပျံသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြန်၏။

အသေကောင်၏ အပုတ်နံ့တို့မှာ စူးစူးရှရှနံ့လာလေတော့သည်။

ဒီနေရာအနီးအနားတစ်ဝိုက်လုံးတွင် အရိုးတွေနှင့် အသားစတွေမှာ ပြန့်ကျဲနေလေ၏။ လင်းတတို့သည် လူသေကောင်၏အသားတို့ကို ဖဲ့ရွဲစားသောက်ကြပြီးနောက် ရိုးကပ်အသားများကိုပင် လုယက်နေခဲ့ကြစဉ် လူများရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူများသည် နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပုဝါများနှင့် ပိတ်ဆီးကာ ထနောင်းပင်ရိပ်အုပ်မိုးထားသော လယ်ကြားရိုးရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာ၌ ချုံအနည်းငယ် ထူထပ်နေလေ၏။

“ဟာ ဒီမှာဗျို့”

ရှေ့ဆုံးမှ လျှောက်သွားသူက အော်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ အားလုံးအပြေးအလွှားကြည့်ကြသောအခါ သေသူအမျိုးသမီး၏ ကျန်ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတချို့ကို ရိုးထဲတွင် တွေ့ရလေသည်။

အပုတ်နံ့မှာ မခံနိုင်လောက်အောင် ဆိုးရွားလာသဖြင့်

နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်များကို လက်ကိုင်ပုခါများဖြင့် ပိုမိုတင်းကြပ်အောင် စည်းပိတ်ကြရလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်း အရိုးလောက်သာ ကျန်တော့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အရိုးတို့ပင်လျှင် သူ့နေရာနှင့်သူ မရှိတော့။ အဆစ်အပိုင်းတို့ ပြုတ်ကုန်ကြလေပြီ။ နံရိုးတို့သည်သာ ပြိုင်းပြိုင်းတည်လျက်ရှိ၏။ အသားဟူ၍မူ တစ်စိုးတစ် မတွေ့ရတော့ပါ။

ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ အသည်း၊ အူ၊ နှလုံး၊ ကျောက်ကပ်၊ အစာအိမ်၊ အူမစသော သုံးဆယ်နှစ်ကောဋ္ဌာသအပါအဝင်ဖြစ်သည့် ဝမ်းတွင်းရုပ်ဝတ္ထုတို့မှာ လင်းတတို့ ပွဲတော်တည်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဟောင်းလောင်းဖြစ်ကျန်လေတော့သည်။

ခေါင်းရိုးသည်လည်း တခြားဖြစ်နေပြီ။ မျက်တွင်းဟောင်း လောင်းပေါက်နှင့် ဖွေးဖွေးဖြူနေလေပြီ။ အောက်မေးရိုးလည်း ပြုတ် နေပြီ။

ဝန်ထောက်က တုတ်တစ်ချောင်းနှင့်ထိုးကာ ခေါင်းရိုးကို စေ့စေ့ငှကြည့်လိုက်သည်။ အထက်က သွားကလေးများသည် ညီညီ ညာညာတန်းစီလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ ပြုတ်နေသော အောက်မေးရိုးမှ သွားကလေးများသည်လည်း ထိုနည်းတူပင် ကျန်ရှိနေသေးသည်။

“ဟောဒီမယ်ဗျ ကလေးခေါင်း”

လူတစ်ယောက်က တုတ်နှင့်ထိုး၍ အနီးတွင်ရှိသော က
ခေါင်းခွံလေးကို ပြသည်။ လင်းတတို့မှာ ကလေး၏ အရိုးနုနုက
များကိုပင် ဝါးမျှစားသောက်သွားကြပြီး ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ဒီအလောင်းဟာ အမျိုးသမီးအလောင်းဆိုတာ
သေချာပြီဗျ”

“ဘာလို့လဲ ဝန်ထောက်မင်းရဲ့”

“ဟိုမယ်ကြည့်ပါလား၊ တင်ပါးရိုးကြီးနှစ်ခုဟာ က
တယ်။ ကလေးမွေးဖူးတဲ့ အမျိုးသမီးဆိုတော့ ပိုပြီးကားတယ်
ထိုအချိန်တွင် အတူပါလာသော ရဲတိုက်ပိုင်ကြီးက သေး
ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းကာ စာရင်းပြုလုပ်နေလေသည်။

သေသူ အမျိုးသမီးသည် ရွာသားများပြောသလို ခေတ်
သူကလေး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူဝတ်ခဲ့သည့် အင်္ကျီမှာ တော
ပိုးအစိမ်းကွက်ကလေးဖြစ်သည်။ ထဘီမှာလည်း အစိမ်းရော
ဖြစ်၏။

ရိုးထဲမှ တုတ်နှင့်ကော်ယူရရှိလာသော ဘော်လီအ
လည်း ခေတ်ဆန်သောပုံဖြစ်သည်။ ခေါင်းတွင် ထုပ်ထား
ပိုက်နက်ကလေးမှာ ဆံပင်တို့ ရှေးထွေးလျက် ထနောင်းပင်
တွင် ရောက်ရှိနေလေသည်။

ကလေးကို အနီးအဖြစ် ပိုက်ထွေးလာဟန်တူသော ယော

လုံချည်ပိုင်းတစ်ထည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အမျိုးသမီး စီးလာခဲ့သည့် ဖိနပ်သည် ခုံမြင့်အဖြူကလေး၊ ထီးမှာ အရိုးတို မိန်းမ ဆောင်းအနက်။

ထို့နောက် ယမန်နေ့က ရွာသားများ တွေ့ထားသည်ဆိုသော လွယ်အိတ်ကလေးကို ရှာကြရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တွေ့ရလေသည်။ ပေါင်ဒါများ၊ တို့ပတ်ပုဝါနှင့် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတောင့်တို့ကိုလည်း အနီးအနားတွင် တွေ့ရှိရသည်။

ထိုအချိန်တွင် အခေါ်လွှတ်လိုက်သော ရွာထဲမှ အမျိုးသမီး နှစ်ဦးရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“သူတို့အိမ်ပါပဲ၊ ဟိုနေ့ကဓားလာငှားသွားတာ”

ရွာခေါင်းက ပြောပြလေသည်။

ဝန်ထောက်က ဓားလာငှားသူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တို့ကို မေးသည်။ မိန်းမနှစ်ယောက်က မှတ်မိသလောက်ပြောပြလေ၏။ ထိုအနီးအနားမှ တွေ့သောဓားကိုပြရာ သူတို့အိမ်က ငှားသွားသောဓားဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံကြသည်။

“သိပ်ရက်စက်တဲ့လူပဲ၊ ဒီ ဓားမတုံးကြီးနဲ့ ဟိုနေရာမယ်လည်ပင်းစင်းပြီး ခုတ်သံတံတာနဲ့တူတယ်”

ရဲတိုက်ပိုက်က ထနောင်းပင်ခြေရင်းကို ညွှန်ပြ၍ ပြောလေသည်။ ထိုနေရာတွင် သွေးစက်တွေနှင့် ပက်ဖုန်းထားသလို တွေ့ရ

ရဲတိုက်ပိုင်သည် သူစုဆောင်းရရှိသော သက်သေခံပစ္စည်းများကို စာရင်းနှင့်တကွ ရွာခေါင်းကို အပ်နှံသည်။ ဝန်ထောက်တို့မှာ မြို့တက်ရန်ကိစ္စရှိပြီး နောက်နေ့မှ ပြန်ရောက်လာမည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုပစ္စည်းများအား နံနက်ရထားဖြင့် ဆီးကြိုအပ်နှံနိုင်ရန် စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူတို့ လူတစ်သိုက် ထိုနေရာမှ ထွက်လာကြပြီးသောအခါ တစ်လမ်းလုံး လူသတ်မှုအကြောင်းကိုသာ ဆွေးနွေးလာမိကြလေသည်။

“ဘယ်နှယ့်ထင်သလဲ ဝန်ထောက်မင်း”

“အရေးကြီးဆုံးကတော့ သေသူမိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိဖို့လိုတယ်။ အဲဒါ သိပြီးမှ နောက်ဆက်တွဲကိစ္စတွေ စဉ်းစားကြတာပေါ့”

ထိုညက ဝန်ထောက်မှာ ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် အတော်စောစော အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။ သို့သော် သူ့ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် မအိပ်နိုင်ရှာ။

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသလိုရှိစဉ်မှာပင် ကလေးငိုက်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးသဏ္ဍာန်ကို မြင်ရလေသည်။

ဝန်ထောက်သည် အိပ်ရာမှ ဖျပ်ခနဲလန့်နိုးသွားခဲ့သည်။ မျက်လုံးကိုပွတ်သပ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသည်။ တကယ်မြင်ရသည်လား အိပ်မျက်ထဲ၌ မြင်ရသည်လား။ ဝိုးတိုးဝါးတား မကွဲပြားသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ချက်ချင်းပင် သေသူမိန်းမကို ယခင်က သူမြင်ခဲ့ဖူးကြောင်း အမှတ်ရလိုက်မိလေသည်။ မြင်ဖူးသည်မှ နှစ်ကြိမ်တိတိ။ နှစ်ကြိမ်စလုံး ရထားပေါ်တွင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က...

အမျိုးသမီးငယ်သည် ကလေးကို ပွေ့ပိုက်လျက် ဝန်ထောက် တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ဂတ်ဗိုလ်တွဲတွင် အတူပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ တိုက်ပိုင်ကြီးနှင့်လည်း နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြသည်။

ဝန်ထောက်က မေးစမ်းမိသောအခါ တိုက်ပိုင်ကြီးက သူ့အသိ အမှုထမ်းတစ်ဦး၏သမီးဖြစ်ကြောင်း၊ သူမဖခင်မှာ သေဆုံးပြီဖြစ် ကြောင်း၊ မိန်းကလေးမှာ သောင်းကျန်းသူများကြီးစိုးစဉ် သောင်းကျန်း သူတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျကြောင်း အစိုးရတပ်များ သူတို့ နယ်သိမ်း ပိုက်မိသောအခါ လူတို့တိမ်းရှောင်သွားပြီးနောက် နှစ်ဦးလုံး အလင်း ဝင်ခဲ့ကြကြောင်း ပြောပြသည်။

နောက်ဆုံးလေးရက်ကြသောအခါ ရထားပေါ်တွင်ပင် တစ်ကြိမ်ထပ်တွေ့ရပြန်သည်။

ကလေးကို နို့ဗူးတိုက်လျက် သူမသည် တွေးတောငေးမော ရင်း လိုက်ပါလာသည်။ ဝန်ထောက်မှာ ထိုစဉ်က သူမအား ဂရုစိုက် ကြည့်မိ၏။ အသားဖြူဖြူ မျက်နှာပြည့်ပြည့်၊ ကြည်လင်သော မျက်လုံး အစုံဖြင့် အတော်အတန် ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုလိုက်မိသည်။

ခရီးဆုံးသို့ရောက်သော် သူသည် ရထားပေါ်မှ မဆင်းဘဲ ထိုင်နေလေသည်။ ဝန်ထောက်နှင့်အတူ ပါလာသော တိုက်ပိုင်ကြီးအား

“ကျွန်မ ဒီမယ် မဆင်းဘူး၊ မီးရထားနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်သွား
မယ်”

ဟု ပြောဆိုနေသံ ကြားလိုက်ရသည်။

ဝန်ထောက်မှာ ရထားပေါ်တွင် ထိုင်ကျန်ရစ်သော အမျိုးသမီး
ကို လည်ပြန်တစ်ချက်ကြည့်ရင်း...

ဘယ်နှယ့်မိန်းကလေးပါလိမ့်ဟု တွေးတောကာ ရထားပေါ်မှ
ဆင်းသက်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းလင်းချင်းပင် ဝန်ထောက်သည် အမျိုးသမီးငယ်တက်ရောက်စီးနင်းခဲ့ဖူးရာ ဘူတာသို့ သွားလေတော့သည်။

ရထားဂတ်တွဲတွင် အမြဲလိုက်ပါနေကြဖြစ်သော စာပို့လုလင် မောင်သန့်ဇင်ကို စုံစမ်း၏။

“ဟေ့ မောင်သန့်ဇင်၊ ဒီလမ်းမယ် ကလေးချိုချိုပြီးသွားလာနေတဲ့ မိန်းကလေးကို မင်းမှတ်မိလား၊ တစ်ခါက ဂတ်တွဲမှာ စီးလာတာလေ”

မောင်သန့်ဇင်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး နောက်..

“ဆရာတို့ ဟိုတစ်ခါစီးတဲ့အခေါက်ကပါလာတဲ့မိန်းကလေးကို ပြောတာလား၊ အဲဒါ မစောလေ”

“အဲဒီအမျိုးသမီး အခု တွေ့သေးလား”

“အခုတော့ မမြင်မိဘူးဆရာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံးတွေ့သလဲ”

“တွေ့တော့တွေ့တာပဲ ဆရာ၊ အခုတော့ မမြင်တာ လေးငါး
ရက်ရှိပြီထင်တယ်၊ ဒီလမ်းမယ် ခဏခဏသွားလာနေတာပဲ”

ရထားဆိုက်သောအခါ ဟိုတစ်နေ့က အပ်နှံထားသော သက်
သေခံပစ္စည်းများကို ရွာခေါင်းက လာရောက်ပို့သည်။

“ဟေ့ မောင်သန့်ဇင် ဒါတွေ မင်းသိလား”

ဝန်ထောက်က သက်သေခံပစ္စည်းများအား ဖြေ၍ပြလိုက်လေ
သည်။ မောင်သန့်ဇင်သည် ခေတ္တစူးစိုက်ကြည့်နေပြီး...

“ဒါ...မစောရဲ့ ဖိနပ်နဲ့ ထီးပဲဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော် မှတ်မိပါ
တယ်”

“အေး ဟုတ်လား၊ ကျန်တာတွေလည်း ကြည့်ပါဦး”

“ဟိုတစ်ခါတွေ့တုန်းက ဒီအင်္ကျီနဲ့ ဒီလုံချည်ပေါ့ ဆရာ၊
သူဝတ်ထားတာ အစစ်ပါပဲ၊ ဒီမှန်ကလေးကိုတောင် ထုတ်ကြည့်ပြီး
တို့ပတ်ရိုက်နေသေးတယ်”

“ကဲ တိုက်ပိုင်ကြီးရေ သေသူကိုတော့ သိပြီ”

ဟုဝန်ထောက်က ပြောလိုက်လေသည်။

မစောနေထိုင်ရာ အရပ်သို့ ရထားဆိုက်ဆိုက်ချင်းပင် ရဲတိုက်
ပိုင်ကြီးနှင့် တပည့်များသွားရောက် စုံစမ်းကြသည်။

မစောတို့အိမ်တွင် ဘယ်သူမျှမတွေ့။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများပင်မရှိတော့။ အိမ်နီးချင်းများအား သက်သေခံအဝတ်အစားများပြု၍ မေးကြည့်ရာ မစောဝတ်နေကျ အဝတ်များဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုကြသည်။

မစောသည် ထိုအိမ်တွင် သူ့ယောက်ျား၊ သူ့ကလေးတို့နှင့် အတူနေထိုင်ခဲ့သည်။ ယခု မစောနှင့်ကလေး အသတ်ခံရပြီး သူ့ယောက်ျား ဘယ်ရောက်နေပါသလဲ။

သေသူကို အသေအချာသိရပြီဖြစ်သော်လည်း သတ်သူကိုတော့ အခိုင်အမာရှာလို့ မတွေ့သေး။ မစော၏ အကျင့်စရိုက်နှင့်တကွ နောက်ပိုင်းကိုယ်ရေးဖြစ်စဉ်များကို စုံစမ်းကြသေးသည်။ ဒီအကြောင်းတွေကိုရဲဘက်မှ အတော်အတန် သိရှိထားပြီးဖြစ်သည်။

“ဒီအတိုင်းသူဆိုရင်တော့ မစောကိုသတ်တာ သူ့ယောက်ျားပဲဖြစ်ရမယ်ဗျ”

ဟု ရဲတိုက်ပိုင်ကြီးက သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသည်။

...ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောနိုင်သလဲဆိုရင်တော့ သူ့ယောက်ျားဟာ သောင်းကျန်းသူနဲ့ အဆက်ရှိနေသတဲ့၊ ပြီးတော့ စုံစမ်းရသလောက် မစောက အနေအထိုင်မတတ် နည်းနည်းပါးပါး အပွေအရွှပ်ရှိတယ်ဆို မယ်ဆိုတော့ သူ့ယောက်ျားက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သဝန်တို့ပြီး သတ်တာဖြစ်ရမယ်။

“တိုက်ပိုင်ကြီး မှန်းဆတာကတော့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ဒီလိုဆို သူ့ယောက်ျားကို ဘယ်နှင့်ရှာကြမတုန်း”

ခေတ်မှာ ခေတ်ပျက်ကြီးဖြစ်လေသည်။ ကာလကပူ။ သူပုန်တွေက ထနှင့်တရားခံတစ်ယောက် ဖမ်းမိဖို့ ခက်လှတော့သည်။ ယခုလို သောင်းကျန်းသူအဆက်ရှိနေသော သူမျိုးဆိုလျှင် ပိုဆိုးသည်ပေါ့။ သောင်းကျန်းသူထဲ ဝင်သွားတာနဲ့ ခြေရာဖျောက်ပြီးသား ဖြစ်နေပေပြီ။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရပါလျှင် ထိုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံမိလိမ့်မည်ပင် သူတို့မထင်မိတော့ပါချေ။

နောက်ထပ်ရက်အနည်းငယ်ကြာသည်အထိ တရားခံမိဖို့ အကြောင်းကဝေးနေဆဲ။ သို့သော် အင်မတန်ထူးခြားသော ဖြစ်စဉ်တစ်ရပ်ကို သပြေကုန်းရွာဘက်မှကြားသိရလေသည်။

“ညညဆို ရွာနောက်ဘက်ကနေ ငိုသံကြီး ကြားရလို့”

တဲ့။ အစကတော့ တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစမျှသာ နောက်ပိုင်းမှာ လူပြောသူပြောများလာခဲ့သည်။ မနေသာတော့သည်မို့ ထိုရွာဘက်သွားရပြန်တော့ အားလုံး ထိတ်လန့်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ရွာနောက်ဘက် လယ်ကြားရိုးနေရာနားမှာ ညဘက်ဆို အရိပ်လိုလိုမြင်ရတယ်”

“ကလေးချိုထားတဲ့ မိန်းမပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုပဲ”

စသဖြင့် ပြောကြလေ၏။ တစ်ချို့ကတော့ ရွာကပင် အသံ
ကြားရသည်ဆိုသည်။

“ကလေးကိုချောနေသလိုလို သီချင်းသံမျိုးပဲ”

“မဟုတ်ဘူး တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေသလို
ငြီးနေတာ”

“ဒါ တရားခံလက်သည်မပေါ်တဲ့ ဟို အသတ်ခံရတဲ့ မိန်းမပဲ
ဖြစ်မှာပေါ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသူတိုင်း တူညီနေကြ
သည်မှာ အသည်းအသန်ကြောက်လန့်နေကြခြင်းပင်။ ရွာခေါင်းကြီးက
တော့ ပြေရာပြေကြောင်းပြောပါသည်။

“အလကား တစ်ဆိတ်ကိုတစ်အိပ် လုပ်ပြနေကြတာတွေပါ၊
ဝန်ထောက်မင်းရယ်”

“သူတို့လျှောက်ပြောနေတယ်ပဲ ထားပါဦး၊ တရားခံကိုလဲ
ခုထိ ဖမ်းမမိနိုင်သေးတာ ခက်တယ် ကျုပ်တို့အဖို့ ရှက်စရာဖြစ်နေတော့
တာပေါ့”

“သူတို့ကြောက်လန့်နေတာတွေ ပျောက်အောင်တော့ ဟိုး
ရွာမြောက်ဘက် တောထဲမှာနေတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ကို ချွတ်လွဲဖို့
ပင့်ထားပြီးပါပြီ၊ ခုညနေပဲ သွားလုပ်ကြမယ်။ ဝန်ထောက်မင်းရော

လိုက်ကြည့်ပါဦးလား”

အယုံအကြည်မရှိလှသော်လည်း ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်မို့
လိုက်ခဲ့ရန်သဘောတူလိုက်လေသည်။

ညနေပိုင်းတွင် ဆရာဆိုသူကိုတွေ့၏။

အသက်ခပ်ကြီး အဘိုးအိုတစ်ယောက်ပါပဲ။

အသားက ခပ်ညိုညို။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး အရောပြားတွေက
အရေးအကြောင်းများအပြည့် ဖြစ်နေလေသည်။ ထူးခြားသည်ကတော့
မျက်လုံးအကြည့်များပင်။ အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် မလိုက်အောင်
စူးရှလွန်းလှချေ၏။

ဝန်ထောက်အား တစ်ချက်မျှကြည့်ကာ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်
လုပ်နေလေ၏။ ရွာခေါင်းဆီမှ လိုအပ်သည်များထည့်ယူကာ ယင်း၏
ဆေးလွယ်အိတ်ကြီးထဲသို့ ထည့်သည်။ အားလုံးစုံလောက်ပြီဆိုမှ

“သွားကြရအောင်”

ဆိုကာ ရှေ့မှ စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်နှင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မစောအလောင်းတွေ့ရာနေရာရောက်တော့ အားလုံးပြောင်ရှင်း
နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဟိုတစ်ခါတွေ့သော အရိုးအစအနများပင်
ဘယ်ဆီရောက်လေပြီမသိ။ ရွာမှလူများ မြေမြှုပ်လိုက်ကြဟန်တူသည်။

သို့သော် ထူးခြားသည်မှာ အပုတ်နဲ့တို့ကတော့ ပြင်းပြင်းပျပျ
ရနေဆဲပင်။ ဆရာဆိုသူက တာတွတ်တွတ်နှင့် ဘာတွေရွတ်ဖတ်နေသည်

မသိ။ လွယ်အိတ်ထဲအသင့် ပါလာသော ချည်ကွင်းကလေးများဖြင့်
လည်း ဟိုတစ်ခုဒီတစ်ခု ပစ်လိုက်သည်ကိုတွေ့သည်။ ထို့နောက်
ရေတစ်ခွက်ကို မန်းမှုတ်ကာ ပက်ဖြန်းပြန်လေ၏။

သူလုပ်ဆောင်နေသည်မှာ တစ်နာရီခန့်မျှကြာလေသည်။
ဘာမှတော့ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပျက်လာခြင်း မရှိပါ။

စိတ်ထင်၍ပဲလား မသိ။ အပုတ်နံ့များမရတော့တာတော့
ဘွဲ့ရလေသည်။

ရွာဆီသို့ ပြန်လာကြတော့မှ ရွာခေါင်းကဆရာအား
ဝန်ထောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးဖြစ်သည်။

“မပူပါနဲ့ အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ”

ဟုံသာပြော၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘ”

ဆိုသော် ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားတစ်ခွန်းကို ထပ်ပြောလေ
၏။

“မကြာခင် တရားခံမိပါလိမ့်မယ်”

“အဘက ဘယ်လိုသိတုန်း”

ရဲတိုက်ပိုင်ကြီးက ဝင်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သွေးနီမိတ်ကျောက်တိုင်နားမှာက ဒီလိုပဲ ငါးနှစ်ခြားတစ်ခါ
လောက် ထူးထူးခြားခြားတွေ ကြုံတတ်တယ်ကွဲ့”

ဟုသာ ဖြေသည်။ ထိုစကားမှလွဲ၍ ဘာမှထပ်မပြောလေ
တော့။ သို့သော် နောက်တစ်ပတ်အကြာမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
တရားခံမိလေသည့် အခါမှာတော့ ထိုအဘိုးကြီးအား သတိရစရာ
ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

တရားခံမှာ ရဲစခန်းသို့ သူ့ဘာသာ လာရောက်အဖမ်းခံခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

သတ်သူမှာ ကြိုတွက်ထားသည့်အတိုင်း မစောယောက်ျားဖြစ်
သူပင်။ သို့သော် မျက်လုံးတွေက အရမ်းကြောက်လန့်နေသလို ကျီး
ကန်းတောင်မှောက်ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်
ဆတ် တုန်ယင်နေ၏။

“မစောကိုသတ်တာ ကျွန်တော်ပါပဲခင်ဗျာ၊ တခြားသူနဲ့
မသင်္ကာလို့ သတ်မိတာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းကြပါ”

ဟုသာ ထပ်တလဲလဲဆိုလေ၏။

“ဘာကြောင့် ခုမှ လာအဖမ်းခံသလဲ”

ဟုရဲတိုက်ပိုင်ကြီးက မေးလေသော်

“မစော နောက်ယှက်လွန်းလို့ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို မြန်မြန်သာ
ဖမ်းပါတော့”

ဟု ဆိုနေပြန်လေ၏။ ထိုအကြောင်းထပ်မမေးဖြစ်တော့ပဲ
မည်သို့မည်ပုံ သတ်ခဲ့ကြောင်း အမှုနှင့်သက်ဆိုင်သည်များသာ စစ်ချက်

ယူဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“ဟိုအဘိုးကြီးက တော်တော်တော့ ထူးဆန်းတာပဲနော်”

ရွာခေါင်းအား ပြောဖြစ်လေသော် ရွာခေါင်းဆီမှ နောက်ထပ် ထူးထူးဆန်းဆန်းအကြောင်းများ ထပ်မံကြားရပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ အဲဒီနေ့က ဆရာတို့နဲ့ ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော် သူ့ပြန်လိုက်ပို့ရင်း ဆက်မေးဖြစ်သေးတယ်”

“ဘာတွေ မေးဖြစ်တာတုန်း”

“သူက...တရားခံမိတော့မယ်တွေ ဘာတွေလျှောက်ပြော တာကိုး ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ ဘယ်လိုကြိုသိသလဲ ဘာညာမေးတာပေါ့”

“ဒီတော့ဘာပြောသတုန်း”

“လူသတ်မှုအကြောင်းတော့ ထပ်မပြောဘူး၊ သွေးနိမိတ် ကျောက်တိုင် အကြောင်းပြောပြောခဲ့တယ်”

“သွေးနိမိတ်ကျောက်တိုင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ အရင်က အဲဒီကျောက်တိုင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ရွာထိပ်မှာ ရှိတာတဲ့၊ နောက်ပိုင်းမှ ပေတရာလမ်းပေါက် တော့ရွာက ကားလမ်းဘက် လှည့်လိုက်လို့ ရွာနောက်ဘက်ရောက်သွား တာ”

“ခုထိ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အဲဒီကျောက်တိုင် ရှိသေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှိပါသေးတယ်ဆရာ၊ မစောအသက်ခံရသေးတဲ့ နေရာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းပါပဲ၊ ချုံတွေတော့ကွယ်နေတယ် ဆရာစိတ်ဝင်စား ရင်လိုက်ကြည့်ပါလား”

ထိုသို့ဖြင့်ပင် အလွန်ထူးခြားသော ကျောက်တိုင်တစ်တိုင်အား လိုက်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ယင်းကျောက်တိုင်ဆီ အသွားခရီးတွင်ပင် ရွာခေါင်းကြီးက ထူးခြားအံ့ဩဖွယ် ယင်းကျောက်တိုင်အကြောင်း ဇာတ်လမ်းများအား ပြောပြခဲ့လေ၏။

“အဲဒီကျောက်တိုင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ သပြေကုန်းရွာရဲ့သမိုင်း နှင့် ဆက်စပ်နေပါတယ်၊ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက် အင်္ဂလိပ်အုပ်စိုးစဉ်ကာလမှာပေါ့...”

အခန်း (၁)

ထိုနေ့သည် သပြေကုန်းရွာ၏ ထူးခြားသော နေ့တစ်နေ့ဟု ဆိုရပေမည်။ ရွာ၏မြောက်ဘက် ကျောက်တစ်လုံးတောင်ပေါ်တွင် မြို့မှ သူဌေးကြီး ဦးချမ်းသာ လာရောက်တည်ထားသော စေတီတော်ကြီး ရေစက်ချပွဲနေ့ပင် ဖြစ်၏။

သပြေကုန်းရွာသူရွာသားများ ထူးထူးကဲကဲ စိတ်ဝင်စားခြင်း ခံနေရသည့် ကျောက်တစ်လုံးတောင်ပေါ်က စေတီတော်ကြီး ရေစက်ချပွဲဆို၍ တစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြသည်။

သက်ကြီးရွယ်အိုနှင့် ကလေးသူငယ်များသာ အိမ်စောင့်ချိန်၍ တစ်ရွာလုံးနီးပါးလို ရေစက်ချပွဲသို့ ရောက်လာကြသည်။

ကျောက်တစ်လုံး တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ထုံးဖြူဖြူနှင့် စေတီ
တော်ကြီးကို ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားဖွယ် တွေ့ကြရလေပြီ။

တန်ဆောင်း၊ ပြဿာဒါ၊ ကျောင်း၊ ဧရပ် ကယ်နဲ့ ကောင်းမှု
အတွေ့တွေတို့ဖြင့် ပန်ရသပွယ်လှသော စေတီတော်ကြီး။

မုခ်ဦးဝဋ် သူဌေးကြီး ဦးချမ်းသာ၏ ကောင်းမှုဟူသော စာလုံး
ကြီးမှာ ဟီးထနေသည်။

သူဌေးကြီး ဦးချမ်းသာမှာ မိမိ၏ကောင်းမှုကုသိုလ်တော်
အတွက် ပီတိဖုံးကာ တပြုံးပြုံးနှင့် အလှူတော်ကို ရေစက်ချခဲ့သလို
သပြေကုန်းရွာသူရွာသားများ အဖို့လည်း မိမိတို့ရွာအတွက် ကိုးကွယ်
ရာအဖြစ် ကြည်ညိုစောဖြင့် ပီတိသောမနဿဖြစ်ကာ သာဓုကျယ်
ကျယ် ခေါ်ကြလေတော့သည်။

ရေစက်ချတရားတော်မှာပြီးတော့လည်း ဧရပ်ဆောင်သစ်တွင်
အကျွေးအမွေးဖြင့် ဧည့်ခံပြန်သေးသည်။

သပြေကုန်းရွာသားများမှာ သူမတူအောင် ထူးကဲလှသော
အလှူတော်ပွဲကြီးကို တအံ့တဩ ချီးမွမ်းပြောဆို မကုန်နိုင်အောင်
ရှိနေကြလေတော့၏။

“ဦးချမ်းသာတို့များ လှူနိုင်တန်းနိုင်လိုက်တာနော်၊ ကြည့်ပါ
ဦး၊ ဧရပ်တွေ၊ သိမ်တော်တွေ၊ တန်ဆောင်းပြဿာဒါတွေနဲ့ စေတီတော်

ကြီးကို ခမ်းခမ်းနားနား တည်ထားလိုက်တာ အားကျစရာ ကောင်းလိုက်တာနော်”

“အေးဟယ်... ကျွေးမွေးလှူဒါန်းထားတာကိုပဲ ကြည့်ဦးမလား၊ ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ပဲဟင်း၊ ငါးပိကြော်၊ အသီးအရွက်ကြော်၊ အတို့အမြုပ် စုံစုံလင်လင်နဲ့ ဟင်းအမယ်တွေက များလိုက်တာ... ငါ့တစ်သက် ဒီလောက်ခမ်းနားတဲ့ အလှူပွဲကြီးကို မကြုံဖူးဘူးတကယ်”

“ဟေ့ ... ဦးချမ်းသာကြီးကို ကြည့်လိုက်ကြပါဦး။ ဝိုးအင်္ကျီတပြောင်ပြောင်၊ ဝိုးပုဆိုးက တရွမ်းရွမ်းနဲ့ မျက်စိကို ကျိန်းနေတာပဲ”

“အေးပေါ့ဟယ်.. အလှူရှင်ဆိုတော့လည်း ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ ခေါင်းပေါင်းစတလူလူနဲ့ ဦးချမ်းသာတို့များ ပြုံးပျော်နေလိုက်တာ သွားကြီးကိုဖြီးလို့”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ကောင်မတွေ သူများတကာကို မနာလိုမရှိကြနဲ့နော်”

“ကျုပ်တို့က မနာလိုလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဦးချမ်းသာကြီး လှူတန်းနိုင်တာကို အားကျလို့ပါတော်”

အကျွေးအမွေးဖြင့် အလှူအတန်းပြုနေသော စရပ်ဆောင်၏ နောက်ဘက်တွင် ချက်ပြုတ်ရေး တာဝန်ယူရသူ မိန်းမတစ်စု စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဧရပ်ဆောင်တွင်း၌ အလှူရှင် သူဌေးကြီး ဦးချမ်းသာမှာ ပီတိ ပြုံးတဝေဖြင့် လာသမျှလူကို လှည့်လည်ဧည့်ခံနေရှာ၏။

“ဟာ... သူကြီး ဦးသာဝတို့ပါလား လာဗျာ လာ လာ”

သူကြီးဦးသာဝနှင့်အတူ ရပ်ရွာလူကြီးတစ်သိုက်ကို တွေ့လိုက်ရ ၍ သူဌေးကြီး ဦးချမ်းသာက ပျာပျာသလဲ ပြေးခေါ်ရှာ၏။

“ဟေ့... ရွှေမိတို့ ဟောဒီဝိုင်းကို ဟင်းတွေလာချပါဦးဟ”

ဦးချမ်းသာက ဧရပ်နောက်ဘက်ကိုလည်း လှမ်းအော်ပြော လိုက်သေး၏။

မကြာမီကပင် သီးသန့်ဝယ်ထားသော အကောင်းတကာ အကောင်းဆုံး ဟင်းပွဲများ ရောက်ရှိလာပြီး သူကြီးဦးသာဝတို့ စားပွဲ ဝိုင်းလေးမှာ ဟင်းအမယ်စုံအလင်ဖြင့် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်သွားလေ တော့သည်။

သူကြီး ဦးသာဝတို့ လူကြီးတသိုက် ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်ပင် ကြိတ်ကာ လွေးကြတော့သည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးတော့ သူဌေးကြီး ဦးချမ်းသာက သူလှူဒါန်းထားသော စေတီတော်တိုက်ရှိ မွမ်းမံခြယ်သ ဆောက်လုပ် ထားသည်များကို သူကြီးဦးသာဝတို့ တစ်သိုက်အား လိုက်ပြသည်။

ထုံးဖြူဖြူစေတီတော် တစ်ဝိုက်တွင် ခမ်းခမ်းနားနား ဆောက် လုပ်ထားသော ဧရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ ပြသာစင်နှင့် ရုပ်ပုံပန်းချီကားများ၊

ဘုရားဖူးသူ လူအများ နားနေရန် ခုံတန်းလေးများ၊ ထိုခုံတန်းလေးများ တွင် ဝင်ရောက်နားနေရင်း တောင်ထွတ်ပေါ်မှ သပြေကုန်းရွာလေးကို အပေါ်စီးမြင်ရသည့် ရှုခင်းအလှတို့ကို ကြည်နူးဝမ်းမြောက်ဖွယ် မြင်တွေ့ကြရလေ၏။

“တကယ်ကို ခမ်းနားလှပါတယ်။ ဦးချမ်းသာတို့များ အစီအမံ က ကောင်းပါ့ဗျား”

သူကြီး ဦးသာဝက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပင် ချီးကျူးစကားဆို လိုက်၏။ သူဌေးကြီး ဦးချမ်းသာက ဝမ်းသာစွာ ပြုံးရယ်ရင်း

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အစီအမံတွေ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

သူဌေးကြီး ဦးချမ်းသာစကားကြောင့် သူကြီးတို့လူစုမှာ စိတ်ဝင် တစားဖြစ်သွားကြလေ၏။

“ဘာတွေများ ရှိသေးလို့လဲ ဦးချမ်းသာရဲ့”

သူကြီးဦးသာဝ၏ အမေးကြောင့် ဦးချမ်းသာက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီ

“တွေ့ရမှာပါဗျာ ... ကဲ ... ကဲ... ဟိုဘက်ကို ကြွကြွပါ ဦး”

ဦးချမ်းသာကပြောပြီး စေတီ၏လက်ယာဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်း တောစပ်နားသို့ ဦးဆောင်ကာ ခေါ်သွားလိုက်လေ၏။

သူကြီးတို့ လူစုမှာ ဘာတွေများ ထပ်တွေ့ရလေမလဲဟု စိတ်ဝင်

တစားဖြင့် ဦးချမ်းသာခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

အင်္ဂတေကျောက်သားတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရေပြာပြာကန် တစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ကြည့်ကြစမ်းပါဦး၊ ဘယ်နှယ်လဲ မလှဘူးလား”

သူဌေးကြီး၏အမေးကို သူကြီးဦးသာဝတို့လူစုမှာ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်၊ အံ့အားတသင့်ဖြင့် မှင်သက်ငေးမောနေမိကြလေ၏။

အထူးထူးသော အမွမ်းအပြောက်တို့ဖြင့် စီရင်ခြယ်သထား သော ရေကန်သာ။

ကြာဖြူ၊ ကြာနီ၊ ကြာဝါတို့ဖြင့် ပန်ရလှပတင့်တယ်၍ ကြည်လင်စိမ်းမြနေသော ရေကန်သာ။

“ဟော... ဒီရေကန်က ဘယ်လိုလုပ်”

သူကြီးဦးသာဝမှာ အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် မေးခွန်းကို ပီပီပြင်ပြင် မမေးနိုင်ရှာ ဖြစ်နေသည်ဟု သူဌေးကြီးက တွေးရင်း သူလုပ်ရပ်ကို ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါက အလွယ်လေးပါဗျာ။ ဟောဒီရေကန်ကရေကို တောင်ခြေကနေ ခပ်ယူရတာပေါ့။ ရေကန်ဆိုတာ ကြာပန်းရှိမှ တင့်တယ်တာလေ။ ဒါကြောင့် ကြာပန်းပုံကို တမင်တကာ ဖန်တီး ထားတာ”

သူဌေးကြီး ဦးချမ်းသာ၏စကားဆုံး၌ သူကြီးဦးသာဝတို့ လူစုမှာ

ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု မျက်ဝန်းကိုယ်စီနှင့် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ကြည့်မိကြလေ၏။

အလှူရှင်သူဌေးကြီး ဦးချမ်းသာမှာ ထိုအခြင်းအရာကို လုံးဝ
ရိပ်မိပုံမရဘဲ ပျော်တပြုံးပြုံးရှိနေဆဲပါပေ။

အခန်း (၂)

အုန်းလက်တံမြက်စည်းလုပ်ရန် အုန်းလက်မှ အရိုးကို သင်ယူ
နေသော ဘကြီးစိန်လှအနားသို့ ဖိုးအောင်တို့အုပ်စု ရောက်လာကြ
သည်။ ဘကြီးစိန်လှက သူ့အနားရောက်လာသော လူများကို မျက်လွှာ
ပင့်ကြည့်ရင်း

“ဟ ... ဖိုးအောင်တို့ပါလား ဘယ်လာကြတာလဲ”

“ဘကြီးဆီပဲ တမင်လာတာ ဘကြီးကိုမေးစရာရှိလို့ဗျ”

“ဟေ”

ဘကြီးစိန်လှက အံ့သြသွားဟန်ဖြင့် ရေရွတ်ရင်း ဖိုးအောင်တို့
အား စူးစမ်းသလိုကြည့်သည်။ ဖိုးအောင်နည်းတူ ပါလာသော လူစု

သည် အဘစိန်လှဘေးတွင် ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး သင်လက်စ အုန်းလက်များကို ဝိုင်းဝန်းသင်သူသင် အုန်းတံမြက်စည်း စည်းသူစည်းနှင့် ခဏတွင်းချင်း၌ပင် အုန်းတံမြက်စည်းနှစ်လက်ကို ရရှိသွားလေတော့၏။

“ကဲ... မေးစရာရှိတာဆို မေးကြလေ”

မေးစရာရှိသည်ဟုပြောပြီး ယခုထိ မမေးသေးဘဲ အုန်းလက် တံမြက်စည်း လုပ်ရန်သာ စိတ်ပါဝင်စားနေကြသော ဖိုးအောင်တို့အဖွဲ့ ကို ဘကြီးစိန်လှက စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့် စကားစလိုက်သည်။

ဖိုးအောင်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ သည်။ သူမေးနိုး ငါမေးနိုးဖြစ်နေပြီးမှ ဖိုးအောင်ကပင်စပြီး မေးလိုက် ၏။

“ဟိုလေ ... ဘကြီးရဲ့ သူဌေးကြီးဦးချမ်းသာရဲ့ စေတီကြီး ရေစက်ချပွဲနေ့ကလေ”

“အေး... ဘာဖြစ်တုန်း”

ဘကြီးစိန်လှက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ဝင်ဟောက်သည်။

“အဲဒီနေ့က ဦးချမ်းသာက သူလုပ်ထားတဲ့ ရေကန်ကြီးကို ပြတော့ ရွာလူကြီးတွေအားလုံး မျက်နှာပျက်သွားကြတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်... အဲဒီနေ့က ဘကြီးစိန်လှလည်း ပါတယ် မှတ်လား”

ဖိုးအောင်၏အမေးစကားကို ကြားတော့ ဘကြီးစိန်လှ၏မျက်နှာ
သည် သိသိသာသာပင် ပျက်ယွင်းသွား၏။ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်
သက်နေပြီးမှ သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲချသည်။

“ဒီကိစ္စကို တို့လူကြီးတွေက မပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြတာ၊
ဒါပေမယ့် အများနှင့်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စဆိုတော့လည်း မပြောလို့မဖြစ်ပြန်
ဘူး။ ကဲ... မင်းတို့သိအောင်တော့ ငါပြောမယ်”

ဖိုးအောင်တို့တစ်သိုက် လုပ်လက်စအလုပ်များကိုရပ်ကာ
ဘကြီးစိန်လှ မျက်နှာကို စိတ်ဝင်တစား ငေးမော်နေမိသည်။

“ငါတို့ ရွာထိပ်မှာရှိတဲ့ ကျောက်တိုင်ကြီးကို သိကြတယ်
မဟုတ်လား”

“သိတယ်လေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီကျောက်တိုင်မှာ ရေးထားတဲ့စာကိုရော မင်းတို့ဖတ်မိ
ကြသေးလား”

“မဖတ်မိပါဘူး။ ကျောက်တိုင်မှာ စာရေးထားလို့လား
ကျွန်တော်တို့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ မဖတ်မိကြပါဘူး”

“ကျောက်တိုင်မှာ စာရေးထားတယ်ဆိုတာ အခုဘကြီးပြောမှပဲ
သိတော့တယ်နော်”

အချင်းချင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် လှည့်မေးကြသည်။
အားလုံးက သတိမထားမိကြောင်း ဝန်ခံပြောကြသည်။

ရွာထိပ်တွင် ကျောက်တိုင်ကြီးတစ်ခုရှိတာတော့ သိသည်။
အဲဒီကျောက်တိုင်ကြီးက ရေညှိအလိမ်းလိမ်းတက်၍ သစ်ခက်သစ်နွယ်
များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေပြီဆိုတော့လည်း ဘယ်သူက သတိထားမိနိုင်ပါ
တော့မလဲ။ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဖြတ်ကျော်သွားလာမိခဲ့ကြသည်။

“ဘာ စာတွေရေးထားလို့လဲ ဘကြီး”

ဖိုးအောင်က ဝင်မေးလိုက်၏။

ဘကြီးစိန်လှက ဖိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း

“အဲဒီကျောက်တိုင်မှာ ဟောကိန်းကဗျာ တစ်ခုရေးထား
တယ်။ တောင်ထိပ်ကြာပေါက်၊ ဖားမြွေဟောက်မြို့၊ ခြေတိုအိမ်တည်၊
ဘီလူး ငယ်မွေး၊ နွယ်ပင်သွေးကျ၊ ငါးနီမိတ်ပြ၊ နေရောင်ကျရာ
ရွာမြေရေသို့ ပြောင်းလတ္တံ့တဲ့”

ဖိုးအောင်တို့အုပ်စုမှာ ဘကြီးစိန်လှစကားကို နားမလည်ဟန်
ဖြင့် မျက်လုံးကလည်ကလည်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ ဘကြီးစိန်လှက
ဖိုးအောင်တို့အား ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲထပ်ချ
သည်။

“အဲဒီကျောက်တိုင်မှာ ရေးထားတဲ့ ဟောကိန်းအရ တောင်ထိပ်
ကြာပေါက်လို့ဆိုတယ် မှတ်လား။ အခု ကျောက်တစ်လုံး တောင်ထိပ်မှာ
ကြာပေါက်နေပြီလေ”

သူဌေးကြီး ဦးချမ်းသာတည်ထားသော စေတီဘေးရှိ

ရေကန်ကို ပြေးမြင်ယောင်မိကြသည်။

“ဟေးမြေဟောက်မြို့ဆိုတဲ့ ဟောကိန်းအတိုင်း အရင်က မြေကို ဟေးမြို့တာ ရှိဖူးပြီးပြီ ဒါ ဒုတိယနိမိတ်ပဲ”

ဟု ဘကြီးစိန်လှက မကြည်မသာစွာ ပြောလေ၏။

“ဟာ... ဒါဆို.. အဲဒီ နိမိတ်ငါးခုပြည့်ရင် ရွာမြေရေသို့ ပြောင်းလတ္တံ့ဆိုတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

သာအေးက အလန့်တကြားထပြော၏။ ဘကြီးစိန်လှက ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ညိတ်ရင်း

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့ ... အဲဒီနိမိတ်ငါးခုမှာ ခြေတိုအိမ်တည်ဆို တဲ့ နိမိတ်မမှန်အောင် ငါတို့ရွာက အိမ်တွေအားလုံးဟာ ခြေတံရှည်အိမ် တွေပဲ ဖြစ်နေတာကြည့်တော့”

“ဟာ... ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး။ မြေကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ရေဖြစ်မှာ လဲ”

ဖိုးကွန့်က လက်မခံနိုင်သလို ပြောသည်ကို လှရွှေက မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ ပြန်ပက်လိုက်၏။

“ဟ.. ဒါက ပြောလို့ဘယ်ရမလဲကွ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မှာ ပေါ့”

ဖိုးကွန့်က ထပ်ပြောမည်ပြင်စဉ် ဘကြီးစိန်လှက ဝင်ပြောလိုက် သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ... မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ထတစ်ချပြောလို့ မရဘူး။ ရှေးလူကြီးတွေရဲ့စကားဟာ မှန်တတ်တယ်။ အခု အင်းတော် ကြီးလို့ခေါ်နေတဲ့ နေရာဟာ အရင်တုန်းက ရွာတစ်ရွာပေါ့။ အင်းအိုင် ရေပြင်ကျယ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး အရင်တုန်းက ရွာတစ်ရွာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာ မယုံပါဘူးလို့ငြင်းရင် မင်းဟာ အမှန်ကို လက်မခံတတ်သူ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ကိုဖိုးကွန် ငြိမ်ကျသွားသည်။ မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ မြေပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ကိုဖိုးကွန်နည်းတူ အားလုံးလို၏ ရင်ထဲ၌ ဘကြီးစိန်လှစကား ကို ယုံရခက်ခက် ဖြစ်နေကြသည်။

အားလုံးငြိမ်သက်ကာ တွေဝေစဉ်းစားနေစဉ် ဖိုးအောင်က ခေါင်းကိုယမ်းကာ ထပြောလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... ဒါတွေက အယူသီးတာတွေပါ”

အားလုံး၏မျက်ဝန်းများ သူ့ထံ စုပြုံရောက်ရှိလာသည်။ ဖိုးအောင်က ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ဆက်ပြော၏။

“ကျောက်တိုင်မှာ ရေးထားတဲ့ ကဗျာကိုကြည့်ပြီး ချဲ့ကား တွေးနေကြတာ၊ မယုံရင်ကြည့် ဒီကိစ္စကြီး ကြာရင်မေ့သွားလိမ့်မယ်”

ဖိုးအောင်က လက်မခံနိုင်စွာ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ရင်း မှတ်ချက်ပြုမိခဲ့သည်။

သို့သော် သူ၏ထိုမှတ်ချက်စကား မှားသွားခဲ့ကြောင်းကို
မကြာခင်မှာပင် သိခဲ့ရလေ၏။

အခန်း (၃)

လမ်းကြိုတ်စက်ကား ဘူဒိုဇာကြီးရောက်မလာခင် တစ်လ
လောက်ကတည်းက အင်္ဂလိပ်အစိုးရက သူတို့သပြေကုန်းရွာကလေး
ကို လမ်းဖောက်ပေးမည်ဟု အကြောင်းကြားထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ယခု ဘူဒိုဇာကြီးတွေ၊ မြေသယ်ကရိန်းကြီးတွေ တက္ကသိုလ်၊
တက္ကသိုလ်ဖြင့် ရောက်ရှိလာသောအခါ သပြေကုန်းရွာသူရွာသားများမှာ
ဝမ်းသာမဆုံး ပျော်တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေကြလေ၏။

သပြေကုန်းရွာကလေးသည် တောင်စွယ်တောင်တန်းများ ဝိုင်း
ပတ်ကာရံထားသည့် အလယ်မှာမှ ရွာတည်ထားခြင်း ဖြစ်သဖြင့်
သွားရေးလာရေး လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှု ခက်ခဲသည်မှာတော့ အမှန်
ပင်။

အခုလို အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အကွက်မြင်မြင် တာဝန်သိသိ လမ်းဖောက်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှု လွယ်ကူချောမွေ့တော့မည့်အရေးကို မျှော်တွေးပြီး သပြေကုန်းရွာသူရွာသားများ ဝမ်းသာမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိကြခြင်းပင်။

ရွာထဲမှ ကလေးတစ်သိုက်သည် လမ်းဖောက်နေရာသို့ နေ့တိုင်း သွားပြီး ဘုဒ္ဓိဇာကြီးများကို ကြည့်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ခါတိုင်း ကြားနေကြ အော်ဟစ်ဆော့ကစားနေသော အသံများ၊ ဆဲသံဆိုသံ ရိုက်ဝိုက်သံများ ကင်းဝေးကာ ရွာထဲ၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းနေလေတော့သည်။

ရွာမှကာလသားတစ်သိုက်မှာလည်း ထန်းတော ကြက်တိုင်းတို့တွင် အချိန်မဖြုန်းကြတော့ဘဲ လမ်းဖောက်ရာနေရာသို့ သွားကာ မြေသယ်လမ်းခင်း စသည့်အလုပ်များကို အားတက်သရော ပါဝင်ကူညီကြလေ၏။

ရွာထဲမှ အပျိုတစ်သိုက်မှာလည်း ရေခပ်ရင်း၊ ထင်းခွေရင်း၊ ဆန်ဖွပ်ရင်း လမ်းဖောက်သည့်အကြောင်းကို အားရဝမ်းသာစွာ အချင်းချင်း လက်တို့ပြောမိကြသလို

သက်ကြီးရွယ်အို အစိုးအဖွားများမှာလည်း ဘုရားကျောင်းကန် တက်ရင်း လူစုစုဆို ဒီအကြောင်းက မပြောမဖြစ်သည့် အကြောင်း အရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဘုရားကြီးများ ကရိန်းကြီးများ ရောက်လာပြီး ကတည်းက သူတို့ရွာကလေးသည် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာစွာ ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

x x x

နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်ပင် မတောက်သေး။ ဘုန်းကြီးဆွမ်း ခံထွက်ချိန်တွင် ဖြစ်သည်။

ရွာလမ်းတစ်လျှောက် လူတစ်ယောက် အမောတကောနှင့် ပြေးလာနေ၏။ ဆွမ်းခံထွက်လာသည့် ဘုန်းကြီးများကို ဝေဂိုက်ကာ ရှောင်ရှားရင်း သူကြီးဦးသာဝအိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဦးတည်ပြေး နေ၏။

“သူကြီး .... သူကြီး”

နှုတ်မှလည်း အလောတကြီး ခေါ်သည်။

ခေါ်သံကြား၍ သူကြီးဦးသာဝက အိမ်ပေါ်မှ ကပျာကယာ ဆင်းလာသည်။

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဖိုးကွန့်ရဲ့”

ဟူသောအမေးကိုပင် ပြေးလာနေသူ အနားမရောက်ခင် အော် မေးမိသည်။ သူကြီးနားရောက်တော့ ဖိုးကွန့်မှာ ဟပ်ထိုးလဲမတတ် မောဟိုက်နေ၍ အမေးစကားကို မဖြေနိုင်သေး။ ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး

နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်ကာ အသက်ကို လှ၍ရှုနေသည်။ အတန်ငယ် အမောပြေသွားတော့မှ သူက စကားစ၏။

“သူကြီးရေ... ဒုက္ခတော့ တွေ့ပြီဗျ”

“ဘာလဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အမြန်ပြောစမ်းပါ။ မင်းစကားက ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

သူကြီးက ထိတ်လန့်သံဖြင့် စိုးရိမ်တကြီး မေး၏။

ဖိုးကွန့်က ဟောဟဲဆိုက်ကာ မောနေရင်းမှ တံတွေးကို အုခနဲ မြို့ချလိုက်ပြီး

“လမ်းဖောက်နေတဲ့နေရာမှာ ..... လမ်းဗိုလ်ကြီးတို့ နေဖို့ဆို ပြီး ဗိုလ်တဲကို ညတွင်းချင်းပဲ အပြီးဆောက်လိုက်တယ်”

“ဟံကောင်ရ ငါက ဘာများလဲလို့ သူတို့ဟာသူတို့ ဗိုလ်တဲ ဆောက်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

သူကြီးက ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောသည်။ မဟုတ်တာကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်၍ လာပြောနေရသေးလား ဟု ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားကာ မျက်နှာထားတင်းသွားသည်။

“မဟုတ်ဘူး သူကြီး ကျွန်တော်ပြောတာ မပြီးသေးဘူး။ အဲဒီဗိုလ်တဲက ပို အစ်”

ဖိုးကွန့်က အရေးထဲအရာပေါ်ဟန်ဖြင့် တံတွေးသီးနေသေး သည်။ သူကြီးက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်၍

ကြည့်လာသည်။ ဖိုးကွန်က အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့်...

“ဟို... ကျွန်တော်တို့ရွာက အိမ်တွေလို ခြေတံရှည်မဟုတ်ဘူး
ဗျ”

“ဟေ...”

သူကြီး၏ အာမေဇိုင်သံကြီး ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
၏။ ဖိုးကွန်က အလန့်တကြားဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ခြေတံအိမ်တည် ဟောက်နိုးနဲ့ ကိုက်နေပြီသူကြီး”

အခန်း (၄)

“ရွာထဲမှာ ပြန်နေတဲ့သတင်း ကြားပြီးပြီလား ကိုအောင်”

အဆက်အစပ်မရှိ မေးလာသောအမေးကြောင့် ဖိုးအောင်က

အနှင်းကိုလှမ်းကြည့်မိသည်။

“ဘာသတင်းလဲ အနှင်းရဲ့”

“ဟိုလေ ရွာထိပ်ကျောက်တိုင်မှာ ရေးထားတဲ့ ဟောက်နိန်းအရ

မိတ်ကြီးသုံးခုပြည့်ပြီတဲ့ နောက်ထပ်နှစ်ခု ထပ်ဖြစ်ရင် ဒီရွာကြီး

အလွမ်းလိမ့်မယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ နောက်ထပ်နိမိတ် နှစ်ခု

အလည်း သိပ်မကြာခင် ဖြစ်လာတော့မှာတဲ့ ကိုအောင်ရဲ့”

ချစ်သူနှစ်ဦးသားတွေ့ရသည့် အခိုက်အတန့်လေး ချစ်စကား

တွေ တီတီတာတာပြောပြီး ကြည်နူးရမလား ကြံကာရှိသေး ချစ်သူ

ထံမှ ကြားရသည့်စကားတို့ကြောင့် စိတ်လက်ရှုပ်ထွေးသွားဟန်ဖြင့်
ဖိုးအောင်မျက်မှောင်ကြုတ်မိသည်။

“အနှင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ရွာတောင်ပိုင်းက နတ်ကတော် ဒေါ်လုံးတင်ပြောတာလေ၊
နောက်ထပ် မကောင်းတာတွေ ထပ်မဖြစ်အောင် ကနူးပေးရမယ်လို့
ပြောသံကြားတယ် ကိုအောင်ရဲ့”

အနှင်းက သူသိလာသမျှကို ဖိုးအောင်အား ဖောက်သည်ပြန်
ချနေ၏။

“အလကားပါ အနှင်းရယ်... ဒီမိန်းမကြီး မဟုတ်မဟပ်တွေ
လျှောက်ပြောတာ”

ဖိုးအောင်က ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် အလိုမကျစွာ ပြောမိ
သည်။

“အနှင်းတော့ သိပ်ကြောက်တာပဲ ကိုအောင်ရယ် ကျောက်
တိုင်မှာရေးထားတဲ့ ဟောကိန်း နိမိတ်တွေ ဘာလို့တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ဖြစ်လာရတာလဲ မသိဘူးနော်။ နိမိတ်ငါးခုသာ ဖြစ်လာရင်တော့
အမလေး မတွေးဝံ့စရာပဲ”

အနှင်းက ဖိုးရိမ်ထိတ်လန့်သလိုလေးပြောတော့ ဖိုးအောင်စိတ်
ရှုပ်စွာပင် ကျွတ်ခနဲ စုပ်သပ်မိ၏။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ တွေးပူမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ ဒီမှ

ကိုယ်ပြောပြမယ်။ ရှေးကလူတွေကလေ တဘောင်တွေ ဟောက်နိုး
 တွေ ထုတ်ရတာ သိပ်ကိုဝါသနာ ပါကြတယ်။ တို့ရွာတည်စတုန်းက
 လဲ ဒီလိုပဲ လူတစ်ယောက်က လင်္ကာသံပေါက်ဆန်ဆန် စာတစ်ပိုဒ်
 စပ်ပြီး ကျောက်တိုင်မှာရေးသွားခဲ့တာ၊ ဒါကို တကယ်ဖြစ်လာမဲ့
 နိမိတ်လို့ လူတွေက အယူသီးနေကြတာ နဂိုထဲက ယုံကြည်နေတဲ့
 စိတ်နဲ့လိုက်ကြည့်နေရင်တော့ တိုက်ဆိုင်တာတွေက တစ်ခုမဟုတ်
 တစ်ခု တွေ့လာရတာပေါ့”

ဖိုးအောင်က မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောမိသည်။ ဒီကိစ္စကြီးကို
 သူ့အဖို့ လုံးဝလက်ခံနိုင်စရာ မရှိပေ။

ဖြစ်ပျက်သမျှ အဖြစ်အပျက်တို့သည် တိုက်ဆိုင်မှုတွေဟုသာ
 သဘောထားမိသည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုအောင်ရဲ့ အဲဒီနိမိတ်တွေက ဟိုအရင်တုန်းက
 ကျတော့ မတွေ့ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ခုကျမှ လာတွေ့ရတာလဲ ကဲ ပြော”

အနှင်းက သတင်းစကားများကို ယုံကြည်ဟန်ဖြင့် မေးခွန်း
 ထုတ်လိုက်သည်။ ဖိုးအောင်က ပြောမရသည့် ချစ်သူကို စိတ်ပျက်
 ဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း

“ဒါကတော့ တို့ခေတ်က တိုးတက်လာတဲ့ခေတ်မို့ အဖြစ်
 အပျက် ကြုံတွေ့ရတာတွေ များလို့ဇနာပေါ့”

အနှင်းက နှုတ်ခမ်းလေးတင်းတင်းစေကာ ငြိမ်သွားသည်။

ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပေမယ့် သူ့စကားကို လက်ခံချင်ပုံမရဟု
ဖိုးအောင် ထင်သည်။

နှစ်ဦးသားတွေ့ရသည့် ခဏလေး အကျိုးမရှိသည့်
စကားတွေ ပြောပြီး အချိန်မဖြုန်းသင့်ဟု ဖိုးအောင်စဉ်းစားမိသည်။
အကျိုးရှိ အောင် ချစ်စကားလှလှလေးတွေပြောကာ ကြည်နူးမည်ဟု
အတွေး နှင့် အနှင်းလက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်ရန် လက်လှမ်းလိုက်၏။

“အဟမ်း”

ဖိုးအောင်သည် ချောင်းဟန်သံကြောင့် လှမ်းလှဆဲလက်ကို
အမြန်ရုတ်လိုက်ရ၏။

အရေးကောင်းစဉ် ဒိန်းဒေါင်းဖျက်သည်။ အနှင်း၏အစ်မ
အဝင်းက ချောင်းသံပေးရင်း အနားရောက်လာ၏။

“အဟဲ.. ဒိန်းဒေါင်း ပြန်တော့မှာလား”

“ဘာ ဒိန်းဒေါင်းလဲ.. ငါ့နာမည် ဒိန်းဒေါင်းမဟုတ်ဘူး”

အစ်မဝင်းက မျက်စောင်းကြီးထိုးကာ ပြန်ပြော၏။

“အရင်က မဟုတ်ပေမယ့် အခုတော့ ဟုတ်သွားပြီလေ၊
အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်တာကိုးဗျ”

“အံ့မယ် ကောင်စုတ်ကလေး အကျိုးဆောင်ပေးတာတောင်
ကျေးဇူးတင်ဖော်မရဘူး တကတည်း ငါ့မှာတော့ အလိုက်တသိ ရှောင်
နေမိပါတယ်။ ပုရွတ်ဆိတ်ကကိုက် ညောင်းကလည်းညောင်း

ခိုက်ကြီးသည်ကို နည်းနည်းမှအားမနာဘဲ ဒုက္ခပေးကြပြီးတော့ ခုမှ ဒိန်းဒေါင်းလေး ဘာလေးနဲ့”

အစ်မဝင်းက မကျေမနပ်ဖြင့် ဆူဆူအောင့်အောင့် ပြောနေ၏။

“မပြောတော့ပါဘူး... အစ်မရယ်၊ ခုလို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်။ မွေးလာတဲ့ကလေးလည်း ချောပါစေ လှပါစေဗျာ”

ဖိုးအောင်က ပြုံးစိစိဖြင့် စလိုက်ရာ အစ်မဝင်း၏မျက်စောင်းကြီး တစ်ချက်ဒိုင်းခနဲ ကျရောက်လာသည်။

အနှင်းက သုဘောကျစွာ တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်လေ၏။

“ကံ... ပြန်ကြရအောင် အနှင်းမှောင်တော့မယ်”

အစ်မဝင်းက အနှင်းလက်ကိုဆွဲပြီး လှမ်းထွက်သွားသည်။

အနှင်းက ဖိုးအောင်ကို လက်ကလေးပြကာ အပြုံးလေးတစ်ပွင့် ပေးခဲ့ပြီးမှ အစ်မခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

ဖိုးအောင်မှာ ထွက်ခွာသွားသော ချစ်သူပုံရိပ်လေးကို မချင့်မရဲဖြင့်ပင် ရပ်ငေးလျက်။

အခန်း (၅)

ဖိုးအောင်ဟု အများကခေါ်နေသော သူ၏နာမည်ရင်းမှာ အောင်ချမ်းဖြစ်၏။

ရပ်ခလေး ရွာခလေးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်သူမျှ နာမည်ရင်းကို မခေါ်ကြ။ အဖျားဆွတ်၍ ခေါ်ပြောရလွယ်သော နာမည်ကိုသာ ခေါ်တတ်ကြ၍ သူ့နာမည်မှာ ဖိုးအောင်ဖြစ်လာသည်။

ဖိုးအောင်သည် အသက် ၂၄ နှစ်ခန့်ရှိပြီး မျက်ခုံးကောင်းကောင်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်ရှိသူမို့ ရွာထဲမှ အပျိုချောတွေ သည်းသည်းလှုပ် စိတ်ဝင်စားခြင်း ခံရသောသူပင်။

မိဘများကလည်း ကြေးရတက်များ မဟုတ်သည့်တိုင်

မြေပိုင်ရှင် လယ်ပိုင်ရှင်များဖြစ်သဖြင့် ချောင်ချောင်လည်လည် နေနိုင်စားနိုင်ကြသည်။

ဖိုးအောင်က မိဘများလုပ်ငန်းတွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး၏။ ရပ်ရေးရွာရေးတွင်လည်း အားတက်သရော ပါဝင်ကူညီပေးတတ်သူမို့ ရပ်ရွာက အားထားရသော လူငယ်လေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။

ဖိုးအောင်သည် အလွန်စမ်းပွင့်သူဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာများ သူတော့မဟုတ်။

ချစ်ခင်ကြင်နာလိုသူ အပျိုချောတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့် ကြားမှ သူ့စုံမက်နှစ်သက်မိသူလေးက ရွာမြောက်ဝိုင်းမှ ကွမ်းတောင်ကိုင် နှင်းမြကို ဖြစ်သည်။

နှင်းမြသည် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာတံလုံးလုံး၊ မျက်လုံးလေးများက ဝိုင်းစက်ကာ မျက်တောင်လေးများ ရှည်ပြီးကော့နေ၏။ နှုတ်ခမ်းလေးက ထူထူ ရယ်လိုက်လျှင် ညာဘက်ပါးမှ ပါးချိုင့်လေးက မသိမသာ ချိုင့်သွားတတ်သေးသည်။ ခါးကျဉ်ကျဉ်ကလေးကိုနွဲ့ပြီး ရင်လေးချိုကာ လမ်းလျှောက်တတ်သော သူ့ဟန်ကို ပုရိသယောက်ျားကလေးကလေးတွေ လည်ပြန်လှည့်မကြည့်ပဲ မနေနိုင်အောင် လှသူလေး ဖြစ်၏။

ထိုအလှတရားလေးကိုမှ သူက မြတ်နိုးစုံမက်မိသည်။

နှင်းမြကလည်း သူ့မေတ္တာကို တုန်ပြန်လက်ခံခဲ့လေ၏။

ဘာလိုလိုနှင့် သူတို့ချစ်သူသက်တမ်း နှစ်နှစ်ပင် ပြည့်လုနေပေပြီ။

x x x

ဖိုးအောင်သည် လင်းကြက်တွန်တာနှင့် အိပ်ရာမှထကာ နွားစာ
ကျွေး ရေခပ်စသည့် အလုပ်များကို တရစပ်လုပ်ကိုင်ပြီး ဗိုက်ဆာ
လာတာနှင့် နံနက်စာစားရန် အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာစဉ် စကား
ပြောသံများ ကြားရ၍ အသာနားစွင့်မိသည်။

“ကြားရတဲ့သတင်းတွေက မကောင်းဘူး ကိုလှခင်ရယ်...
ကျုပ်မှာဖြင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘာဖြစ်မလဲ ဘာဖြစ်မလဲနဲ့ ရင်ထိတ်
နေရတာကြာရင် နှလုံးရောဂါရတော့မယ်”

“မယ်မြင့်ရယ်... မင်းကလဲ မဟုတ်တာတွေကို တွေး
ကြောက်နေတယ်။ အလကား ကောလဟာလတွေပါ မယုံစမ်းပါ
နဲ့”

“အို... တော် တစ်ရွာလုံး သူပြောငါပြော ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စကို
မယုံလိုဖြစ်မလား။ ပြီးတော့ ဖြစ်လာတဲ့အဖြစ်အပျက်တွေ ကလည်း
ဒီလောက်တောင် တိုက်ဆိုင်ရသလားတော်”

“မင်းတို့မိန်းမတွေက အဲဒါပဲ အရာရာကို ယုံလွယ်လွန်း
တယ်”

“တော်ကလည်း အကျိုးအကြောင်း ခိုင်လုံနေမှတော့
ယုံသင့် ရင် ယုံရမှာပဲ”

မိဘနှစ်ပါး၏ စကားဝိုင်းသည် ဖိုးအောင်ရောက်လာတော့
စကားစပြတ်သွားသည်။

“အမေ ဘာစားစရာရှိလဲဟင် သားဗိုက်ဆာလို့”

“ကောက်ညှင်းပေါင်း ပေါင်းထားတယ်။ ငါးခြောက်ဖုတ်လဲ
ရှိတယ်။ အေးနွယ်ရေ နင့်အစ်ကိုအတွက် ကောက်ညှင်းပေါင်း
ယူခဲ့ဖော့”

အမေက နောက်ဖေးဘက် လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။ ညီမဖြစ်သူ
အေးနွယ်က ကောက်ညှင်းပေါင်းပန်းကန်နှင့် ငါးခြောက် ဖုတ် ဆီဆမ်း
တစ်ပန်းကန် ယူလာသည်။

“ရေနွေးကုန်နေပြီ ဖြည့်ပေးပါဦး သမီး”

အဖေက အေးနွယ်ကို လှမ်းပြောသည်။ အေးနွယ်က ရေနွေး
ကရားကိုယူပြီး နောက်ဖေးသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ အေးနွယ်သည်
အသက် ၁၃ နှစ်သာသာရှိသေးသော်လည်း အမေက အိမ်မှုကိစ္စ
အစစအရာရာကို မျက်နှာလွှဲနိုင်လောက်အောင် အားကိုးနေရပြီ ဖြစ်၏။

ဖိုးအောင်သည် ဆာဆာနှင့်စားလိုက်သည်မှာ ကောက်ညှင်း
ပေါင်းတစ်ပန်းကန်မှာ တစ်ခဏချင်း တက်တက်ပြောင်သွားလေ၏။

ဖိုးအောင်သည် အမေကိုလှမ်းကြည့်မိသည်။ အမေသည်

ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ဆေးပေါ့လိပ်ကို အငွေ့တထောင်းထောင်း ထအောင်ဖွာရင်း အဝေးသို့ ငေးနေ၏။

အဖေကတော့ ရေခွေးကြမ်းကို တဖူးဖူးမှုတ်ကာ သောက်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နက်နဲနဲတွေးတောနေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေ၏။

ဖိုးအောင်သည် မိဘနှစ်ပါးစလုံးကို တပြိုင်တည်းဆုံခိုက် ပြောမည်ဟု ကြံရွယ်ထားသောကိစ္စကို ပြောရန်အခွင့်ကောင်း အခါ ကောင်းပဲ ယူဆမိကာ ထုတ်ပြောမိလိုက်၏။

“အဖေနဲ့ အမေ”

ဖွင့်ပြောမည်ဟု ကြံလိုက်မိပေမယ့် တကယ်တမ်း ထုတ်ပြော ရတော့ ရှိုးတန်းရှမ်းတန်း ဖြစ်နေမိသည်။

“ဟို... လေ သားနဲ့နှင်းမြတို့ကိစ္စ ... အဲ ဝါကျွတ်ရင် လက်ထပ်ပေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်နော်။ အဲဒါ အမေတို့မေ့နေမှာစိုး လို့ အဟဲ... သတိပေးတာ”

အမေ့မျက်စောင်းကြီး ခိုင်းခနဲ ဝဲကျလာ၍ ဖိုးအောင် မျက်နှာ ငယ်သွားသည်။

“အေးပါ.. လူကြီးချင်း ပြောဆိုထားပြီပြီပဲ”

အဖေက သောက်လက်စ ရေခွေးခွက်ကို အသာချရင်း ပြော၏။

“စပါးပေါ်ချိန် စပါးရောင်းပြီးတာနဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်ပေး

မယ်လို့ ပြောထားပြီးသားပဲဟာ မင်းက ဘာလောနေတာလဲ”

အဖေ၏ ခပ်ငေါက်ငေါက်သံ စကားကြားရတော့ ငယ်နေ
သော ဖိုးအောင်မျက်နှာမှာ ဆီးရွက်လောက်ပဲ ရှိတော့သည်။

“မလောပါဘူး... အဖေတို့ မေ့နေမှာစိုးလို့ သားက
သတိပေးတာ”

လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် သူပြောတော့ အမေက အကဲပိုရန်ကော
ဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့် လှမ်းကြည့်လာ၏။

“မမော့ဘူး စိတ်ချ။ နင့်ကိစ္စကို ဝါကျွတ်ရင် လုပ်ပေးမယ်လို့
ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ပူမနေနဲ့ ကိုယ်ဟာကိုယ် အေးအေးနေ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ အမေရာ”

ဖိုးအောင်က မျက်နှာငယ်ငယ် အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ပြောကာ
အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာလိုက်၏။

ရွာထဲသို့ လှမ်းထွက်သွားသော ဖိုးအောင်ကျောပြင်ကို လှမ်း
ကြည့်ရင်း အမေက မြင်ပြင်းကတ်စွာ ပြောမိသည်။

“ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမလဲလို့ စိုးရိမ်နေရတဲ့အထဲ ဒီမယား
တရူးကလည်း တမောင့်”

အခန်း (၆)

“ကိုထွန်းအောင်၊ ကျုပ် တော့ကိုပြောစရာရှိလို့တော့”

နီးလုပ်ရန် ဝါးခြမ်းပြားကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ခွဲယူနေသော ကိုထွန်းအောင်သည် ဇနီးသည် ဒေါ်ပုစကားကြောင့် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ခွဲလက်စ ဝါးခြမ်းကို အသာချကာ ဇနီးသည်အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာတုန်း မယ်ပုရဲ့”

ဒေါ်ပုက လင်တောင်မောင်အကြိုက် ယာထားပြီးသား ကွမ်းယာကို လှမ်းယူပြီး ပါးစပ်ထဲ မငုံသေးဘဲ ဇနီးသည်၏မျက်နှာ ကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်သလို ကြည့်သည်။ ဒေါ်ပုမျက်နှာတွင်

သောကရိပ်အနည်းငယ်စွန်းထင်းနေသလို တွေ့ရတော့ ဦးထွန်းအောင်
မထိတ်သာမလန့်သာ ဖြစ်လာသည်။

“ကိုထွန်းအောင်ရယ်၊ ကျုပ်တော့ ဒီရွာမှာ မနေချင်တော့
ဘူး”

ဒေါ်ပုက မကြည်မသာဖြင့်ဆိုသည်။ ဒေါ်ပုစကားက ဦးထွန်း
အောင်နားထဲ အဆန်းဖြစ်သွားသည်။

“ဟ မင်းက ဒီမှာ မနေချင်လို့ ဘယ်မှာသွားနေမလို့လဲ”

ဒေါ်ပုက လင်ယောက်ျားကို စည်းရုံးနားချရန် အကြံရှိပြီးသားမို့
လေသံနှင့် မျက်နှာပေးကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပျော့ပျောင်းချိုသာစွာဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်မိဘတွေရှိတဲ့ ဘုတလင်ကို ပြောင်းရအောင်လားတော်”

“မယ်ပုရယ်၊ မင်းက ငါနဲ့ညားပြီးကတည်းက ဒီရွာမှာ
နေခဲ့တာ ခုပဲ နှစ်အစိတ်သုံးဆယ်ရှိနေပြီ၊ ခုမှ ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်
ပြန်တာလဲကွာ”

“ဒီရွာမှာ ဆက်နေရမှာ ကျုပ်ကြောက်လာပြီတော့”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲကွာ”

“ခုတလော ရွာထဲမှာ ဘာတွေပြောနေကြလဲ ရှင်မကြားမိ

ဘူးလား”

“ဘာတွေပြောနေကြလို့လဲ”

“ဒီရွာက နိမိတ် ငါးခုပြည့်ရင် ပျက်တော့မယ်တဲ့”

“မဟုတ်တာပဲကွာ”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ရွာထိပ်က ကျောက်တိုင်မှာ အခိုင် အမာရေးထားတာပဲ”

“အလကား လက်သရမ်းရေးခဲ့တာတွေနေမှာပါဟာ၊ နင် ကလည်း အယုံလွယ်ရန်ကော”

ဒေါ်ပုက လင်တော်မောင်ကို မျက်စောင်းဖြင့်စောင်ကြည့်လိုက် ရင်း

“အိုတော် ကျုပ်ကပဲ အယုံလွယ်တယ်ဖြစ်ရသေးတယ်၊ ရွာထဲ မှာ ဒီလောက်ပွက်ရလာရိုက်နေတဲ့ကိစ္စကို ရှင်က မျက်စိပိတ်နားပိတ်ပြီး မမြင်ချင်ယောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပြီးတော့”

“ငါလည်း ကြားပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက”

“ဒါပေမယ့်တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ကျုပ်ကတော့ ဒီရွာမှာ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်မိဘတွေရှိတဲ့ ဘုတလင်ကိုပြောင်းမယ်”

လေသံတင်းတင်း မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ဆိုလိုက်တော့ ဒေါ်ပုစကားကြောင့် ဦးထွန်းအောင် ရင်မောသွားသည်။

“စဉ်းစားပါဦးမယ်ပုရယ်၊ ခုနေကာမှ မင့်မိဘတွေဆီကို ပြန်စားကြီးထပြောင်းသွားရင် ငါတို့ရဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်းလေးပြုတ် ကုန်မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒီရွာမှာ ငါ့မိဘတွေ ခေါင်းချခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“အို မသိဘူးတော်၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီမှာ မနေချင်တာပဲသိ
တယ်၊ ရှင်မပြောင်းချင် ရှင်ဘာသာ ရှင်နေခဲ့၊ ကျုပ်တော့ ကလေးတွေ
ခေါ်ပြီး ဒီရွာကနေ ပြောင်းမယ်”

ဒေါ်ပုက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ဆောင့်ခနဲထကာ
အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်သွားလေ၏။ ဦးထွန်းအောင်မှာ မျက်နှာမသာမယာဖြင့်
ခေါင်းယမ်းရင်း

“ခက်တယ် ခက်တယ်”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်းရှေ့တော်ကာ သက်ပြင်းမောကို ဟင်းခနဲချ
မိလေတော့သည်။

အခန်း (၇)

ရပ်ခလေ့ ရွာခလေ့အတိုင်း ရေတွင်းရှိသောအိမ်သည်
ရေချိုးဆိပ် ဖြစ်သည်။

ရေတွင်းသည် ရေခပ်၊ ရေချိုး၊ အဝတ်လျှော်ရင်း ရောက်တတ်
ရာရာ အတင်းအဖျင်းပေါင်းစုံကို ပြောကြဆိုကြနှင့် သတင်းစုံရာ
စုရပ်လည်းဖြစ်ပေ၏။

ခုလည်း မိန်းမပျိုတစ်စု ရေတွင်းမှာ အဝတ်ထိုင်လျှော်ရင်း
စကားစမြည်းပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ထွေးခင်၊ ညည်းရွာထိပ်ကျောက်တိုင်မှာရေးထားတဲ့စာကို
သွားဖတ်ကြည့်ပြီးပြီလား”

“မဖတ်ရသေးပါဘူး သူ့စာရယ်၊ အလုပ်တွေမအားတာနဲ့”

“ငါဟော့ မနေ့က သေသေချာချာကို သွားကြည့်လာခဲ့တယ် သိလား”

“ပြောစမ်းပါဦး ကောင်မရယ်၊ ဘာတွေရေးထားသလဲ၊ ဘကြီး စိန်လှပြောသလိုပဲလား”

“အဟုတ်မဲဟဲ့ ဘကြီးစိန်လှပြောသလို နိမိတ်ငါးခုကိုပဲ သေသေချာချာရေးထားတာ ရေးခဲ့တဲ့သူရဲ့ နာမည်တောင်ပါသေး”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ကေစောင်းလူသိုတဲ့”

“ဟင်...နာမည်ကြီးကလည်း”

ထွေးခင်က သဘောမကျဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ရွေးကုတ် ရေရွတ်နေ၍ ဘေးမှနားထောင်နေသူ အပျိုကြီးမမြရင်က ပြုံးစိစိဖြစ် သွားပြီး ဝင်ပြောသည်။

“ဟဲ့ကောင်မတွေ၊ အဲဒါနာမည်မဟုတ်ဘူးဟဲ့”

မမြရင်စကားကြောင့် ထွေးခင်နှင့်သူ့စာ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွား ပြီး

“ဒါဖြင့်ဘာလဲ မကြီးမြရဲ့”

“နာမည်မဟုတ်လို့ ဘာလဲပြောပါဦး အပျိုကြီးရဲ့”

အပျိုကြီးမမြရင်က လက်ထဲက လျော်လက်စအဝတ်ကို အသာချရင်း ဆရာမကြီးပုံစံခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်လိုက်၏။

“အဲဒါ စကားလိမ်နဲ့ရေးထားတာ၊ ကေစောင်းလူသို့ဆိုတာ ကောင်းစေလိုသူလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ မသိရင်မှတ်ထား”

“ဪဒီလိုလား၊ ကျုပ်တို့က မသိပါဘူးတော်၊ နာမည် အောက်မေ့လို့”

ထွေးခင်နှင့်သူဇာက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ကြိတ်ရယ်လိုက်ကြ သည်။

“ဟဲ့ကောင်မတွေ၊ ဘာတွေရယ်နေကြတာလဲ၊ တစ်ရွာလုံး မထိတ်သာ မလန့်သာဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ညည်းတို့က ရယ်နေနိုင်ကြ တယ်နော်”

စကားသံနှင့်အတူ ရေအိုးပိုက်၍ ရောက်လာသော မကျင်မေ ကို တွေ့ရလေ၏။ မကျင်မေသည် အသက်သုံးဆယ်နားနီး အပျိုကြီး ပိုင်းဝင်ဖြစ်၏။

“အိုတော် ဘာဆိုလဲ၊ သူတို့က အပူမရှိ၊ အပူရှာပြီး အေးအေး မနေနိုင်တာ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ အပူကို မရှာဘူးအေးအေးပဲ”

အပျိုကြီး မမြရင်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အံ့မယ်ညည်းလေသံ နားထောင်ရတာ ကျောက်တိုင်က ဟောကိန်းကို မယုံကြည်ဘူးဆိုတဲ့သဘောမျိုး သက်ရောက်နေတယ်

ဟုတ်ကဲ့လား မမြရင်”

“ကျုပ်ကတော့ ယုံတယ်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ မယုံဘူးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရှေ့မှာဖြစ်မယ်ကိစ္စကို ကျုပ်တို့မြင်နိုင်တာမှမဟုတ်တာ၊ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မဖြစ်ချင်လည်း မဖြစ်ဘူးပေါ့၊ မိုးပြိုလဲ အများပေါ့၊ တွေးကြောက်နေလို့ရော ဘာထူးမှာမို့လို့လဲ စိတ်ဆင်းရဲ ရရုံပဲရှိမယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဪ မမြရင်တို့က စိတ်ဓာတ်မာတာကိုး၊ ကျုပ်တို့ကတော့ တွေးကြောက်တယ်တော်ရေ၊ ရေဆို စေ့စေ့တောင်မကြည့်ရဲတော့ဘူး”

အပျိုကြီး မကျင်မေက ခပ်သဲသဲ။

ရေတွင်းထဲ ငုံ့မကြည့်ဘဲ ရေပန်းကြိုးကို ဆောင့်ချလိုက်သည်။

“ရေတွင်းကိုတော့ကြည့်ခပ်ပါအေ၊ မတော်ရေမကြည့်ရဲဘူးဆို ပြီး ရေတွင်းထဲကျသေနေမှဖြင့် အပျိုကြီးနော် ငှက်ပျော်တုံးဖက်နေရ မယ်”

မမြရင်က အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့် တွယ်လိုက်သည်။

“အိုအေ ဖွဟဲ့ ပယ်ပါစေ၊ နိမိတ်မရှိစကားတွေ မပြောစမ်း ပါနဲ့”

မကျင်မေက မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ဆိုသည်။ ပြီးတော့ စိတ် ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ရေအိုးကို ကောက်ရွက်သည်။

ရုတ်တရက် လက်ကအံ့ချော်သွားပြီး အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရေအိုး

မှာ ဝမ်းခနဲ ကျကွဲလေတော့သည်။

“အမယ်လေး”

မိန်းမပျိုတစ်စု၏ အပြိုင်အော်သံများ ရေတွင်း၌ ဟိန်းဟိန်းညံ
သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၈)

လခြမ်းကွေးကွေးလေးက ကောင်းကင်ထက်တွင် ပျင်းရိငြီးငွေ့
စွာ တစ်ကိုယ်တည်းထဲ ရှိနေသည်။

မပေးချင်ပေးချင်ဖြင့် ဖြန့်ဝေထားသော အလင်းဓာတ်သည်
ထမ္ဘာမြေပေါ်သို့ သဲ့သဲ့သာ ဖြာကျလျက်။

သပြေကုန်းရွာလေးသည် တောင်ပိုင်းမြောက်ပိုင်း အရှေ့ပိုင်းဟု
အပိုင်း (၃) ပိုင်း ခွဲခြားပြီးရှိရာ လမ်းဆုံလမ်းခွဲရှိ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်
အိမ်ကြီးသည် သူကြီးဦးသာဝ၏ အိမ်ပင်ဖြစ်၏။

သူကြီး ဦးသာဝ၏အိမ်တွင် ရပ်ရွာလူကြီးများ စုရုံးရောက်ရှိ
နေကြသည်။

ရပ်ရေးရွာရေး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရာဖြစ်သော အိမ်ရှေ့မြေကွက်
လပ်ရှိ စားပွဲဝိုင်းတွင် အသီးသီးနေရာယူလိုက်ပြီးနောက် သူကြီး
ဦးသာဝ ခြေလှမ်းမည့်စကားကို စောင့်ဆိုင်းနေကြဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်
နေကြ၏။

လူစုံတက်စုံရှိပြီဆိုတော့မှ သူကြီးက စကားစလိုက်၏။

“ရွာထဲမှာ ပြန်နေတဲ့ သတင်းတွေ ခင်ဗျားတို့လည်း ကြား
ကြမှာပေါ့”

အားလုံးက ခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။

“အဲဒီကိစ္စပြောချင်လို့ ခေါ်လိုက်ရတာပဲ။ ကဲ... ခု ဘယ်နှယ်
လုပ်ကြမလဲ၊ ရွာသားတွေအားလုံး ထိတ်လန့် ကုန်ကြပြီ။ အဲဒီလိုဖြစ်မှာ
စိုးလို့ ဒီကိစ္စကို ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်ကြဖို့ ကျုပ်အစကတည်းက ပြောခဲ့
သားပဲ။ ဘူးတစ်ရာပေါက်ကိုသာ ပိတ်ဖို့လွယ်မယ် ပါးစပ်တစ်ပေါက်
ကို ပိတ်ဖို့မလွယ်ဘူးဆိုတာ တယ်မှန်တာပဲ”

သူကြီးက တစ်ဗျစ်တောက်တောက် ပြော၍ စိတ်ပျက်လက်
ပျက်ဖြင့် သက်ပြင်းကို ဟင်းခဲနဲ့ ချလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် သူကြီး အဲဒီကိစ္စကို ရွာသားတွေ တော်တော်
လန့်နေကြတယ်။ ဒီကြားထဲ နတ်ကတော်ဒေါ်လုံးတင်က ကနူးမဆေး
ရင် ဘာဖြစ်မယ် ညာဖြစ်မယ်နဲ့ လျှောက်ပြောနေတော့ ပိုဆိုးကုန်တ
ပေါ့”

ဆေးဆရာကြီးဦးသာရင်က ဝင်ပြောလိုက်၏။ သူက ဒေါ်လုံး
တင်ကို နည်းနည်းမှကြည့်၍ရသူမဟုတ်။

နတ်ကတော် ဒေါ်လုံးတင်ကြောင့်သာ သူစားပေါက်ပိတ်နေ
ရသည်မဟုတ်လား။ ရွာထဲ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်သည့် လူနာများသည်
သူ့ဆီမလာကြဘဲ နတ်ကတော်ဆီသာ ပြေးကြသည်။

နတ်ကိုင်သည်ဟူသော ဒေါ်လုံးတင်ကို ယုံမှတ်၍ အုန်းပွဲ
ငှက်ပျောပွဲလေးပေးကာ တောင်းပန်လိုက်တာနှင့် ရောဂါဝေဒနာများမှာ
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပျောက်ကင်းသွားတတ်သောကြောင့် နတ်ကတော်
ဒေါ်လုံးတင်မှာ လက်မထောင်နေနိုင်လေ၏။ ဒါကို ဦးသာရင်က
လုံးဝမကျေနပ်နိုင်။

အကွက်ရတုန်း တွယ်လိုက်မဟာဟု အားခဲထားပုံရလေ၏။
သူကြီးဦးသာဝက မျက်နှာမသာမယာဖြင့် ခေါင်းယမ်း၏။

“ခက်တယ် ခက်တယ် လူတွေကတော်တော်ခက်တယ်။
မီးလောင်ရာ လေပင့်ချင်ကြတာကိုး”

“မီးလောင်ရာ လေပင့်တာတော့ ပြောမနေနဲ့တော့ သူကြီးရေ...
ရွာတောင်ပိုင်းက မစိန်တုတ်လေ သူအိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ သပြေ
ကုန်းရွာကြီး ရေလွှမ်းနေတာ မြင်ရတယ်ဆိုပြီး အခု သူတို့အမျိုးတွေ
ရှိတဲ့ မြို့ကိုပြောင်းပြေးဖို့ ပြင်နေကြပြီတဲ့။ သူလုပ်တာနဲ့ ရွာကလူတွေ
အားလုံး ကျိုးလန့်စာစားသလို ဖြစ်နေရပြီ”

မြောက်ပိုင်းတာတီးက ဝင်ပြောပြန်၏။ သူကြီးဦးသာဝ စိတ်
ညစ်သွားသည်။ မျက်မှောင်ကြီး တွန့်ချိုးကာ ကျစ်ခနဲ စုတ်သတ်
လိုက်၏။

“အေးဗျာ အဲဒါတော့ခက်တာပေါ့။ ဘယ်သူက ဘယ်လို
ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရေးခဲ့မှန်းမသိတဲ့စာကို ဟောကိန်းပါဆိုပြီး ကျုပ်တို့
ဘိုးဘွားတွေ လက်ထက်ကတည်းက ပြောဆိုလာခဲ့ကြတာဆိုတော့
လူတွေလည်း စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်နေမိကြပြီပေါ့။ ကျုပ်တို့ လက်ထက်ကျ
မှ ဒီအဖြစ်တွေကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လာဖြစ်တော့ ခက်ကုန်ပြီ
ပေါ့ဗျာ”

သူကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်ဆို၏။

“ဟာ”

အထိတ်တလံနဲ့ ရေရွတ်သံကြီး ထွက်လာသည်။ ရေရွတ်
လိုက်သူက ဗေဒင်ဆရာကြီး ဦးစတင်။ ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်
နေရင်းမှ ရေရွတ်လိုက်ခြင်းရယ်ပါ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးစတင်”

သူကြီးက လှမ်းမေးသည်။ အားလုံးသည် သူကြည့်နေရာ
ကောင်းကင်သို့ လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ဘာမှထူးခြားမှုမတွေ့ရ။

လခြမ်းကွေးကွေးလေးရယ်။ ကြယ်ပွင့်လေးများ ပုဂံတပြောက်

သည်တပြောက်နှင့် ကောင်းကင်ကြီးက ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းပင်။

“နက္ခတ်တွေ မကောင်းဘူး”

ဦးစတင်က ဘယ်သူမှမကြည်ပဲ သူတစ်ကိုယ်တည်း

ရေရွတ် နေသလို ပြော၏။

“ကျုပ်တို့ရွာကို မကြာခင် အတိတ်ဆိုးနိမိတ်ဆိုးတွေ ကျ
ရောက်လာတော့မယ်”

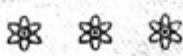
အားလုံး ‘ဟာ’ ခနဲ ‘ဟင်’ ခနဲဖြစ်သွားကြသည်။ တစ်
ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်မိကြသည်။

ဦးစတင်မှာ ကောင်းကင်ကြီးကို မော်ကြည့်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ
အကြည့်လွဲကာ အယန့်တကြား ထပြောသည်။

“သိပ်မကြာဘူး။ နောက်လအတွင်းလောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်
မယ်”

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

အမှောင်ထဲမှ ညဉ့်ငှက်အော်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
လေ၏။

အခန်း (၉)

ရင်တံမမ စောင့်ဆိုင်းနေရသော ရက်တို့ကုန်လွန်ကာ တစ်လ
ပြီး တစ်လပြည့်မြောက်ခဲ့သော်လည်း သူတို့ စိုးရိမ်နေကြသလို
ဘယ်အရာမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပေါ်မလာခဲ့ပေ။

လယ်ယာလုပ်ငန်းကို အဓိက လုပ်ကိုင်ကြသော သပြေကုန်း
ရွာကလေးသည် စပါးပေါ်ချိန် ငွေပေါ်ချိန်ဖြစ်၍ ဒီနှစ်မှ ခါတိုင်းနှစ်
တွေထက် စပါးအထွက်တိုးလှသောကြောင့် တစ်ရွာလုံး ပျော်မဆုံး
မော်မဆုံး ဖြစ်နေကြတော့သည်။

ထိုထဲကမှ အောင်ချမ်း၏အပျော်မှာ သူများတကာတွေထက်
အကဲဆုံးဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

နှင်းမြမှာ ပြီးရှင်ရယ်မောကာ ပြောလာသော ချစ်သူမျက်နှာကို တအံ့တဩ နိုက်ကြည့်မိသည်။

“ပြောပါဦး... ဘာလို့ ဒီလောက်တောင်ပျော်နေရတာလဲ”

“ပျော်ရမှာပေါ့ အနှင်းရယ်၊ ဒီနှစ်ကိုယ်တို့လယ်က စပါး အထွက်တိုးတယ်။ အမေတို့ကလဲ ပြောထားတယ်။ စပါးပေါ်ချိန် စပါးရောင်းပြီးတာနဲ့ ကိုယ်နဲ့ နှင်းမြတို့ မင်္ဂလာကိစ္စကို စီစဉ်ပေးမယ် တဲ့။ စပါးက အထွက်တိုးတယ်ဆိုတော့ ငွေများများရပြီပေါ့ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် အတူနေရတော့မယ်လေ အနှင်းရော မပျော်ဘူးလား”

“အို...ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲရှင်...ပျော်တာပေါ့ သိပ်ကို ပျော်တာပေါ့။ အနှင်းက အစ်ကိုနဲ့ မြန်မြန်နီးရပါစေဆိုပြီး တိတ်တိတ် ကြိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေရတာ ရှင်ရဲ့ သိရဲ့လား”

ဖိုးအောင်သည် ချစ်သူလေး၏ ချစ်စဖွယ် ဟန်ပန်အမူအယာ နှင့် ချစ်စရာစကားလှလှလေးများကြောင့် ချစ်စနိုးဖြစ်သွားကာ လက်ဖဝါး နုနုလေးကို ခပ်ဖွဖွ လှမ်းကိုင်လိုက်လေ၏။

နှင်းမြက အရှက်သည်းစွာဖြင့် အလန့်တကြား ရုန်းလိုက်ကာ ဝန်းကျင်ကို မလုံမလဲ ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အနှင်းကလဲ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး”

“အို...ရေတွင်းကြီးမှာ ရေခပ်လာသူတွေ မြင်သွားပါဦး မယ်”

“ဘယ်သူမှ မလာသေးပါဘူး အနှင်းကလဲ ချစ်သူ

လက်ကလေးကို ခဏတော့ ကိုင်ထားချင်လို့ပါ”

တောင်းပန်သလို၊ ပူဆာသလိုလေးပြောတော့ နှင်းမြလည်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ် မလုပ်တော့ပဲ အရှက်သည်းစွာ ငြိမ်သက်နေလေ၏။

“အနှင်း ဆုတောင်းပြည့်တော့မှာပါကွယ်။ ကိုယ်မြို့ကို စပါး ရောင်းသွားပြီးလို့ ပြန်လာရင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင် ဖို့ ကိစ္စ စီစဉ်ပေးဖို့ မိဘတွေကို ပြောမယ်။ တို့နှစ်ယောက် နီးရမဲ့အရေး တွေးပြီး ပျော်လိုက်တာ”

ဖိုးအောင်က နှင်းမြလက်ဖဝါးလေးကို ရင်ဘတ်နှင့် အပ်ကာ အားတက်သရောလေး ပြောလိုက်၏။ နှင်းမြသည် ချစ်သူမျက်နှာကို ကြင်နာစွာ စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ တီးတိုးလေးပြန်ပြောမိ၏။

“အနှင်းလည်း သိပ်ပျော်ပါတယ်..အစ်ကိုရယ်”

ချစ်သူနှစ်ဦးသား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်မြတ်နိုးစွာ စိုက်ကြည့် နေမိကြသည်။

လေအရာတွင် နှင်းမြ၏ ပါးကွက်ထူထူလေးမှ ကံကော်ဝတ်ဆံ နှင့်ရောလိမ်းထားသည့် သနပ်ခါးရနံ့သင်းသင်းရှုရှုလေး လွင့်ပျံ့လာလေ တော့သည်။

အခန်း (၁၀)

မြို့မှ စပါးရောင်းရသည့် ငွေထုပ်လေးပိုက်ကာ မျှော်လင့်
တကြီးပြန်လာသော ဖိုးအောင်အတွက် ရင်ဆို့စေသော သတင်းတစ်ခု
က အသင့်စောင့်ကြို၍ နေခဲ့သည်။

ရွာထဲဝင်လျှင်ဝင်ချင်း နှင်းမြတို့ အိမ်ဘေးက မအေးပုံနှင့်
ရွာလယ်လမ်းမတွင် တည့်တည့်တိုးတော့သည်။

“ဟဲ့...ဖိုးအောင် မြို့ကပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်တယ် မအေးပုံရေ”

“ဘာလဲ နင်ရဲ့ နှစ်နှစ်စီမံကိန်းကြီး အကောင်အထည်ဖော်

တော့မယ်လို့ ကြားတယ်နော်..အဟုတ်လား”

မအေးပုံက နောက်သလိုပြောင်သလိုနှင့် အတည်မေး၏။
ဖိုးအောင်က အရှက်ပြေ ရယ်လိုက်ရင်း

“အင်း ဟုတ်တယ်ဗျို့။ စိမ့်ကိန်းကြီးက မြန်မြန်အကောင်
အထည်ဖော်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ နို့မို့ အသက်တွေကလည်း မငယ်တော့
ဘူးလေ။”

“အေး...အေး ဝမ်းသာပါတယ်ဟယ်...ငါတို့မလဲ
ဘယ်တော့များ စားရပါ့မလို့ တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေတာဟေ့”

ဖိုးအောင်က သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

“ဪ...ဒါနဲ့ မအေးပုံ နှင်းမြတစ်ယောက်ရော ရှိရဲ့ မဟုတ်
လား”

“အေး၊ ဟဲ့ နင်ပြောမှပဲ သတိရတော့တယ် နှင်းမြရွာမှာ
မရှိဘူးဟဲ့။ သူ့အစ်မ ကလေးမွေးဖို့ မြို့ကိုသွားတယ်”

ဖိုးအောင် အံ့သြသွားသည်။

“သူ့အစ်မက ရွာကလက်သည်နှင့် မမွေးဘူးလား”

“မမွေးဘူးဟေ့”

မအေးပုံက ကဲ့ရဲ့လိုသော လေသံဖြင့် မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့် ပြော
လေ၏။

“သူ့အစ်မယောက်ျားက ခေတ်ပညာတတ်မဟုတ်လား
မြို့သားလဲမြို့သားဆိုတော့ နည်းနည်းလည်း ကြီးကျယ်တာပေါ့ဟယ်

မြို့က ဆရာဝန်ကမှ ကုနိုင်တယ်ထင်ပ။ တို့ရွာက လူတွေလည်း ဒီလိုပဲ အရပ်လက်သည်နဲ့ မွေးလိုက်ကြတာပါပဲ ရှာလို့ရှာလို့ သူတို့ ကျမှအေ...သူများအကြောင်း မကောင်းမပြောချင်ပါဘူးဟယ် သွားတော့မယ်**

မအေးပုံက လက်တခါခါ လည်တခါခါဖြင့် အနားမှထွက် သွားတော့သည်။

နှင်းမြဲမရှိဘူးဆို၍ ဖိုအောင် ရင်မောသွားသည်။
သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ ချလိုက်မိသည်။
လွမ်းရပေဦးတော့မှာပေါ့လေ။

ာ
း
ယ်

အခန်း(၁၁)

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ရွာလယ်လမ်းမတစ်လျှောက်
 နွားလှည်းတစ်စီး တအိအိနှင့် ဝင်လာသည်။

လှည်းပေါ်တွင် နှင်းမြတို့ မိသားတစ်စု လိုက်ပါလာကြသည်
 ကို တွေ့ရ၏။

“ဟယ်...နှင်းမြ တို့ပါလား”

အနှိပ်သည် မပုစိန်က ရှေ့မှ မောင်းနှင်လာသော နွားလှည်း
 ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရေရွတ်မိသည်။

“နှင်းမြတို့ မြို့ဆေးရုံက ပြန်လာကြပြီလား...ဘာလေးမွေးလဲ
 ဟေ့”

ဝမ်းသာအားရ လှမ်းမေးမိသည်။ မေးသာမေးရသော်လည်း နှင်းမြဲတို့ မိသားစုတစ်ခုလုံး မျက်နှာ မကောင်းလှသည်ကိုတော့ မပုစိန် သတိထားမိလိုက်သား။

ဘာဖြစ်လို့များပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း ယောင်နုဖြင့် ရပ်ငေးနေမိသည်။

နှင်းမြဲက မပုစိန်ကို ခပ်နှမ်းနှမ်း မျက်နှာပေးဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။

“ကလေး အဖတ်မတင်ပါဘူး မပုစိန်ရယ်”

ဟု အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ဆိုရင်း မီးနေသည် သူ့အစ်မကို စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်သည်။

အစ်မဖြစ်သူမှာ သူ့ယောက်ျား၏ ရင်ခွင်ထက်တွင်မှီရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန်ဖြင့် နှမ်းနှမ်းနယ်နယ် ရှိနေသည်။

မေးမိပြီးမှ မပုစိန် အားနာသွားမိသည်။

“ဟယ်”

ခနဲ စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ရေရွတ်မိသည်။

လှည်းမောင်းလာသူ နှင်းမြဲတို့ ဖအေ ဦးမောင်မှာ မျက်နှာသာမယာဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြီးနောက် နှားကို ကြိမ်တံနှင့်တို့ကာ ခေါက်လိုက်၏။

နှင်းမြဲအမေ ဒေါ်တုတ်မှာ သမီးဖြစ်သူ မီးနေသည်ကို လှမ်း

ကြည့်ရင်း ကျလာသောမျက်ရည်ကို ခိုးသုတ်လိုက်၏။

နှင်းမြ၏ ခဲအိုဖြစ်သူ မောင်သန်းတင်သည် အံ့ကို တင်းတင်း

ကြိတ်ကာ အဝေးသို့ငေးရီနေ၏။

နှင်းမြက မျက်ရည်ဝဲဝဲ အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် လှမ်းနှုတ်ဆက်
လိုက်၏။

“သွားတော့မယ်နော် မပုစိန်”

“ဪ ... အေး... အေး”

မပုစိန်သည် ယောင်တီးယောင်နုဖြင့် ပြန်ပြောမိ၏။

နှင်းမြတို့လှည်းလေးမှာ တကျိကျိ တအိအိဖြင့် ရွာထဲသို့
ဝင်သွား လေပြီ။

အနှိပ်သည်လည်းဖြစ် ရွာ၏သတင်း အံတင်းအဖျင်းမှန်သမျှ
မောင်းတစ်လုံးလည်းဖြစ်သော မပုစိန်အဖို့ ပြောစရာသတင်းတစ်ခု
ရရှိသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေ၏။

အခန်း (၁၂)

သပြေကုန်းရွာထဲ၌ သတင်းစကားတစ်ခု ပျံ့နှံ့လာသည်။
ထိုသတင်းစကားကြောင့်ပင် သပြေကုန်းတစ်ရွာလုံး တုန်လှုပ်ချောက်
ချားခဲ့ရခြင်းဖြစ်လေ၏။

မြို့ကိုတက်၍ စပါးရောင်းပြီး ပြန်လာသော ကိုချက်ကြီးက
ထိုသတင်းစကားကို ယူဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝင်းမြက ဘီလူးလေး မွေးတာတဲ့ဟ”

ကိုချက်ကြီးမိန်းမ မအေးရီက တစ်အိမ်တက်တစ်အိမ်ဆင်း
လှည့်ပြောပြီး၍ အိမ်သို့အပြန် ရေတွင်းနားအဖြတ် ရေခပ်လာသူ
အပျိုတစ်သိုက်ကိုတွေ့၍ စကားလက်ဆုံကြမိပြန်၏။

“သေချာရဲ့လား မအေးရီရယ်”

“အို... ဘာလို့ မသေချာရမှာလဲ ငါ့ယောက်ျားကိုယ်တိုင် နားနဲ့ ဆက်ဆက်ကြားလာရတာ။ ဝင်းမြကလေးမွေးတဲ့ ဆေးရုံမှာ အလုပ် လုပ်နေတဲ့ အလုပ်သမားမောင်လှထွေးနဲ့ ငါ့ယောက်ျားက သိတယ်။ သူကပြောပြတာဟေ့”

“အို... မအေးရီကလည်း ဘီလူးလေးမွေးတယ်ဆိုတာ သူက ဘာကြည့်ပြီး ပြောတာလဲ”

“ဟဲ့.. အဲဒီကလေးမှာ အစွယ်တွေလည်း ပါတယ်တဲ့၊ မျက်လုံးကြီးတွေက အကြီးကြီးပဲ။ ခေါင်းကြီးကိုယ်သေး ခြေလက် လည်းမစုံဘူးတဲ့”

“ဟယ်... ကြောက်စရာကြီးနေမှာ...”

“မွေးမွေးချင်း သေသွားတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးအေ... ငါအထင်တော့ သူတို့သတ်ပစ်လိုက်တာဖြစ်မယ်၊ မို့မို့ဆို အဲဒီကလေးက မိဘတွေကိုစားမှာ”

“ဟုတ်မယ် ... ဟုတ်မယ်”

“ဟယ်... ဒါဆို ဒုက္ခပဲ”

မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် အလန့်တကြား ထပြောသည်။

“ဘာလဲဟဲ့ စံပယ်ရဲ့ အလန့်တကြား”

“ဟိုဟာနဲ့ ကိုက်နေပြီလေ”

စံပယ်က အထိတ်တလန့်ဆိုသည်။ သူ့စကားကို ဘယ်သူမျှ သဘောမပေါက်ကြ။

“ဘာဟိုဟာနဲ့ ကိုက်တာလဲ”

မအေးရီက ဝင်မေး၏။

“ဟိုဟာလေ... ကျောက်တိုင်မှာရေးထားတဲ့ ဟောကိန်းစာ ဘီလူးငယ်မွေးဆိုတာလေ”

“ဟယ်”

အလန့်တကြား ရေရွတ်သံများ တစ်ပြိုင်တည်းလို ထွက်ပေါ်လာကြ၏။

အခန်း (၁၃)

“လူတွေပြောနေကြသလို ဘီလူးလေးမွေးတာ မဟုတ်ပါဘူး
အစ်ကိုရယ်”

နှင်းမြက မျက်ရည်ဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ
ပြော၏။ ဖိုးအောင်သည် မေးမိပြီးမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။

လူပြောသူပြောများနေ၍သာ သေသေချာချာ သိရအောင်မေး
ကြည့်လိုက်မိတာ။ သူလည်း ဒီကိစ္စကို နည်းနည်းမှ မယုံချင်ခဲ့။

နှင်းမြကိုယ်တိုင် နှုတ်မှမဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းကာမှ သူ့ရင်ထဲ
သံသယတို့ ကင်းရှင်းသွားရတော့၏။

“ခြေလက်မစုံမွေးတာတော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရိုးရိုး

ကလေးပါပဲ။ ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး။ မျက်လုံးနေရာလေးကတော့ နည်းနည်းကြီးနေတယ်။ ဒါကို လူတွေချဲ့ကား ပြောကြတာ”

နှင်းမြက ရှိုက်သံစွက်လျက် ရှင်းပြရှာ၏။ နှင်းမြစကားကို ဖိုးအောင်က ယုံကြည်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သူယုံသလို ရွာကလူတွေလဲ ယုံကြရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲဟုတွေးရင်း ဖိုးအောင်သက်ပြင်းချမိသည်။

ခုတော့ ဘာမဟုတ်သည့် ကိစ္စလေးက တစ်ရွာလုံး အုတ်အော် သောင်းနင်း ခြောက်ခြားဖွယ်ရာကြီး ဖြစ်သွားရလေပြီ။

ဘယ်နေ့များ ဘာဖြစ်မလဲဟု တစ်ရွာလုံး တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်နဲ့ စိုးရိမ်နေရတဲ့ အချိန်မျိုးမှာမှ မထင်မှတ်သည့် တိုက် ဆိုင်မှုကြီးက ဘွားကနဲ ပေါ်လာတာဆိုတော့ တစ်ရွာလုံး မျက်ကလဲ ဆန်ပြာ ဖြစ်ကြရလေပြီ။

“လူတွေကလည်း လူတွေပါ။ တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ချင် နေကြတယ်” ဟု ဖိုးအောင်က မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောမိသည်။

ပိုဆိုးတာက သူ့ချစ်သူနှင်းမြတို့ မိသားစုမှာမှ လူအများ မေးငေါ့ချင်စရာ အဖြစ်မျိုး ကြုံရလေခြင်းဟုလည်း မချီတင်ကဲ ဖြစ်နေ ၏။

“အစ်ကိုသန်းတင်ကလဲ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လို့မဆုံးဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဖိုးအောင် အလန့်တကြားမေးမိသည်။ သူများတွေပြောသလို သူကလေး သူကိုယ်တိုင် ပြန်သတ်လေသလားဟု မဟုတ်မဟပ် အတွေးတစ်ခု ခေါင်းထဲရောက်လာ၏။ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးဟု အတွေးက အမြန်ပျောက်ပစ်လိုက်ရသည်။

“ဗမာဆေးနည်းလိုလို၊ အင်္ဂလိပ်ဆေးနည်းလိုလိုနဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ကို သူစောင့်ရှောက်ပုံလွဲလို့ ကလေးသေရတာဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်လို့ မဆုံးဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဪ... ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ သူ့ဘဝကံကိုက သေဖို့ပါလာတော့ သေရတာပေါ့ကွယ်။ အစ်ကိုသန်းတင်ကိုလဲ တွေ့ရင် ပြောပြပါဦးမယ်”

“ရွာထဲက ကောလဟာလတွေ အစ်မ မကြားအောင် ဖုံးဖိထားရတယ်။ သူ့သာကြားရင် စိတ်ထိခိုက်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်မလားပဲ”

“ဪ... အေးပေါ့ သွေးနုသားနုနဲ့ကို .. ကလေးကလဲ လောလောလတ်လတ် သေရှာထားတာဆိုတော့ သူ့ခမျာ ခံစားရရှာမှာပေါ့”

ဖိုးအောင်က ဂရုဏာသက်စွာ ပြောမိသည်။ သူ့စိမ်းတစ်ရံဖြစ်သည့် သူတောင် ထိခိုက်ခံစားရသေးတာ အမေဆိုတော့ ပိုဆိုးရှာမှာပေါ့ဟု တွေးရင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မိသွားသည်။

“အမေကလည်း ခုတလော တရှောင်ရှောင်နဲ့ မကျန်းမာပြန်

ဘူးလေ”

“စိတ်နှမ်းလူနှမ်း ဖြစ်ရှာတယ်ထင်ရဲ့”

ဖိုးအောင်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောမိသည်။

“အခုဆို ရွာထဲကလူတွေက ကျွန်မတို့ကို မခေါ်ချင်မပြောချင် ကြတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ ဘာအပြစ်များလုပ်မိလို့လဲ။ အပြစ်ရှိသလိုလို မျက်လုံးတွေနဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ ကျွန်မဖြင့် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး... အစ်ကိုရယ်”

နှင်းမြက ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲဖြင့် ပြောရင်း ဟီးချ၍ငိုလေ၏။

ဖိုးအောင် ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်ဖြစ်သွားသည်။

ချစ်သူမျက်ရည်စသည် သူ့နှလုံးသားကို အပ်ဖျားနှင့် စွနေ သည့်နှယ်ပင်။

“အနှင်းရယ်... လူတွေများ ဂရုစိုက်လို့။ သူတို့ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်နဲ့ပေါ့။ မဟုတ်တမ်းစကားတွေပါကွာ ခေါင်းထဲ မထည့် စမ်းပါနဲ့”

“မဟုတ်တာကြီးကို လုပ်ကြံပြောကြတာ အခံရခက်လွန်းလို့ ပါတော်”

နှင်းမြက ရှိုက်သံတစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုရင်း မျက်ရည်များကို လက်ဖဝါးနှင့် ပွတ်သုတ်နေ၏။ ဖိုးအောင်က ကြင်နာစိတ်ကဲစွာ နှင်းမြ ကိုယ်လေးကို ထွေးပွေ့မိသည်။

လစိုက်ညပေမယ့် ကြယ်အလင်းရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်ကို
မသိမကွဲ မြင်သာသေး၏။

နှင်းမြဲတို့အိမ်နောက်ဘက် ကောက်ရိုးပုံဘေးတွင် သူတို့
နှစ်ယောက် ချိန်းတွေ့နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

နှင်းမြဲက ဖိုးအောင်ရင်ခွင်ထဲမှ အသာရုန်းထွက်ရင်းပြော၏။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ် တော်ကြာ အာနီးလာရင် မကောင်း
ဘူး”

ဖိုးအောင်က နားလည်အလိုက်သိစွာပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
၏။ နှင်းမြဲက မျက်နှာမသာမယာဖြင့် သူ့နားမှ ထကာ ခပ်သုတ်သုတ်
ထွက်သွားသည်။

ဖိုးအောင်မှာ စိတ်မောလူမောဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေတော့၏။

အခန်း (၁၄)

ဖိုးအောင်တစ်ယောက် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ထန်းရည်ဆိုင်သို့
ရောက်နေသည်။

သူ့မျက်နှာမကောင်းလှတာကိုကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းများက
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းမေးကြ၏။

“ဟေ့ကောင်...ဖိုးအောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းမျက်နှာကြီး
ကလည်း မှိုင့်လို့တွေ့လို့”

ဖိုးအောင် သက်ပြင်းချမိသည်။ ခေါင်းကိုလေးပင်စွာ ခါယမ်း
လိုက်၏။

“ကေန္တ ဒီကောင် နှင်းမြဲနဲ့ အဆင်မပြေဘူးနဲ့တူတယ်”

ဖိုးကွန်က ထင်ကြေးပေး၏။ ဖိုးအောင်က ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ယမ်းလိုက်ပြီး

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အနှင်းနဲ့ငါ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဒါဆို မင်းမျက်နှာကြီး ဘာလို့မှိုင့်နေတာလဲကွ”

ဖိုးကွန် ထပ်မေးတော့ ဖိုးအောင်က လေပူတစ်ချက် ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း

“ရင်မောနေတာကွ။ ရင်မောနေတာ”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

“ရင်မောနေတာ”

အားလုံးက သံယောင်ပြုရေရွတ်ရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟုတ်တယ်ကွ.. အနှင်းနဲ့ငါ ဒီဝါကျွတ်ရင် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ စီစဉ်ထားတာ အခုတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အသုဘကိစ္စက လာဖြစ်နေတော့ တို့မင်္ဂလာကိစ္စ နောက်ရွှေ့ထားရပြီပေါ့”

“ဪ... ဘယ်တော့လဲ”

သာအေးက ဝင်မေး၏။ ဖိုးအောင်မျက်နှာ အနည်းငယ်ညှိုးသွားသည်။ မသိမသာ သက်ပြင်းချ၏။

“မသိသေးပါဘူးကွာ၊ အခုထိ အဲဒီကိစ္စ မတိုင်ပင်ရသေးဘူး။

အနင်းကိုပဲ ငါပြောရမှာ အားနာတယ်ကွ၊ သူလည်း သူ့အပူနဲ့သူဆို တော့ ဒီကိစ္စကို မစဉ်စားနိုင်သေးဘူး..... ထင်ပါရဲ့ကွာ”

သူငယ်ချင်းများက စာနာနားလည်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ ဖိုးအောင်သည် သာအေးလှမ်းပေးသော ထန်းရည်ခွက်ကို တကျိုက်ကျိုက် သောက်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ဆင့်ကာဆင့်ကာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်။

“တို့ရွာလည်း ကြမ္မာဆိုးတွေ ကျတော့မယ်”

တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ စကားသံက ပျံလွင့်လာ၏။

“တောက်... ဒီလောက်လူတွေ တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့် ဖြစ်နေရတဲ့ကြားထဲ ဘီလူးမွေးတဲ့ကိစ္စကပါ ထပ်တိုးလာတော့ ပိုဆိုး တုန်ပြီပေါ့”

“ဘီလူးမွေးတယ်.. ဟုတ်လား ကိုချက်ကြီး၊ ဒီကိစ္စ တျုပ်လည်းမကြားမိပါလား၊ ဘယ်သူမွေးတာလဲ”

ထန်းရည်အိုးလာချသည့် ဆိုင်ရှင်ကိုညှက်စိက ဝင်မေးလိုက် ၏။

ကိုချက်ကြီးက သောက်လက်စ ထန်းရည်ခွက်ကို ဆောင့်နေ ချပြီး ညှက်စိကို ‘အရန်ကော’ ဟူသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် လှမ်းကြည့် သည်။

“ဒီလောက် တစ်ရွာလုံး တစ်ရပ်လုံး ကျော်နေတဲ့ကိစ္စ မင်း

က ဘယ်ချောင်သွားသေနေလို့ မသိရတာလဲ”

ဆိုင်ရှင် ညက်စိက ဒီလိုအပြောမျိုးတွေ ကြားနေကျ ထုသား ပေသားရနေပြီဖြစ်၍ ဘာမှ မမူလေဟန်ဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံး စိတ်ဝင်တစား ရှိလှသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကိုချက်ကြီးကို လှမ်းကြည့်နေ၏။

“ဪ... ကျုပ်တို့မလဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ ထန်းတောထဲမှာ အချိန်ကုန်နေတာမှတ်လား။ ရွာထဲက သတင်းပလင်းတွေ ဘယ်ကြား ပိပါ့မလဲ။ ကိုချက်ကြီးတို့တွေလာမှ ကြားရသိရတာ၊ ကဲ... ပြောပြ စမ်းပါ ဘယ်သူ ဘီလူးမွေးတာလဲ”

“ဘယ်သူမလဲကွ ရွာတောင်ပိုင်းက ဦးမောင် ဒေါ်တုတ်တို့ သိတယ်မှတ်လား”

‘အင်း... သိတယ် သိတယ်’

“သူ့သမီးအကြီးမလေ ထို့... ယုတ်မာတဲ့ မိသားစုမို့လို့ ဘီလူးမွေးတာ... တောက်... ဒင်းတို့ကြောင့် တစ်ရွာလုံး မျက်ခုံး လှုပ်နေရပြီ”

ကိုချက်ကြီးက မကျေမနပ်ဖြင့် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောရင်း ဆဲဆို နေလေ၏။ တစ်ဖက်ပိုင်းမှ အတိုင်းသားကြားနေရသော ဖိုးအောင်မှာ နားမခံသာတော့။

ဒေါသစိတ်တို့ လှိုက်ခနဲ ခုန်ကြွလာ၏။

သူ့စိတ်ကို သူမထိန်းနိုင်ခင်မှာပင် လူက တစ်ဖက်ပိုင်းသို့

ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်၏။

ကိုချက်ကြီး၏ အင်္ကျီကော်လံစကို ဆွဲကာ ထိုးရန်ပြင်လေ၏။
အခြေအနေသည် ရုတ်တရက် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွား
သည်။ ကပ္ပာကယာ ဝိုင်းဝန်းဆွဲလွှဲကြသူတွေကဆွဲ၊ အော်ဟစ်၍
ဖြေကြသူကဖြေနှင့် ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားလေ၏။

“ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ပိတ်ထား။ နောက်တစ်ခါ စည်းမရှိကမ်းမရှိ
ပြောရင် ခင်ဗျားပါးစပ်ထဲ ကျပ်လက်သီးခွံထည့်ပေးမယ် ကြားလား”

ဖိုးအောင်က အတင်းဝိုင်းဝန်း ဆွဲလွှဲတားသည့်ကြားမှ ဒေါသ
တကြီး အော်ပြောမိခဲ့သည်။

ချက်ကြီးမှာ မကျေမနပ်ဖြင့် တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်း
ခေါက်ရင်း စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

အမှန်တော့ သည်နေ့သည် သူနှင့်အနှင်းတို့ မင်္ဂလာပွဲ ဆင်
ယင်ကျင်းပရန် သဘောတူတိုင်ပင်ထားသောနေ့ ပင်ဖြစ်၏။

မနက်အိပ်ရာထလာကတည်းက ဖိုးအောင်တစ်ယောက် ဆွေး
ဆွေးဝိုင်ဝိုင်ဖြင့် စဉ်းစားနေမိသည်။

မင်္ဂလာဆောင်တွင် ထောပတ်ထမင်းနှင့် ကြက်သားဟင်း
ကျွေးမည်ဟု အနှင်းကပြောခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရမိသည်။

ခုတော့ မင်္ဂလာပွဲဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးဖြင့်သာ မြင်ယောင်မှန်းဆ
၍ ရနိုင်သော အရာတစ်ခုဖြစ်နေလေပြီ။ တွေးရသည်မှာ ရင်မောလှ
သည်။ ဖိုးအောင်သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချမိသည်။ ထိုအခိုက်
အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော မိဘနှစ်ပါးကို မြင်လိုက်ရ၍ ထိတ်ခနဲ
ဝမ်းသာသွားသည်။

အိမ်အောက်ရှိ ခုံတန်းလေးတွင် မှိုင်ငေးနေရာမှ ခပ်သွက်သွက် ထကာ မိဘနှစ်ပါးဆီ ပြေးသွားလိုက်သည်။

“အဖေ... အမေ”

လှေကားရင်းတွင် ရပ်တန့်ကာ လှည့်ကြည့်လာသော မိဘနှစ်ပါးကို မျက်နှာချိုသွေးလိုဟန်ဖြင့် ပြုံးပြလိုက်၏။

“အဖေနဲ့အမေ ဟိုလေ သားနဲ့အနင်းတို့ကိစ္စ ပြောစရာရှိ”

ပျက်ယွင်းသွားသော မျက်နှာများနှင့်အတူ ခက်ထန်တင်းမာ သွားသော အရိပ်သဏ္ဍာန်များကို မျှော်ဝန်းများထက်တွင် မြင်လိုက် ရသည်။

“ငါတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဥပုသ်စောင့်သွားမလို့ မင်းကိစ္စ’ နောက်မှပြောစမ်းကွာ”

အလိုမကျသံနှင့်အတူ ဖခင်ကြီးက တားမြစ်လိုဟန်ဖြင့် ပြော၏။

ဖိုးအောင် စိတ်ထဲ ဖျဉ်းခနဲခံစားလိုက်ရ၏။

“အဖေတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ အရင်နေ့တွေကလည်း

ဒီလိုပဲ ဒီအကြောင်းကို စကားစမခံဘူး။ ဘာလို့ အဲလို လုပ်နေကျတာ လဲ”

မကျေမနပ်ဖြင့် ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ ပြောမိသည်။ မိဘနှစ်ပါး

စလုံး၏ မျက်နှာမှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အဖေက တစ်စုံတစ်ခုပြောမည့်ဟန် ပြင်လိုက်ရာ အမေက

အသာလက်ကုပ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

အဖေဘာမှ မပြောတော့။ စိတ်မသက်မသာဟန်ဖြင့် အံ့ကြိတ်
လိုက်သည်။

“သား... အမေတို့ ဥပုသ်စောင့်သွားမလို့ သားကိစ္စနောက်မှ
ပြောနော်”

အမေက ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်သလိုပြောရင်း အဖေလက်ကို
ဆွဲကာ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားလေတော့၏။

ဖိုးအောင် သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရွှိက်မိသည်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ အဖေနှင့်အမေသည် ဒီအကြောင်းကို
စကားစတောင် မခံကြတော့။ ဘာကြောင့်လဲ...။

ဖိုးအောင်မတွေးတတ်တော့ပါ။

ဒီကြားထဲ အနှင်းနှင့်လည်း မတွေ့ရပေ။ သူတို့အပူနှင့်သူတို့
လုံးလည်လိုက်နေစဉ် ကိုယ်ကသွားပြီး အပူကပ်ရမှာလည်း ဖိုးအောင်
မလုပ်ချင်လှ။

ခက်ပါပြီ။ သူဘာလုပ်ရတော့မည်နည်း။ တွေးရင်းပင် ရင်ပူ
လာသည်။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် တစ်အိမ်ကျော်နားက ဘကြီးအောင်တို့အိမ်
ရောက်လာမိသည်။

ဘကြီးအောင်မှာ အမေ၏အစ်ကိုရင်းဖြစ်၏။

“ဟာ ... ဖိုးအောင် ပါလား”

အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်ကာနေသော ဘကြီးအောင်ကို အသင့် တွေ့ရလေ၏။ ထိတ်ကနဲ ဝမ်းသာသွားကာ ဘကြီးအောင်နား ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာမိ၏။

“ဘယ်က လှည့်လာတာလဲကွ”

ဘကြီးအောင်က ကွမ်းချိုးတက်၍ နီရဲနေသောသွားများကို ပေါ်အောင်ပြုံးရင်း မေးလေ၏။

“ဒီကိုပဲ တမင်လာတာ ဘကြီးအောင်”

ဘာကိစ္စများလဲ ဟူ၍ ဘ မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။

“ကျွန်တော် ဘကြီးအောင်ကို အပူကပ်စရာရှိလို့”

“ဘာလဲကွ”

ဘကြီးအောင်၏ မှုန်မှုန်ငေးငေး မျက်ဝန်းများသည် ရုတ်တရက် ပြူးကျယ်သွားကာ အလန့်တကြားမေး၏။

“တခြားဟာ မဟုတ်ပါဘူး ဘကြီးရယ်။ ကျွန်တော့်ကိစ္စ

ပါ”

စိတ်ပျက်အားငယ်သောလေသံဖြင့် ဖိုးအောင်က စပြောလိုက် သည်။

“ကျွန်တော့် မင်္ဂလာပွဲကိစ္စကို အမေတို့က ဝါကျွတ်ရင်

စီစဉ်ပေးမယ်လို့ ပြောထားပြီး အခုတော့ ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး။

အဲဒီကိစ္စ စကားတောင် အဟမခံတော့ဘူး ဘကြီးရယ်”

ဘကြီးအောင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ နားထောင်
နေ၏။

“ဘကြီးအောင်... ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါ
လားဗျာ”

ဘကြီးအောင်က မျက်စပစ်ပြစ်၏။ ဘာကူညီရမှာလဲလို့
မေးသည့်သဘော

“ဟိုလေ... ဘကြီးအောင် အမေတို့ကို နည်းနည်းပါးပါး
တီးခေါက်ကြည့်ပေးပါလား အကျိုးအကြောင်း ကွဲကွဲပြားပြား သိရတာ
ပေါ့နော်”

ဘကြီးအောင်က ခေါင်းဆတ်ကာ

“အေး... ငါမေးကြည့်ပေးပါ့မယ်”

x x x

ဘကြီးအောင်၏ဇနီး ဒွေးလေးမြက အနားမှထိုင်လျက်
ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကိုဖွာကာ ကြည့်နေသည်။

ဒွေးလေးမြမျက်ဝန်းများက သူ့ကိုသနားနေသယောင်ရှိသည်။
ဘာမှတော့ ဝင်မပြောပါ။

“အားကိုးပါရစေ ဘကြီးအောင်ရယ်၊ ဟကယ်လို့ အမေတို့
ဘက်က သဘောထားတင်းမာနေပြီဆိုရင်လည်း ဘကြီးအောင်ကပဲ
ဖျောင်းဖျားချပေးပါလို့”

“အေးပါကွာ၊ မိမြင့်တို့ကို ငါမေးကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်”

ပြောသာပြောရသော်လည်း ဘကြီးအောင်ကိုယ်တိုင်ကိုက
အရေးတယူ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှပေ။

ဖိုးအောင် သက်ပြင်းကိုခိုး၍ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်သွားလိုက်ဦးမယ်ဘကြီးနဲ့ ဒွေးလေး”

“အေး...အေး”

အခန်း (၁၆)

မရှင်းမလင်းသော အတွေးတို့ဖြင့် စိတ်ထဲလေးလံထိုင်းနှိုင်းကာ
ခံစားရမှုတွေ ရှုပ်ထွေးနေသည်။

စိတ်ထဲ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ၊ ခိုးလို့ခုလုနှင့် ဖိုးအောင် နေမထိ
ထိုင်မသာ ဖြစ်နေမိသည်။

ခုနေ အနှင်းကိုသွားတွေ့ပြီး ခံစားချက်ကို ရင်ဖွင့်ရလျှင်
အတော်လေးရင်ချောင်သွားရမှာပဲဟု တွေးမိသည်။ ထိုအတွေးကို
ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်လိုက်၏။ အနှင်းတို့အိမ်ဘက်သို့
ခြေလှမ်းများကို ဦးတည်လိုက်မိသည်။

နှင်းမြ၏မိဘများသည် သူ့ကိုမြင်လိုက်သောအခါ မျက်စိ
မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။ ဒါကို ဖိုးအောင် သတိထားမိလိုက်သည်။

“ဟို... နှင်းမြဲရှိလားဟင်”

မဝံ့မရဲဖြင့် မေးသည်။ အနည်းငယ် တင်းမာသွားသော မျက်နှာ ထားဖြင့် နှင်းမြဲမိဘတွေက ဖိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်လာပြီး

“မရှိဘူးကွဲ့ ... သူ့အစ်မနဲ့အတူ ဟိုဘက်ရွာက အမျိုးတွေဆီ ပို့ထားတယ်”

ဖိုးအောင် အံ့သြသွားသည်။ ဒီအကြောင်း သူလည်းမကြားမိ ပါလား။

“သွားတာကြာပြီလား ခင်ဗျ”

“တမြန်နေ့ကပဲ သွားကြတာ”

နှင်းမြဲအမေ ဒေါ်တုတ်က စကားစဖြတ်ချင်စောဖြင့် ခပ်လော လော ဆိုသည်။ ဖိုးအောင်သည် ပြောင်းလဲသွားသော ဆက်ဆံရေး ကြောင့် အံ့သြရသလို အနေလည်းခက်မိသည်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ ခေါင်းကိုတဖျင်းပျင်း ကုတ်နေမိ ၏။

“ဟို... နှင်းမြဲတို့က ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဟင်”

“ဒါတော့ မသိဘူး... သူတို့ ပြန်လာချင်ကြတဲ့အခါမှ ပြန်လာ လိမ့်မကွဲ့၊ ကိုယ့်ရွာမှာနေရတာထက်စာရင် တခြားမှာ နားအေးပါးအေး နေလို့ရတာပေါ့”

ဒေါ်တုတ်စကားက အဓိပ္ပာယ်ကောက် လွဲစရာမရှိပေ။

ပွဲနဲ့နေသည့် ကောလဟာလတွေကြောင့် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေ
ပုံရိပ် တစ်လောကလုံးကို မကျေမနပ်ဖြင့် အရွဲတိုက်ချင်ပုံမျိုးပင်။

သူ့ကိုပင် စကားပြောသည်မှာ မာရေကျောရေရှိလှသည်ဟု
ဖိုးအောင် ထင်သည်။

ဪ... သူတို့ခမျာ တစ်ရွာလုံးရဲ့ အပြောအဆိုကို ခံထား
ရတော့လည်း ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ဟု ခွင့်လွှတ်စိတ်ဖြင့် ဖြေတွေး
မိသည်။

“ဒါဆို... ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ နှင်းမြဲ ပြန်လာရင်
သာ ကျွန်တော်လာသွားတယ်လို့ ပြောပေးပါနော်”

နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်မည်အပြု အိမ်ထဲမှ လူရိပ်လိုလို
ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၍ ဖိုးအောင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

အိမ်တွင် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမိသော်လည်း ပုံရိပ်မှာ ထပ်
ပေါ်မလာတော့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒေါ်တုတ်က ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြင့်မေး၏။

“အိမ်ထဲမှာ လူရိပ်လိုလို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘယ်သူလဲ
မသိဘူး”

“ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး၊ အိမ်မှာ တို့နှစ်ယောက်တည်း အိမ်
စောင့်ကျန်ခဲ့တာ၊ မောင်သန်းတင်လည်း မရှိဘူး”

ဒေါ်တုတ်က ခေါင်းတခါခါဖြင့် ပြော၏။ ဖိုးအောင်ရင်ထဲ
မအိမလည် ဖြစ်သွားသည်။ စောစောက သူတွေ့လိုက်ရသည်မှာ
လူရိပ်သဏ္ဍာန်ပါပဲ။ အိမ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက် ရှိကိုရှိမည်။

သေသေချာချာ ပုံဖော်ကြည့်မိမှ ပုံရိပ်သည် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်မှန်း သိလာရ၏။

အိမ်ပြန်လာစဉ် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ထိုအကြောင်းကို တနဲ့နဲ့
နှင့် တွေးလာမိသည်။

“ကေတုတော့ ကေတုပဲ”

မသင်္ကာမှု ဒီဂရီသည် ဖိုးအောင်၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် တရိပ်
ရိပ်တက်ပြီး ပူလာသည်။

“မဟုတ်နိုင်ဘူး။ နှင်းမြဲတို့ ဟိုဘက်ရွာသွားတာ လုံးဝ
မဟုတ်နိုင်ဘူး”

ဖိုးအောင်က တိုးတိုးကောက်ချက်ချမိသည်။

သူတွေ့လိုက်ရသည့် ပုံရိပ်မှာ နှင်းမြဲဖြစ်ရမည်။ အတပ်သိ
လိုက်သည်။ ကြည့်စမ်း ... နှင်းမြဲအမေ ဒေါ်တုတ်က သူ့ကို
ဘာကြောင့် လိမ်ပြောလိုက်ရတာလဲ။

သူက သိချင်စိတ်ကို ကြာကြာတား၍ မရနိုင်တော့။ အိမ်သို့
အမြန်ပြန်လာပြီး ညီမဖြစ်သူ အေးနွယ်ကို အလောတကြီးခေါ်လိုက်
၏။

“အေးနွယ် .... အေးနွယ်”

နောက်ဖေးတွင် ဆန်ပြာနေသော အေးနွယ်က ဖြူးဖြူးပျာပျာ ဖြင့် ရောက်လာသောသူကို အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်ပြီး -

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ အစ်ကိုကြီးရ... ပြောစမ်းပါဦး”

“အေးနွယ် ညီမလေး ငါ့ကို ကူညီပါဦး”

အေးနွယ်က မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ တအံ့တသြ ဖိုက်ကြည့် နေ၏။

“နင်... နင်းမြတို့အိမ် သွားပေးစမ်းပါ”

“ညီမလေးက ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ”

“ငါ အခုပဲ သူတို့အိမ်က ပြန်လာတာ သူ့အမေကြီးက နင်းမြ မရှိဘူးလို့ ငါ့ကို ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါ လိမ်တာငါသိတယ်။ ငါ အိမ်ထဲမှာ နင်းမြကို တွေ့လိုက်ရတယ်ဟ”

အဖြစ်အပျက်ကို ဖိုးအောင်က ခပ်လောလော ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဟင်... ဒေါ်တုတ်ကြီးက ဘာလို့လိမ်ပြောရတာလဲ”

အေးနွယ်က မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ စဉ်းစားသလို ပြုရင်းပြော၏။

“ဒါတော့ ငါ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို အကူ အညီ တောင်းတာပေါ့။ နင်က ခါတိုင်းလည်း နင်းမြတို့အိမ် အဝင် အထွက်ရှိတာပဲ။ အခုလည်း မသိသလိုလို့နဲ့ အိမ်ထဲထိ ဝင်သွားလိုက်

နှင်းမြိုင်လား မရှိလား သေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့စမ်းပါ။ နှင်းမြိုင်တွေရင်
ငါတို့ဆုံနေကြ နေရာလေးကို လာဖို့ပြောပေးနော်။ ဒီနေ့ည ၁၁ နာရီ
လောက်ထွက်ခဲ့လို့ ငါစောင့်နေမယ့်အကြောင်း ပြောဖြစ်အောင်ပြော
ခဲ့စမ်းပါနော်”

အေးနွယ်က ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ ဟင်းအိုးထဲက ဟင်းတစ်
ပန်းကန် ခပ်သွက်သွက် ခူးခပ်လိုက်၏။

“ဒါ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အစ်ကိုကြီးကလဲ ဒီအတိုင်းသွားရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ..
ဟင်းလာပို့တာဆိုပြီး သွားမှကောင်းမှာပေါ့”

ဉာဏ်သွားလှသာ ညီမဖြစ်သူ၏ အပြုအမူကြောင့် ဖိုးအောင်
ကျေနပ်သွားသည်။

“ဪ... ဟော်.. ဒီလိုလား ငါ့ညီမ သိပ်တော်တယ်။
အစ်ကိုကြီးမှာတာတွေလဲ မမေ့ခဲ့ဦးနော်”

“အင်းပါ”

အေးနွယ်က မျက်စောင်းလေး မသိမသာခဲလိုက်ပြီး ခပ်သွက်
သွက် သွားလေ၏။

ဖိုးအောင်သည် အေးနွယ်ကျောပြင်ကို ငေးရင်း အဆင်ပြေမှ
ပြေပါ့မလားဟု တွေးရင်း ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်။

အခန်း (၁၇)

ပူသာပူနေရသော်လည်း အေးနွယ်တစ်ယောက် ယခုလိုပုံစံမျိုး
နှင့် ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ဖိုးအောင်မထင်မိခဲ့။

အေးနွယ်သည် ငိုကြွေးချက်မနှင့် အိမ်ပေါ်သို့ တခုနီးဒုန်း
ပြေးတက်လာ၏။ ဖိုးအောင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲသမီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဘုန်းကြီးကျောင်းဆွမ်းပို့ရာမှ ပြန်ရောက်နေသော အမေက
ပြူးပြူးပျာပျာဖြင့် လှမ်းမေး၏။

အေးနွယ်သည် အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကြမ်းပေါ်တွင်
ဆောင့်ခနဲထိုင်ချကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ငိုရှိုက်နေ၏။
အမေက အေးနွယ်အနားတွင် ထိုင်ကာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် မေးနေ
၏။

“သမီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ အမေ မေးနေတယ်လေ”

အေးနွယ်က ငိုရွိုက်နေရင်း ဗလုံးဗထွေး အသံဖြင့်

“ဒေါ်တုတ်ကြီးက သမီးကို ရန်တွေ့လွှတ်လိုက်တယ်”

“ဘာ”

အမေ အသံက ကျယ်လောင်စွာ။

“ဘာလို့ သူကရန်တွေ့လိုက်ရတာလဲ။ နင်ကရော

အဲဒီအိမ်ကို ဘာကိစ္စ သွားရတာလဲ”

အမေအသံက တရစပ်။ ဖိုးအောင် ခေါင်းကြီးသွားသည်။

အေးနွယ်က သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး

“အစ်ကိုကြီး လွှတ်လို့သွားတာ”

ဟုပြော၏။ အမေမျက်စောင်းက သူထံသို့ ဝဲခနဲ။

ထိုအခိုက် အိမ်ပေါ်သို့ တဝုန်းဝုန်းနှင့် ပြေးတက်လာသော

ခြေသံများ။

“ဟဲ့ အေးနွယ် ဘာဖြစ်တာလဲ။ ငိုကြီးချက်မနဲ့ ပြေးလာတာ

တွေ့လိုက်ရတယ်”

တအိမ်ကျော်နားက ဘကြီးအောင်၏မိန်းမ ဒွေးလေးမြ၏

အသံကို ကြားရသည်။

ထို့နောက် အုပ်စုလိုက်ဝင်လာသော ဆွေမျိုးတစ်သိုက်တို့

တွေ့လိုက်ရ၏။

မေးသံ၊ ပြောသံဆိုသံများဖြင့် ပွတ်လောရိုက်ကုန်တော့၏။
အေးနွယ်ကတော့ တရွပ်ရွပ်နှင့် ငိုရိုက်နေဆဲ။

ဖိုးအောင်သည် သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာသော မြားဦးရန်ကို
ကြိုတင်တွေးမိကာ ဆွေမျိုးများ အေးနွယ်ဘက် အာရုံစိုက်နေတုန်း
အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှ အသာဆင်းကာ လစ်ထွက်လာခဲ့တော့၏။

“ဟိုကောင့် ဟာမအိမ်ကလေ ရန်တွေ့လွှတ်လိုက်လို့တဲ့”

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြောလိုက်သော အမေ့အသံကြီးက
ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဖိုးအောင်သည် ခြံပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးထွက်ခဲ့သည်။
နောက်ကိစ္စ နောက်ထားဦး ခုလောလောဆယ်တော့ ဒီစက်ကွင်းထဲ
ခဏတဖြုတ် လွတ်မြောက်ချင်ပါရဲ့။

အခန်း (၁၈)

အေးနွယ်တစ်ယောက် ငိုကြွေးချက်မနှင့် ပြန်လာရလောက်
အောင် နှင်းမြတို့ အမေ ဒေါ်တုတ်က' ဘယ်လိုများ ရန်တွေ့လွှတ်လိုက်
ပါလိမ့်ဟု တွေးကာ ဖိုးအောင် ရင်မောသွားသည်။ ခါတိုင်းလည်း
သွားနေကျပဲဟာ ခုမှ သူတို့ဘက်က ပြောင်းလဲလာသည့် ဆက်ဆံရေး
ကို သူလည်းသတိထားမိသား။

သို့သော် ဒီလောက်ကြီး တင်းမာပြင်းထန်မည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့။
ခုမှ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာပါလိမ့်။

“ဟေ့ကောင်ဖိုးအောင်”

တွေးရင်းတောရင်း အငိုင်းသားလျှောက်လာမိသော သူ့ကို
ခေါ်လိုက်သံကြား၍ အတွေးပြတ်သွားသည်။

သူငယ်ချင်း လှရွှေကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“မင်းမျက်နှာလဲ မကောင်းပါလား ဘာဖြစ်တာလဲ”

လှရွှေက ပုခုံးပုတ်၍ တရင်းတနှိုး မေး၏။ ဖိုးအောင်၏ မျက်နှာ ပို၍ညှိုးပျော့သွားကာ သက်ပြင်းကို လေးလေးပင်ပင် ချစ်သည်။

“နှင်းမြတို့မိဘတွေနဲ့ ငါတို့မိဘတွေ မသင့်မြတ်ကြတော့ဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ငါလည်း ရေရေရာရာ မသိပါဘူး ခုတလော ငါ့မိဘတွေ ကလည်း ခပ်တန်းတန်းပဲ နှင်းမြမိဘတွေကလည်း ငါ့ကို ဆက်ဆံတာ တစ်မျိုးပဲ။ ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်သွားမှန်း ငါလည်း မတွေးတတ်တော့ပါ ဘူးကွာ”

အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ပြောနေသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ကြည့်၍ လှရွှေစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

ဘယ်လို အားပေးစကားပြောရမှန်းကိုပင် မသိတော့။

ဖိုးအောင်၏ပုခုံးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ရင်း နှစ်သိမ့်မိသည်။

“ဖိုးအောင်ရေ... ဟေ့ ဖိုးအောင်”

အဝေးကတည်းက သံကုန်ဟစ်အော်ခေါ်ကာ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြင့် ပြေးလာနေသော သာအေးကို လှမ်းတွေ့ရ၏။

“ဘာလဲကွ... သာအေး”

ဖိုးအောင်က အထိတ်တလန့် မေးမိသည်။

“မင်းတို့အိမ်ကလူတွေ နှင်းမြဲတို့မိသားစုနဲ့ ပြဿနာတက်ကုန်

ဤပြီကွ”

“ဟေ”

ကြားရသည့် သတင်းစကားက မယုံနိုင်စရာ။ ဖိုးအောင်သည်

မိမိခေါင်း ပုတ်လောက်ကြီးသွားသလား အောက်မေ့ရ၏။

“ဘယ်မှာလဲကွ”

“နှင်းမြဲတို့အိမ်မှာ”

သာအေးစကားအဆုံး ဖိုးအောင်နေရာမှ ဒရောသောပါး ပြေး

ထွက် သာခဲ့မိသည်။

ဘုရား၊ ဘုရား ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။

အခန်း (၁၉)

နှင်းမြတ်အိမ်ရှေ့တွင် လူတွေအုတ်အုတ်ကြပ်ကြပ်နှင့် စုပြုံ နှိုး
ပွေ့ကြည့်ရှုနေကြသည်။

ရပ်ရွာလေ့အတိုင်း ရန်ပွဲဟောဆိုရင် စပ်စပ်စုစု ကြည့်ချင်
မြင်ချင်ကြသော လူများမှာ ဟိုအိမ်မှသည်အိမ်မှ အသီးသီးထွက်ကာ
ပြုတစ်ပြုတစ်နှင့် ကြည့်နေကြ၏။

“အောင်မာ ရာရာစစ ဒင်းတို့ကများ ငါ့သမီးကို အော်လား
ငေါက်လားနဲ့”

နှင်းမြတ်အိမ်နားမရောက်ခင် အာကျယ်ပါကျယ်ဖြင့် အော်ပြော
နေသော အမေအသံကို ဖိုးအောင်ကြားလိုက်ရတော့၏။

“သူများအိမ်ထဲ ဖိုးဖိုးစက်စက်နဲ့ ဝင်လို့ဝင်ပြီးတော့များ မငေါက်စေချင် မအော်စေချင်ရင် မဝင်နဲ့ပေါ့ဟဲ့”

နှင်းမြအမေ ဒေါ်တုတ်၏အသံ။

“ခါတိုင်းလဲ ဝင်ထွက်နေကျကို ခုမှဘာထဖြစ်တာလဲ။ ငါ့သမီးကို ပြောလိုက်ဆိုလိုက်တာ သူ့ခိုးသူ့ဝှက်ကျနေတာပဲ။ ဟေ့ ဒီမှာ သူများပစ္စည်းကို ခိုးဝှက်လောက်ရအောင် အောက်တန်းမကျသေးဘူး သိရဲ့လား”

ခုနစ်သံချီဟစ်နေသော အမေ့အသံ ကြားရပြန်၏။ ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော လူအုပ်ကြားမှ အတင်းတိုးဝင်လာခဲ့မိသည်။ ဖိုးအောင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးတစ်သိုက်ကို နှင်းမြတို့အိမ်ရှေ့မှာ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း တွေ့လိုက်ရ၏။

အမေချင်း စကားများနေကြသည်။ အဖေတွေက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်စောင်းခဲ့နေကြသည်။

ခြံဝန်းထဲတွင် နှင်းမြကိုပါ တွေ့လိုက်ရ၍ ဖိုးအောင်အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွား၏။

နှင်းမြမှာ မိခင်ဖြစ်သူကို ဆွဲလွှဲရင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြစ်နေလေ၏။

ဖိုးအောင်ကိုမြင်တော့ နှင်းမြမျက်နှာမှာ ပို၍ပင် ပျက်ယွင်းသွား၏။

“နှင်းမြ ဟိုဘက်ရွာ သွားတယ်ဆို”

ဖိုးအောင်က မကျေမလည်ဖြင့် မေးမိသည်။ ဒေါ်တုတ်တုတ် မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်းဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြော၏။

“နင်နဲ့မပတ်သက်စေချင်လို့ ပြောလိုက်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဗျာ”

ဖိုးအောင် အံ့သြတကြီး ရေရွတ်မိသည်။

“အမယ်လေး ဒီကလည်း မပတ်သက်ချင်လို့ကို အရင်က စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စဖျက်ဖို့ စဉ်းစားထားပြီးသားပါ”

ဖိုးအောင်အမေက ကဲကဲဆတ်ဝင်ပြော၏။ ဖိုးအောင်အမေ့ကို တအံ့တဩလှမ်းကြည့်ကာ အထိတ်တလန့် မေးမိသည်။

“အမေ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“နင် အသာနေစမ်းပါ။ ဒီကိစ္စ ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်မယ်”

အမေက ဖိုးအောင်ကို ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောပြီး နောက်ဖက်တွန်းလိုက်သည်။ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားသော ဖိုးအောင်ကို ဘကြီးအေဇနီး ဒွေးမြက အသာလှမ်းထိန်းပေးလိုက်၏။

“သိပြီးသားပါတော် သဘောထားတွေ ဒီလိုပြောင်းလဲမယ် ဆိုတာသိလို့ကို ဇာတ်လမ်းမြန်မြန်ဖြတ်ပစ်တာ။ ခုတစ်တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ စိတ်မမှန်တဲ့ဟာတွေ လက်ထဲ ငါ့သမီးလေးထဲ

မိရင် ကိုယ်ကျိုးနည်းရချည်ရဲ့”

ဒေါ်တုတ်ကလည်း အတင်စီးမခံ။ သူတစ်ပြန် ငါတစ်ပြန် ပြောနေကြသော အမေများကိုကြည့်၍ ဖိုးအောင်နှင့် နှင်းမြမှာ မျက်နှာ ငယ်လေးကိုယ်စီနှင့်။

“တော်ပါတော့ အမေရယ်၊ တော်ပါတော့”

နှင်းမြက ငိုရွိုက်ရင်း တောင်းပန်နေလေ၏။

“ဒါဆိုလည်းပြီးတာပဲအေ။ ဘာမှပတ်သက်စရာ မလိုတော့ဘူး”

“အမေ သားတောင်းယန်ပါတယ် သားတို့ကို မခွဲပါနဲ့”

ဖိုးအောင်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာငါ့သား မိန်းမမရှားပါဘူး။ ဒင်းတို့ထက်သာတာ အမေရှာပေးနိုင်တယ်။ ဒီလိုအောက်တန်းကျတဲ့ မိသားစုနဲ့ မပတ်သက်ချင်စမ်းပါနဲ့”

အမေ့စကားက နှင်းမြတို့ဘက်ကို အနာပေါ်တုတ်ကျသလို ဆွေဆွေခုန်သွားစေလေ၏။

“သူများအိမ်ထဲ ခွင့်ပြုချက်မယူဘဲ ခိုးဝင်တာကမှ အောက်တန်းကျတာပဲ”

ဒေါ်တုတ်က တစ်ခွန်းမခံဘဲ ပက်ခဲပြန်ပြော၏။ နှင်းမြအဖေ ဦးမောင်က လက်သီးဆုပ်ကာ အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့်။

“အောင်မယ် ရာရာစစ ဘီလူးမွေးတဲ့ မိသားစုကများ”

အမှေ့စကားကြောင့် နှင်းမြတို့တက်မှ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားလေ၏။ ကိုသန်းတင်က ဒေါသတကြီးဖြင့် -

“ဟာကွာ ဒီမိန်းမကြီး”

ဟု စူးစူးဝါးဝါးအော်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားပြီး ဓါးဆွဲကာ ထွက်လာ၏။

အခြေအနေမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ တားမြစ်သော အသံများဖြင့် ပွတ်လောရိုက်ကုန်တော့သည်။

“ဟေ့... ရပ်ကြစမ်း”

သူကြီးဦးသာဝ၏ အသံကြီး ဟိန်းထွက်လာ၏။ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသော လူများဘေးတစ်ဖက်စီသို့ ရှုံလိုက်ကြသည်။ သူကြီးဦးသာဝက ပြူးပြူးပျာပျာဖြင့် ရောက်လာပြီး ရန်ပွဲကို ဖျန်ဖြေလိုက်၏။

သူကြီးသာဝ ရောက်လာတော့မှ အတော်မသတ်နိုင်သည့် ရန်ပွဲပြီးပြေသွားရလေတော့၏။

ရန်ပွဲတစ်ခုပြီးပြေသွားခဲ့ရသော်လည်း အာဃာတနှင့် အမုန်းတရားတွေသည် နှစ်ဖက်မိဘများကြား စတင်ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့လေ၏။

မိဘများ၏ အမုန်းတရားများကြား ဖိုးအောင်တို့ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ မြေစာပင်သက်သက် ဖြစ်ကြရတော့သည်။

ကံကြမ္မာနတ်ဆိုး ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်လေပြီ။ မကြာမီပင်

ကံဆိုးခြင်းများ ထွေးပွေ့ခွင့်ရသော နေ့တစ်နေ့ကို လက်ဆောင်အဖြစ်
ပေးအပ်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့သည် .....

x x x

အခန်း (၂၀)

“ဘာ... မောင်သန်းတင် ဆုံးဖြတ်”

ရုတ်ခြည်းလေပြင်းမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်ခြင်းခံနေရသလို
ယိမ်းယိုင်သွားကြ၏။ အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ ငိုသံများ ဆူညံသွား
သည်။ မြားတစ်စင်းပစ်လိုက်သလို ထိချက်ပြင်းထန်လှသော အဖြူ
အပျက်ကြောင့် အားလုံးသွေးပျက်မတတ် ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

ဦးမောင်သည် သတင်းလာပေးသူကို အငိုင်းသားကြည့်နေ
သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဦးလေး လျှို့ဝှက်မှာကျနေတာ ကျွန်တော်
တွေ့ခဲ့ရတယ်”

တောထဲထင်းခွေသွားသူ တက်ပုက သူမြင်သမျှကို ပြောသည်။

“အမယ်လေး...”

ဒေါ်တုတ်၏အထိတ်တလန့်အသံ။ နှင်းမြဲ၏အစ်မ အဝင်းမှာ ပြူးကျယ်ကြောင်ဝိုင်းသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြောင်ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ

“အမယ်လေး ကိုသန်းတင်ရဲ့”

ဟုအော်ကာ မျက်ဖြူကြီးလန်ကာ တက်သွားလေတော့ သည်။ နှင်းမြဲမှာ အစ်မဖြစ်သူကို တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း သတိပြန်လည်လာအောင် ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးနေ၏။

“ဟဲ့... သမီး အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး”

ဒေါ်တုတ်က အလန့်တကြား ထအော်ပြီး အကူအညီတောင်းသော်လည်း အိမ်နီးနားချင်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရောက်ရှိမလာကြချေ။

ကောလဟာလသတင်းများဖြင့် သူတို့မိသားစုကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဆေးဖော်ကြောဖက်ပင် လုပ်ချင်ကြတော့တာမဟုတ်။ ခုလည်းကံဆိုးခြင်းတွေက ဆက်ကာ ဆက်ကာ။

x x x

ရွာသားတစ်စုသည် မောင်သန်းတင်၏အလောင်းကိုကောက်ရန် မောင်သန်းတင်ကျသွားရာ လျှို့ဝှက်သို့ ရောက်ရှိနေကြ၏။

လျှိုထိပ်မှနေ၍ လှမ်းကြည့်ကြရာ လျှိုထဲတွင် ရစ်တွယ်နေသော နွယ်ပင်များပေါ်၌ တင်နေသော မောင်သန်းတင်၏အလောင်းကို တွေ့မြင်ကြရသည်။

“မူးမူးနဲ့ လိမ့်ကျသွားတာထင်တယ်”

ဟုတစ်ယောက်က ထင်ကြေးပေးသည်။

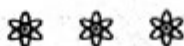
လိမ့်ကျသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် ဂမူအချွန်ကျောက်တုံးသစ်ကိုင်းများဖြင့် ခြစ်ရှသွားသည်ထင်၏ သွေးများမှာ မြင်မကောင်းလှ။

အလောင်းတင်နေရာ နွယ်တန်းပေါ်တွင်လည်း အိုင်ထွန်းနေသောသွေးကွက်ကြီးကို မြင်ကြရသောအခါ ရွာသားများအားလုံး မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြလေတော့၏။

“ဒါ... နွယ်ပင်သွေးကျဟောကိန်းနဲ့ ကိုက်နေပါပေါ့လား”

ဟုတစ်ယောက်က အလန့်တကြား ထပြောလိုက်၏။ အားလုံးမှာ ဟာခနဲ။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေတော့သည်။

အခန်း (၂၁)

“နောင် ဝေ... ဝေ... ဝေ...”

ကြေးစည်ထုလိုက်သံက ဆွေးဆွေးမြည်မြည် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“အမယ်လေး ကိုသန်းတင်ရယ်၊ ကျုပ်ကိုပါ ခေါ်သွားပါတော့လား”

မဝင်းမြ၏ ဆိုးနစ်ကြေကွဲစွာ မြည်တမ်းလိုက်သံက ကြေးစည်သံကို ဟိန်း၍ထွက်လာလေ၏။

“မောင်သန်းတင်ရယ် အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား”

ဒေါ်တုတ်က ရင်ဘတ်စည်တီး၍ တရွပ်ရွပ်နှင့်ငိုသည်။
ဦးမောင်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ မျက်ရည်ဝဲနေသည်။ နင်းမြ

သည် အမေဖြစ်သူကို အသာဖေးမရင်း ကြိတ်ကာရွိုက်နေ၏။
မြင်ကွင်းက ရင်ဆို့စရာပါ။

မောင်သောင်းတင်၏ အသုဘတွင် သူကြီးအပါအဝင် ရပ်ရွာ
လူကြီးလေးယောက်နှင့် မသာထမ်းလေးယောက်။ မိသားစုဝင်များ
လောက်သာ လူရှိသည်။

ရွာထဲကလူများက အသုဘပို့ မလိုက်ကြပေ။

တစ်ရွာလုံးစိတ်နှလုံးချောက်ချားဖွယ်ဖြစ်ရအောင်လုပ်သည့်
မိသားစုဟု ဝိုင်း၍ကျဉ်ထားကြသည်။

သူကြီးဦးသာဝမှာ မောင်သန်းတင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ
ရသော်လည်း သူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဖြစ်သည်။ ။

မသာလိုက်ပို့ကြပါဟု အမိန့်နှင့်ခိုင်းစေရန်လည်း သင့်တော်လှ
သည်မှ မဟုတ်တာဘဲလေ။

သချိုင်းစရပ်ထဲရှိ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်သာရှိသော လူစုကို
ကြည့်ပြီး ဆရာတော်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ဘာမှ မိန့်တော်မမူသေးဘဲ မသာခေါင်းရှေ့ဘုန်းကြီးထိုင်စင်တွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ သူကြီးဦးသာဝကို လှမ်းကြည့်ကာ မိန့်လေ၏။

“ဟဲ့ဒကာကြီး လူနည်းလှချည်လား၊ ရွာထဲကလူတွေ ဘယ်
ရောက်သွားကြလို့လဲ”

“အားလုံးမျက်နှာပျက်သွားကြသည်။ သူကြီးက ဘာပြန်ပြော

ရမည်မသိဘဲ ထစ်ထစ်အအ ဖြစ်နေ၏။

“ဟို...ဟို”

“တ ဟို ဟိုနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျုပ်မေးနေတယ်လေ၊ ရွာထဲ
က လူတွေဘယ်မှာလဲ”

“ရှိ မရှိ၊ အဲ အဲဒါ ဒီလိုပါ ဘုရား”

သူကြီးက တံထွေးတစ်ချက်မျှ ရှင်းအားနားနာဖြင့် လျှောက်ရ
လေတော့သည်။

“ရွာထဲကလူတွေက ဦးမောင်တို့ မိသားစုကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေ
ကြပါတယ် ဘုရား”

“ဟေ့ ဘယ်နှယ့်ကြောင့်တုန်း”

“ဟိုကိစ္စပဲပေါ့ ဘုရား”

“ဟဲ့ ဒကာကြီး ရှင်းအောင်ပြောစမ်း ဘာကိစ္စတုန်း”

သူကြီးက လျှောက်ရမှာ အားတုံ့အားနာဖြစ်နေပုံဖြင့် ဦးမောင်တို့
မိသားစုကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးမှ စိတ်မသက်မသာစွာဖြင့်
ရောတော်ကို လျှောက်ရလေတော့သည်။

“ရွာထိပ်ကျောက်တိုင်မှာ ရေးထားတဲ့ဟောကိန်းနီမိတ်ငါးခုမှာ
မိတ်နှစ်ခုကို သူတို့မိသားစုလုပ်တယ်ဆိုပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြပါ
တယ်ဘုရား”

ဆရာတော်မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို စုကျုံးပြီး ခေါင်းယမ်းလေ၏။

“လူတွေကလည်း ခက်တာပဲ၊ ယုတ္တိယုတ္တိရှိရဲ့လား၊ မစဉ်းစားဘူး၊ အကန်းယုံ အရမ်းယုံနေကြတော့တာပဲကိုး၊ အင်း... ဥပါဒန်ကြောင့် ဥပဒ်ရောက်တတ်တယ်ဆိုတာ နားမလည်ကြတော့ ခက်တယ်။ ကဲ ကဲ ဒီကိစ္စကို နောက်မှပဲ ကျုပ်ရွာထဲကလူတွေခေါ်ပြီး ဆုံးမပါဦးမယ်၊ ကဲ ခုတော့ ဒကာကြီးမောင်သန်းတင်အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်လေး လုပ်လိုက်ကြရအောင်”

ထို့နောက် ဆရာတော်က သေသူအတွက် သရဏဂုံတင်ပေးလေ၏။

လူထု၏ သာဓုခေါ်သံမှာ အားနည်းလွန်းလှချေတော့သည်။

(၂၂)

တပေါင်းတန်ခူး မိုးသားကူးဟု စာဆိုရှိထားပေသည်။ ဒီနှစ်
နွေလယ်ရာသီသည် ယခင်နှစ်များကထက် ပို၍ပူပြင်းလှသည်ဟု
ထင်ရသည်။ မိုးသံလေသံကို အရိပ်အခြည်မျှ မကြားရသေး။

မိုးတိမ်မိုးသားတို့ကလည်း ကောင်းကင်တွင် မိုး၏အငွေ့
အသက်ကိုမျှမပြ။

ကင်းကင်းရှင်းရှင်းကြီး ပူပြင်းတောက်ပဆဲပင်။

သည်လိုအချိန်မှာမှ မန်ကျည်းသီးများ ဝင်းမှည့်ချိန်သို့ရောက်ပြီ
ဖြစ်သောကြောင့် အလုပ်ရှုပ်ကြလေပြီ။

အခြေစိမ်းစိုသော မန်ကျည်းပင်အိုကြီးများ၏ အရိပ်အာဝါသ
အောက်တွင် မန်ကျည်းသီးခူးခြေသူများနှင့် မန်ကျည်းတောင့်တဲမှ
အခွံထု၊ အခွံနွာ၊ အစေ့ထုတ်သူများ စသည့်တောခလေ့၊ တောစရိုက်
အတိုင်း အသိုင်းအဝိုင်းညီညွတ်၍ စုစုရုံးရုံးရှိလှချေသည်။

ထန်းလက်ချောနှင့် နှီးချောဖျာကြီးများ ခင်းထားသည့်အပေါ်
တွင် မန်ကျည်းသီးတောင့်ပုံကြီးများသည် တောင်ပူစာငယ်လေးများလို
ဟီးနေတော့သည်။

မန်ကျည်းသီးထုထောင်းကြသည့်အသံများသည်လည်း စည်း
ချက်ညီညီ အသံပီပီနှင့် လက်သံပြင်းပြင်းကြီး ပေါ်ထွက်နေလေ၏။

ကာလသားရော၊ ကာလသမီးရော၊ ကလေးရော၊ လူကြီးတွေ
ပါ ပါသည်။ မန်ကျည်းသီးထောင်းရင်း စကားစမြည်ပြောနေကြသည်။

ရေခွေးကြမ်းနှင့်မြည်းရန် ပဲလှော်သုတ်၊ ထန်းလျက်ခဲ စသည်ဖြင့်
မန်ကျည်းသီးထုရင်းစားလိုက်ကြ သောက်လိုက်ကြ၊ ပြောလိုက်ကြ
ဆိုလိုက်ကြနှင့်။

သို့သော် ခါတိုင်းနှစ်များလို မန်ကျည်းသီး စုထောင်းရသည်မှာ
ပျော်စရာမကောင်းလှတော့ပေ။

အားလုံး ရင်ထဲကိုယ်စိ၌ တူညီသော သောကတစ်စုံတစ်ရာရှိ
နေကြသည်။ အားလုံးသော ယောက်ျားမိန်းမ မျက်နှာသည် ခပ်နွမ်း
နွမ်း၊ စိုးရိမ်မကင်းသည့်မျက်လုံးများနှင့်

“ကျုပ်တော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘာဖြစ်မလဲ၊ ဘာဖြစ်မလဲဆိုပြီး ရင်ထိတ်နေရတာနဲ့ ညည ကောင်းကောင်းအိပ်လို့မပျော်ပါဘူးအေ”

အပျိုကြီး မကျင်မေက အမျိုးသားများ ထုထောင်းထားသည့် မန်ကျည်းသီးတောင့်များထဲမှ မန်ကျည်းစေ့များကို ဖယ်ထုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဪ...ဒါကြောင့်မို့ထင်တယ် မမကျင်မေကိုယ်ရည်လေး စစ်သွားပါတယ်လို့”

လူပျိုခေါင်း ကိုမြသီးက လှမ်းစလိုက်ရာ မကျင်မေက မျက်စောင်းထိုးရင်း နှုတ်မှတီးတိုးဆဲရေးလိုက်သည်။

လူပျိုခေါင်းကိုမြသီးက တဟားဟား အော်ရယ်နေသော်လည်း ကျန်သူများက လိုက်မရယ်ကြပါ။

ခါတိုင်းဆို ဒီလိုယောက်ျားနှင့်မိန်းမ စောင်းမြောင်းချိတ်ရင်း စကြ နောက်ကြ ပျော်စရာကောင်းသော ရယ်ပွဲလေးဖြစ်နေကြမည်သာ။ ခုတော့ ...

“ကျုပ်လည်းလေ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကို မချမ်းသာဘူး။ ရှိစုမဲ့စုလေးထုတ်ပြီး ဘယ်နေ့ပြေးရပါ့လို့ပဲ တွေးတွေး နေမိတယ်”

မောင်ထွန်းဦးသည် သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပန်းကန်ကို အသာချလိုက်ရင်း မစံပယ်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“နင်က ဘယ်ကိုပြေးမှာလဲ”

“ဘုရားပေါ်တက်ပြေးမှာပေါ့တော့”

“ဘာနဲ့ပြေးမှာလဲ”

“ဘာနဲ့ပြေးရမှာလဲ ခြေထောက်နဲ့ပြေးမှာပေါ့ကော်ကလဲ”

“ရေကြီးပါပြီဆိုမှ ခြေနဲ့ပြေးလို့ရမလား၊ လှေနဲ့လှော်ပြေးလေ၊ လှေကလေးကိုလှော်မည် ဘေးမသန်းဘဲ အေးချမ်းတော့မည်”

မောင်ထွန်းဦး၏ အရွန်းစကားကို ဘယ်သူမှ ဘဝင်မကျကြ၊ ကန့်ကွက်သောမျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

“နင်တို့က အဲဒါတွေ တကယ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံနေလား”

အပျိုကြီးမမြရင် အမေးကြောင့် အားလုံးက မမြရင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

လူပျိုခေါင်းကိုမြသီးက သူ့လက်ထဲမှ မန်ကျည်းသီးထုနေသော တုတ်တို့ကို အသာချထားလိုက်လျက်

“ဘာလဲ၊ အပျိုကြီးက မယုံဘူးပေါ့”

မမြရင်က နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ ခေါင်းအသာယမ်းရင်း

“မယုံပါဘူး ဖြစ်နိုင်စရာမှ မရှိတာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဘာကြောင့်တထစ်ချပြောနိုင်တာလဲ”

မမြရင်က ခွာလက်စမန်ကျည်းသီးကို အသာချထားရင်း

“တော်တို့ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကျုပ်တို့ရွာက ပင်လယ်

ကမ်းခြေလည်းမနီးဘူး၊ ခုကြည့် မိုးကလည်းခေါင်လိုက်တာမှ နေကို ကျွတ်ကျွတ်ဆူလို့ ဘယ်ရေက ကျုပ်တို့ရွာကို လာလွှမ်းမှာလဲ၊ ကဲ ဖြစ်နိုင်မလား၊ မဖြစ်နိုင်လားဆိုတာ ဦးနှောက်ရှိရင် တွေးကြည့်ပေါ့”

မမြရင်၏ ချက်ကျလက်ကျပြောလိုက်သောစကားကြောင့် အားလုံးခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

ထုရန် မန်ကျည်းသီးများလည်း ကုန်လုပြီ။

နေသည် ဝင်စပြုနေပေပြီ။ ရေခွေးကြမ်းနှင့်မြီးရန် အစာတို့ လည်း ပြောင်နေပေပြီ။

အခန်း(၂၄)

သပြေကုန်းရွာကလေးအတွင်း သတင်းစကားတစ်ခု ပျံ့နှံ့လာခဲ့သည်။

“ရွာတောင်ပိုင်းက ချက်ကြီးရဲ့သားရေနစ်သေလို့တဲ့ဟဲ့”

“ဟယ်ဖိုးတာလေးလား”

“အေး...ကလေးက ငါးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်”

“သနားစရာ ဟယ်၊ ဘယ်ရေမှာသွားနှစ်တာတုန်း”

“သူတို့အိမ်ဘေးကမြောင်းထဲမှာတဲ့၊ ရေမြောင်းကခြေမျက်စိကျော်ကျော်ပဲ၊ ရေရှိတာ အဲဒီထဲနှစ်သေသတဲ့ အံ့ရောဟယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မခင်အေးရယ်”

“ဆော့ရင်းနဲ့ဖြစ်မှာပေါ့၊ ရေမြောင်းကလိမ့်ကျပြီး ပြန်မထနိုင်ဘူးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မှောက်ခုံကြီးသေနေတာလေ”

“အို...ကျွတ် ကျွတ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ကိုချက်ကြီးလင်မယားတော့ ရင်ကျိုးပါပြီ၊ သားကလေးတစ်ယောက်တည်းမှတ်လား”

“ချက်ကြီးမိန်းမ သေးညက်တော့ သူ့သားအဖြစ်ကိုမြင်ပြီး သတိလစ်သွားတာ၊ မနည်းနှာနှပ်ယူလိုက်ရတယ်တဲ့လေ”

“အို ခမျာတွေ သနားစရာဟယ်”

ထိုသတင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး နောက်ဆက်တွဲသတင်းတစ်ခု ထပ်မံ၍ ပေါ်ပေါက်လာပြန်၏။ နတ်ကတော် ဒေါ်လုံးတင်က နတ်ဝင်ပူးပြီး ဟောခြင်းဖြစ်သည်တဲ့။

“ဒါအစပဲရှိသေးတယ်၊ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ တစ်ရွာလုံးကြမ္မာငင်တော့မယ်၊ ကြမ္မာဆိုးတွေ ရောက်လာတော့မယ်”

ထိုဟောချက်ကြောင့် တစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်သံသံ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

အခန်း (၂၅)

အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ရမည့်ကိန်း ဆိုက်နေလေ
ပြီ။ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်ဆိုသလို ကောလဟာလ သတင်းဆိုးတွေ
ကြောင့် မျက်ခုံးလှုပ်နေရသော သပြေကုန်းရွာသားများအဖို့ အပူကြီး
ပူနေရသည့် အခြေအနေပေတည်း။

ထိုအထဲမှာမှ ဖိုးအောင်၏အပူသောကမှာ အသဲဆုံးဖြစ်မည်
ထင်ပါသည်။

ဖိုးအောင်သည် ငိုငိုတိုတိုဖြင့် မှိုင်းငေးနေ၏။ သက်ပြင်း
ကို အထပ်ထပ်အခါခါချသည်။ ဆွေးမြည့်ရှိဝေသော မျက်ဝန်းများ
ဖြင့် အဝေးသို့ ငေးရီလိုက်၊ မြေပြင်သို့အကြောင်းမဲ့ စိုက်ကြည့်လိုက်

နှင့် ညှိုးငယ်နေသော သူ့အသွင်ကို မကြည့်ရက်နိုင်သူ သူငယ်ချင်းများက အားပေးစကားဆိုလာ၏။

“လုပ်မနေနဲ့ကွာ... မင်းကောင်မလေးကို ခိုးသာပြေးလိုက်တော့ ဖိုးအောင်ရေ”

ဟုတ်တယ်ကွ... မိဘတွေ သဘောမတူတာနဲ့ မင်းတို့အပေးခံရမှာလား။ အချိန်တန်တော့လည်း မိဘတွေ သူ့အလိုလို စိတ်ပြေသွားမှာပဲဟာ။ မင်းကောင်မလေးကို ရအောင်ခိုး။ မင်းကိစ္စကို ငါတို့လည်း ဝိုင်းကူညီမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဒါမျိုးဆို ငါတို့က သိပ်အားပေးတာ။ အကူပေးဖို့ အဆင်သင့်ပဲ ဘာမှအားငယ်မနေနဲ့ ဖိုးအောင် ငါတို့ရှိတာပဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောလာကြသော သူငယ်ချင်းများကိုကြည့်၍ ဖိုးအောင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းယမ်းမိသည်။

သက်ပြင်းမောကြီးကိုလည်း ဟင်းခဲနေအောင် မှုတ်ထုတ်လိုက်မိ၏။

“မင်းတို့ကသာ ခိုးပြေးဖို့ပြောနေ အနှင်းနဲ့ငါတွေ့တောင် မတွေ့ရတော့တာ ဘယ်လိုလုပ် ခိုးပြေးရမလဲ”

မတွေ့ရသည်အချိန် အတောအတွင်းမှာ အနှင်းနှင့်တွေ့ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားရင်း သူမခံမရပ်နိုင်အောင် လွမ်းဆွတ်နေခဲ့မိသည်။

တွေ့ရရင် ရှင်းပြတောင်းပန်ရန် စကားတွေလည်း သူ့ရင်မှာ

အပြည့်ရှိနှင့်နေခဲ့၏။ သို့သော် မိဘများ၏စောင့်ကြပ်မှုတွေကြားမှာ အနှင်း၏အရိပ်အယောင်လေးတောင် မြင်တွေ့ခွင့်မရခဲ့ပေ။

“ဒီလောက်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျမနေစမ်းပါနဲ့။ တွေ့ချင်ရင် တွေ့ခွင့်ရအောင်ကြိုးစား။ ဘာကြီးပဲ ဘယ်လိုခြားနေနေ မဖြစ်မနေ ကြိုးစားပေါ့ကွာ”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ အားပေးစကားက အားရှိလောက်စရာ ပါ။ ဖိုးအောင်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခပ်ရဲရဲချလိုက်၏။

ဘာတွေပဲ ဘယ်လိုကာဆီးထား ဘယ်လိုပဲ ခြားထားပါစေ အနှင်းရေ မင်းဆီကိုယ်အရောက် လာခဲ့မယ်။ ကိုယ်တို့ မဝေးပါရစေနဲ့ တော့ဟု စိတ်တွင်းမှ တီးတိုးရေရွတ်မိလေ၏။

သူ့မျက်နှာဟာ မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် တက်ကြွနေမှာ သေချာပါရဲ့။

အခန်း (၂၆)

“ငါတို့ရွာထဲမှာလည်း ဘယ်လိုဂြိုဟ်ဆိုးတွေ ဝင်နေလဲ မသိဘူး”

သာအေးက ပြောလိုက်သည်။ နံဘေးတွင် အတူလမ်း လျှောက်လာသော ဖိုးကွန့်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ထောက်ခံ ၏။

“ကြည့်စမ်း... ခုဆို တဘောင်ဟောက်နိုး ငါးခုပြည့်သွားပြီ လေ။ ဘယ်အချိန် ရွာတစ်ခုခုဖြစ်မလဲလို့ အားလုံးက ရင်တထိတ်ထိတ် နဲ့ စောင့်နေကြရတယ်။ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းသလဲ ကွာ”

သာအေးက မကျေမနပ်ဖြင့်ပြောနေ၏။ ဖိုးကွန့်က မျက်မှောင်

ကြီးတွန့်ကာ စဉ်းစားသလိုပြုရင်းမှ

“ဒါတွေက တကယ်ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားကွ”

မယုံမရဲဟန်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဒါတော့ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ကွာ။
ရွာထဲကလူတွေလည်း ပြောင်းပြေးဖို့ လုပ်တဲ့သူက လုပ်နေကြပြီ။
နှင်းမြဲတို့မိသားစုတောင် ပြောင်းပြေးဖို့ စီစဉ်နေတယ်လို့ သတင်း
ကြားတယ်ကွ”

“အေးလေ သူတို့လည်း ရွာကလူတွေ အပြောအဆိုကြောင့်
ရွာကို မျက်နှာပူတယ် ထင်ပါရဲ့”

ဖိုးကွန့်က ခပ်အေးအေး မှတ်ချက်ချသည်။ ဒါကို သာအေးက
ရူးရူးရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး

“ဘယ်ကလာ မျက်နှာပူရမှာလဲ။ သူတို့လောက် မျက်နှာ
ပြောင်တိုက်တာ သူတို့ပဲ။ တစ်ရွာလုံးခြောက်ခြားရမဲ့ အဖြစ်တွေကို
ဘယ်သူလုပ်ခဲ့လဲ။ သူတို့ကြောင့်သာမဟုတ်ရင် ခုဆို တစ်ရွာလုံး
နားအေးပါးအေးနေနေရပြီ”

“ဟေ့ကောင် မင်းဘာပြောတာလဲ”

နောက်နားဆီမှ ရုတ်တရက် အသံကျယ်ကြီးဖြင့် အော်လိုက်
သောကြောင့် လန့်ဖြန့်သွားကာ နောက်ကို ကပ္ပာကယာလှည့်ကြည့်
၏။ ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြေးဝင်လာသော ဖိုးအောင်ကို တွေ့ရသည်။

ဖိုးအောင်က သာအေး၏ အင်္ကျီစကို စုဆွဲကိုင်ကာ လက်သီး
ဖြင့်ထိုးဖို့ရွယ်သည်။

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ..”

ဖိုးကွန်က အလန့်တကြားဝင်တား၏။ ဖိုးအောင်မှာ ဒေါသတ
ကြီးရှိလှသော မျက်ဝန်းများဖြင့် သာအေးကို စိုက်ကြည့်သည်။
လက်သီးကတော့ ရွယ်ထားဆဲ။

သာအေးသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် မျက်လုံးစုံမှိတ်
ထား၏။ ဖိုးအောင်၏ အသက်ရှသံပြင်းပြင်းကို နီးကပ်စွာ ကြားနေရ
၏။ လေပူများက သူ့မျက်နှာကို လာရောက်ထိခတ်နေ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ ဖိုးအောင်ရာ အချင်းချင်းတွေကို”

ဖိုးကွန်က မဝံ့မရဲ ဝင်ပြောသည်။ ဖိုးအောင်က တောက်တစ်
ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ စိတ်လျှော့ချလိုက်ဟန်ဖြင့် ဆွဲထားသော
သာအေး၏ အင်္ကျီစကို ဖြေပေးလိုက်၏။

“မင်းတို့ကွာ တစ်ဖက်သားကို ဘာလို့ ဒီလောက် မှီချိုး
မျစ်ချိုး ပြောရတာလဲ။ ရေနစ်သူကိုမှ ဝါးကူထိုးချင်ကြရတာလဲ...
ဟမ်... ဒါတွေဟာ တိုက်ဆိုင်မှုလို့ မင်းတို့ဘာလို့ သဘောမပေါက်ကြ
ရတာလဲ။ မင်းတို့ဦးနှောက်တွေ ဘာလို့ ဒီလောက်အတွေးတိမ်ရတာလဲ
ဆိုတာ ငါနားကို မလည်နိုင်တော့ဘူး”

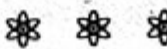
ဖိုးအောင်က အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။ ဒေါသကြောင့် သူ့မျက်နှာသည် ခက်ထန်တင်းမာနေ၏။ အသက်ရှူသံပြင်းလွန်းသဖြင့် ရင်ဘတ်ကြီးမှာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြင့်။

“တစ်ရွာလုံးပဲ... အတွေးခေါင်လွန်းတယ်။ ဒါတွေဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရဲ့လားဆိုတာ ဘာလို့များ မစဉ်းစားမိကြတာလဲ။ နှင်းမြေတို့ မိသားစုကရော ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်ချင်မတဲ့လား။ တစ်ရွာလုံး မေးငေ့၊ အပြောအဆိုခံရမဲ့ အဖြစ်မျိုးကို သူတို့ဘယ်ရောက်ချင်ပါ့မလဲ။ မိသားစု တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးနေရတာ သူတို့ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းနေရှာမလဲ။ ဒါကို မင်းတို့က အပြစ်ဆိုပြီး လက်ညှိုးထိုးကြတာ တရားရဲ့လား။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ”

ဖိုးအောင်သည် ပြောချင်ရာကို တရစပ်ပြောချလိုက်၏။ နက်မှောင်သော မျက်ခုံးများကို တွန့်ချိုးကာ စူးရှသော မျက်ဝန်းများ ထဲတွင် အထင်သေးဟန် စိတ်ပျက်ဟန်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

အတော်ကြီးကြာအောင် စကားမပြောဘဲ စူးစူးရှရှကြည့်နေပြီးမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

သာအေးနှင့် ဖိုးကွန့်မှာ မျက်နှာငယ်လေးကိုယ်စီနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြသည်။

အနီး (၂၇)

နောက်တစ်နေ့မနက် အစောကြီး သာအေးတစ်ယောက်
ဖိုးအောင်တို့အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

အိမ်နောက်ဖေး နွားတင်းကုပ်တွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသော
ဖိုးအောင်နားသို့ သာအေးရောက်လာကာ -

“မနေ့က ကိစ္စအတွက် ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

ဖိုးအောင်က သာအေးကို တအံ့တဩစိုက်ကြည့်မိသည်။ သူ
အမှားကိုသူသိကာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်နေရာသော
သာအေးကိုကြည့်ပြီး ဖိုးအောင် ချက်ချင်းခွင့်လွှတ်စိတ် ဝင်သွား၏။

“ရပါတယ်ကွာ”

ဟုဆိုမိသည်။

“မင်း ပြောတာတွေကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိပြီး ငါစိတ်မ
ဆောင်း ဖြစ်မိရတယ်။ ငါအမှားကို ငါမြင်ပါပြီကွာ”

သာအေးက ဖိုးအောင်ကို ဝေခံကြည့်သည်။ ဖိုးအောင်က
ခွင့်လွှတ်ပြုံးဖြင့်ပြုံးရင်း

“ငါ ဝမ်းသာပါတယ်။ မင်းခုတော့ အမြင်မှန် ရပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... နှင်းမြတို့ကိုလည်း ငါအမြင်မမှားတော့ပါ
ဘူး။ ငါလေ ငါပြောခဲ့တာတွေ သိပ်လွန်သွားလားလို့ တွေးမိပြီး
စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်းလို့ မင်းတို့ကိစ္စကို ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

ဖိုးအောင် အံ့သြသွားသည်။ သာအေးစကားကို သူသဘော
မပေါက်ပါ။

“ဘယ်လို ... မင်းဘာပြောတာလဲ”

သာအေးက အသိရခက်စွာ ပြုံး၏။

“မင်းရည်းစားနဲ့ ငါ့အစ်မခင်တာ မင်းသိတယ် မှတ်လား”

“အေးလေ သိတယ်”

သာအေး ဘာကိုဆိုချင်နေမှန်း မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ကာ
တွေးကြည့်မိသည်။ သို့သော် စဉ်းစား၍မရနိုင်။

“သူကတစ်ဆင့် မင်းတို့ဖို့ စီစဉ်ပေးခဲ့တယ်”

“ဘာရယ်”

ဖိုးအောင်က အလန့်တကြား ထအော်သည်။ ဝမ်းသာစိတ်
သည် ဖုံးဖိ၍မရနိုင်စွာ မျက်နှာကြီး ပြုံးပြီးသွား၏။ တအံ့တသြဖြင့်
သာအေးကို စိုက်ကြည့်၏။

“ဟုတ်တယ်ကွ... မင်းခိုးရမှ ဒီညပဲ”

ဖိုးအောင်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် အော်ရယ်မိသည်။ ပြီးမှ
မိဘတွေကြားမည်ကို စိုးရိမ်သွားကာ ပါးစပ်ကို အမြန်လှမ်းပိတ်လိုက်
လေသည်။

“တကယ်လား သူငယ်ချင်း”

“တကယ်ပေါ့ကွ”

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ... ကျေးဇူးပဲ”

ဖိုးအောင်က သာအေး၏ပုခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောမိသည်။
မျက်ဝန်းများသည် မျှော်လင့်ချက် အလင်းရောင်များဖြင့် တောက်ပ
လက်ဖြာလျက်တည်း။

အခန်း (၂၀)

လကလေးကထိန်ထိန်သာနေသည်။ လရောင်ဆမ်းထားသော
ဝန်းကျင်သည် လင်းဖြာလျက်ရှိနေ၏။

လရောင်အလင်းဖြင့် သဲကွဲစွာမြင်နေရသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို
မနှစ်မြို့သော လူတစ်စုသည် မှောင်ရိပ်ခိုကာ အခြေအနေကို စောင့်
ဆိုင်းအကဲခတ်၍ နေသည်။

“မင်းဟာက သေရောသေချာရဲ့လားကွ”

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ တုန်ယင်နေသောအသံမျိုးဖြင့် မေးသံကို
ကြားရ၏။

“သေချာပါတယ်ကွ။ နှင်းမြင်ကို ငါ့အစ်မကိုယ်တိုင် သေသေ
ချာချာ ပြောခဲ့တာ”

“ဒါဆို ခုထိဘာလို့ ထွက်မလာသေးတာလဲ”

“မင်းကလဲ စိတ်မလောပါနဲ့ကွာ။ သူ့မှာလဲ အရိပ်အခြည်

ကြည့်နေရသေးတယ် ထင်တယ်”

စကားပြောသံ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ်လာပြီး ပြန်လည်ငြိမ်ကျ

သွားသည်။

“ဘာလို့ မလာသေးတာလဲ မသိဘူး”

သက်ပြင်းချသံ သဲ့သဲ့ထွက်လာသည်။

“ချိုးကူသံပေးကြည့်ပါလား”

“အေး ဟုတ်တယ်”

သာယာညှင်းပျောင်းသော ချိုးကူသံလေး ညည်လယ်၌ ဖွံ့လှင့်

၍လာ၏။

နှင်းမြတို့အိမ် နောက်ဖေးဘက်ဆီမှ မည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဍာန်

တစ်စု တရွေ့ရွေ့ဖြင့် လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဟော... ဟိုမှာလာပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်မယ်ကွ”

“သွားခေါ်လိုက်လေ”

မှောင်ရိပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်ပြေးထွက်လာကာ အရိပ်

သဏ္ဍာန်ဆီ လှမ်းသွားလိုက်၏။

“အနင်း”

“အစ်ကို”

ဖိုးအောင်သည် မမြင်တွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်သော ချစ်သူလေးကို တဒင်္ဂငေးမောမိသွားသည်။

စောင်ခေါင်းခြီးမြဲထားလျက်မှ နှင်းမြသည် ချစ်သူဖိုးအောင်ကို မော့ကြည့်ရင်း မျက်ရည်စများ ဝေ့သီလာ၏။

“အနှင်းရယ်... ကိုယ့်မှာ စိတ်ပူလိုက်ရတာ လာမှလာပါ့မလားလို့”

“လာမှာပေါ့... အစ်ကိုရယ်... အဘတို့ မအိပ်သေးလို့ ခဏစောင့်နေရသေးတယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ တို့တွေမဝေးရတော့ဘူး ထင်ပါတယ်”

“သေချာတာပေါ့ကွယ်”

နှစ်ဦးသားကြည်နူးစွာ ပြုံးဖြစ်ကြသည်။ ရင်ခုန်သံချင်း တူညီစွာ လက်ချင်းမြဲမြဲတွဲမိကြသည်။

“ဟာ... ဒီနှစ်ယောက် နောက်မှဝအောင် ကြည့်ကြပါ တော့ အချိန်မရှိဘူး မြန်မြန်လာကြ”

သူငယ်ချင်းများက သတိပေးလှမ်းပြောတော့မှ ဖိုးအောင်သည် နှင်းမြလက်ကိုဆွဲကာ ခပ်သုက်သုတ် ပြေးလာ၏။

ရွာပြင်ရောက်တဲ့အထိ သူငယ်ချင်းများက လိုက်ဖို့ကြသည်

“ငါတို့မလိုက်တော့ဘူး။ ဒီလောက်ဆို စိတ်ချရပါပြီ”

ဖိုးအောင် .. ငါမှာတာ မမေ့နဲ့နော်။ ငါ့ဘကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရင် သူက မင်းတို့ကို ကူညီမှာပါ”

သာအေးက သူ့ဘကြီးရှိရာရွာသို့ ခိုးပြေးရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ လောလောဆယ် ခိုကိုးစရာလေးရသည်မို့လည်း ဖိုးအောင်က သာအေး အကြံကို လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အေးပါကွာ... မင်းတို့အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သာအေး မင်းကျေးဇူးတွေ ငါ မမေ့ဘူး။ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်... သူငယ်ချင်း”

“ရပါတယ်ကွာ”

သာအေးက ပြုံးမြဲမြဲဖြင့်ဆိုသည်။

“ငါတို့ သွားတော့မယ်နော်”

ဖိုးအောင်က နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း နှင်းမြလက်ကိုဆွဲကာဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့မိတော့သည်။

အခန်း (၂၉)

သပြေကုန်းရွာကလေးနှင့် တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ လာလေပြီ။
ရွာပြင်လမ်းမထက်တွင်တော့ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရယ်မောသံများ ဖုံးလွှမ်း
နေခဲ့သည်။

တွက်ဆ၍ မရနိုင်သော ကံကြမ္မာကို သူတို့ပျော်ရွှင်မှုများဖြင့်
ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆုံနိုင်ခွင့်ကို သေချာခဲ့ကြ၏။

လက်ချင်းမြဲမြဲတွဲကာ

“ဘယ်တော့မှ မခွဲကြေး”

ဟု သစ္စာပြုကြသည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ”

ဟု အထပ်ထပ်ပြောကြသည်။

နှင်းမြသည် ဖိုးအောင်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို မရဲတရဲ
ခိုးဆွဲရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“တို့တွေ အတ္တကြီးသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား မသိဘူးနော်”
အနှင်းက အသံတိမ်တိမ်လေးနှင့် အခြေအနေကို သုံးသပ်
သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူတွေဒီလောက် စိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ငါတို့နှစ်ယောက်
က ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလို့လေ”

နှင်းမြက အားတုံအားနာဟန်လေးဖြင့် ဆိုရှာ၏။

“ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် တို့နှစ်ယောက် ဘယ်ပေါင်းရတော့မလဲ၊
နောက်ဆို အနှင်းတို့ရွာက ပြောင်းတော့မယ်ဟာ”

နှင်းမြက ဘာမှထပ်မပြောတော့။ သက်ပြင်းချသံ သဲ့သဲ့သာ
ကြားလိုက်ရ၏။

နှစ်ဦးသား စကားဆက်မပြောကြတော့ လမ်းကိုသာ ဆက်
လျှောက်ကြသည်။

ညကတော့ နက်ရှိုင်းနေဆဲဖြစ်သည်။ ထိန်ထိန်သာနေသော
လရောင်အောက်တွင် ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်တဝက်
ပျော်ရွှင်မှုတစ်ဝက်ဖြင့် လမ်းဆက်လျှောက်နေဆဲ။

မမြင်နိုင်သော ကံကြမ္မာတစ်ခုက သူတို့ထံ တရွေ့ရွေ့ တိုးဝင်
လာခဲ့ပြီမှန်းကိုတော့ သူတို့မသိနိုင်ခဲ့ပါချေ။

x x x

ရွာနှင့် ၃ မိုင်ခန့် ဝေးကွာလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ တောင်စဉ်တောင်
တန်းတွေ၏ အလယ်၌ရှိသော ရွာကလေးကို လရောင်အောက်တွင်
အပေါ်စီးမှ မြင်ရသည်မှာ အမြင်တစ်မျိုး ဆန်းသစ်နေ၏။

နှင်းမြက စိတ်မောလှသလို သက်ပြင်းကို မျှဉ်းမျှဉ်းချလိုက်
သည်။

“ကိုယ့်နောက်လိုက်လာရတာ မပျော်ဘူးလားဟင် အနှင်း”

“ပျော်တာပေါ့ အစ်ကိုရယ်... ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ”

“အနှင်းကြည့်ရတာ မပျော်သလိုပဲ။ သက်ပြင်းတွေလည်း
ခဏခဏချနေတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး... အနှင်းပျော်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အပြည့်အဝ
မပျော်နိုင်ပဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပဲ ပျော်ခွင့်ရသလို စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး
ကြီးပဲ”

“မကြာခင် အပြည့်အဝ ပျော်ခွင့်ရတော့မှာပါကွာ”

ဖိုးအောင်က ချစ်သူလက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ရင်း အားငေးမိ
သည်။ နှစ်ဦးသား ကြည်နူးစွာ ပြုံးဖြစ်မိကြပြန်၏။

အားပါ၍ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆက်လျှောက်
လာခဲ့ကြသည်။ အနာဂတ်၏ ပျော်ရွှင်မှုသည် ရှေ့တွင် ဆီးကြိုကမ်း
လင့်နေသည်။ ထင်မှတ်မြင်ယောင်နေမိကြခြင်းပင်။

ရှေ့သို့ အတော်လေး ခရီးဆက်လာခဲ့ပြီးနောက်တွင် အသံ
တစ်သံကို ထူးဆန်းစွာ ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဘာသံလဲ ဟင်”

နှင်းမြက အံ့သြစွာမေး၏။

“ရေကျသံပါ အနှင်းရဲ့ တို့တွေ ဆည်ကာတာနား နီးလာပြီ
လေ”

“ဒီနားမှာ ဆည်ကာတာရှိတယ် ဟုတ်လား အနှင်းဖြင့်
သိတောင် မသိဘူး”

“ရှိတယ်လေ... အင်္ဂလိပ်အစိုးရက လာဆောက်ပေးထားတာ
ရှေ့နားမှာ ရှိတယ်”

ရှေ့သို့အနည်းငယ်လျှောက်လာမိကြရာ ခြေသည် ခိုခိုဖိဖိနှင့်
ပျော့ပျောင်းနေသည်ကို သတိထားမိကြ၏။

“ဒီနေရာက ဗွက်ထူလိုက်တာ”

ဗွက်ထဲတွင် တမြိမြိ တဖွီဖွီနှင့် လျှောက်လာခဲ့ကြပြီး ရှေ့နား
လောက်တွင် ရေတွေဒလဟော စီးကျနေသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။

“ဘာလို့ ရေတွေဒီလောက် စီးနေတာလဲ မသိဘူး”

ရေစီးရှိန်မှာ ပြင်းလွန်းလှ၏။ ခြေမျက်စိနားလောက်ပင် မြှုပ်
နေရာ ရေစီးထဲ ခက်ခက်ခဲခဲ လျှောက်ကြရပြန်သည်။

မသင်္ကာ၍ ဖိုးအောင်က ဆည်ကာတာနားသို့ တိုးကပ်ကာ
ကြည့်မိသည်။

“ဟာ... အနှင်းရေ ဒီမှာ ဆည်ပေါက်နေတယ်။ ဒါကြောင့်
ရေတွေ ဒီလောက်စီးနေတာကို”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

ဖိုးအောင်က တစ်စုံတစ်ရာကိုတွက်မိဟန်ဖြင့် ပြူးပျာသွား၏။

“ကြာလာရင် ဒီအပေါက်ကြီးကျယ်လာမှာပဲ။ ဒါကြီးသာ
အကြီးကြီးဖြစ်သွားရင် ရေကာတာကျိုးပြီးရေတွေဒေလာ ဟောစီးကျ
လာမှာ။ ဒါဆို အနိမ့်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ တို့ရွာလေးဟာ”

“အို... ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီချိန်လောက်ဆို ရွာကလူတွေ ကောင်း
ကောင်းအိပ်မောကျနေကျမှာ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် အစ်ကို”

ဖိုးအောင်စကားကို အနှင်းက သဘောပေါက်သွားပြီး အလန်
တကြားဖြစ်သွားသည်။

“လာအနှင်း ဒီအပေါက်ကို ပိတ်ကြမယ်”

နှစ်ယောက်သားတွေသည် သစ်သားအကျိုးအပွဲများ ကျောက်
တုံး ကျောက်ခဲများဖြင့် အပေါက်ကို ဆို့ပိတ်ရန်ကြိုးစားကြသည်။

သို့သော် သူတို့၏ကြိုးစားမှုမှာ အချည်းအနှီးသာဖြစ်ရပါ၏။

ရေများသည် ဒလဟောကျဆင်းမြဲ ကျဆင်းလျက်သာတည်း။

“အနှင်းရေ... ဒီလိုဆိုမဖြစ်တော့ဘူး။ ရွာကိုပြန်ချေ ရွာက လူတွေ သွားခေါ်လာခဲ့တော့”

ဖိုးအောင်က အလောတကြီးပြောလိုက်၏။

“အို... ဒီလိုလှင်ရင် တို့တွေ ခိုးပြေးမှန်းသိသွားကြမှာပေါ့၊ တို့တွေ ပေါင်းရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

နှင်းမြက တုန်လှုပ်စွာ ပြော၏။ ဖိုးအောင်တစ်ယောက် တွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းရှိုက်၍

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွာ... တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းရဖို့ထက် ရွာကလူတွေ အသက်က ပိုအရေးကြီးတယ်။ တို့ရွာကို တို့ကာကွယ် ရမယ်လေ”

နှင်းမြရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ချစ်သူ၏ လှပသော စိတ်ကလေးကို လှစ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

ကိုယ်ကျိုးမဖက်သော ဆောင်ရွက်ချက်မျိုးဖြင့် အနစ်နာခံသော လှပသည့်စိတ်ကလေး။

ဖိုးအောင်သည် ရေကာတာ အပေါက်ကို ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကွယ်ရင်း ပိတ်ကာထားသည်။

“အစ်ကို”

နှင်းမြက ကြေကွဲလှိုက်လှဲသော အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

ဖိုးအောင်က ရေကာတာအပေါက်ကို အသေအလဲ ပိတ်ကာနေရင်းမှ လှည့်ကြည့်လာသည်။

“အနင်း ကိုယ်ပြောမယ် နားထောင်”

မျက်နှာပေါ်တင်နေသော ရေစက်များကို လက်ဖြင့် သပ်ရင်း နောက်

“ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှုဟာ ကိုယ်တို့ ကို ကောင်းကျိုးပေးမှာပါ။ ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ကွယ်”

“အစ်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချဘူး”

“ရတယ်...အနင်းကိုယ့်ကို စိတ်မပူနဲ့ ရွာထဲကို မြန်မြန်သွား ကိုယ်ဒီအပေါက်ကို ကြိုးစားပြီး ကာထားပေးမယ် မြန်မြန်သွားတော့”

“နှင်းမြက မျက်ရည်ဝေနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် စိုက်ကနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

မမြင်နိုင်သော ကံကြမ္မာ၏ အဆုံးအဖြတ်သည် မည်သို့ပါ နည်း။

ဘယ်သူကများ ကြိုတင်သိနိုင်ခွင့် ရှိပါ့မလဲလေ။

အခန်း (၃၁)

ရွာကလူတွေ ရောက်လာသည့်အချိန်၌ ရေကာတာမှ ရေမှာ အတော်လေး စိမ့်နေပြီဖြစ်၏။

ဖိုးအောင်တစ်ယောက်မှာမူ ရေကာတာအပေါက်ကြီးအား သူ့ကိုယ်နှင့် အတင်းပိတ်ကာထားသည်ဖြစ်၍ ရေမွန်းသဖြင့် အသက် ရှုကြပ်မတတ် ဖြစ်နေ၏။

ရေကာတာအပေါက်မှာ သူတစ်ရပ်နီးပါးမျှ ဖြစ်၍နေလေပြီ။

မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ရေများ အလုံးအရင်းနှင့် ပက်ဝင်နေလေ ၏။ လက်နှစ်ဖက်မှာမူ ဘောင်စွန်းနှစ်ဖက်ကို မြဲမြံစွာ ကုပ်တွယ်ထား ၏။ ခြေထောက်များမှာ ရေစီးရှိန်ဖြင့် မျောပါမချအောင် အားနိုက်ကာ မြဲမြံမြဲမြံ ရပ်တည်ထား၏။

ဖိုးအောင်၏အဖြစ်ကို မြင်ကြရသောအခါ အားလုံးရင်ဆို့သွား
ကြသည်။

“ဟဲ့လုပ်ကြပါဦး၊ သူ့ကို မြန်မြန်ဖယ်ကြ”

ရွာသားတစ်ဦးက လှမ်းအော်လိုက်၏။ အားလုံးပျာယာခတ်
သွားကြကာ ဖိုးအောင်ကို ဖယ်ထုတ်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ လူတွေ
ရောက်လာပြီဟူသော အသိကြောင့် တောင့်တင်းထားရသော စိတ်ကို
လျော့ချလိုက်၍ ဖိုးအောင်မှာ ပျော့ခွေကာ မေ့မြောရင်း ရွာသားများ
၏ လက်ထဲပါလာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ရေကာတာ အပေါက်ကို ဖို့ကြ၊ ဖာကြ၊ လုပ်ကြ
ကိုင်ကြ အားလုံးအလုပ်ရှုပ်သွားကြလေတော့သည်။

ဖိုးအောင်မှာမူ တစ်ကိုယ်လုံးရေတွေ ရွဲရွဲစိုလျက်က မေ့ကာ
သတိလစ်နေဆဲ။

အခန်း (၃၂)

သပြေကုန်းရွာကလေးတွင် အကြီးကျယ်ဆုံးသော မင်္ဂလာပွဲ
ကြီးတစ်ခုရှိ၍ တစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ရှိနေကြ၏။

မင်္ဂလာဆောင်၌ ထောပတ်ထမင်းနှင့် အုန်းထမင်း ကြိုက်ရာ
စားနိုင်၍ ကြက်၊ ဝက်၊ ဘဲ၊ ဆိတ် ဟင်းပေါင်းစုံဖြင့် ချက်ပြုတ်
စီမံထားသောကြောင့် တစ်ရွာလုံး တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေကြသည်။

ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်ထားသော သတို့သားနှင့်
သတို့သမီးမှာမူ ပါးစပ်ကို မစေ့နိုင်အောင် ငြိုးပျော်ရွှင်မြူးစွာဖြင့် မင်္ဂလာပွဲ
လာသူများကို ဂီ ဝေခည့်ခံနေလေ၏။

ကာလသား တစ်ခုမှာ သတို့သားကို အားကျသော မျက်ဝန်း
များဖြင့် ကြည့်ကာ ငြိုးပျော်နေကြသလို

အပျိုချောတစ်စုမှာလည်း အကြီးကျယ်ဆုံးသော မင်္ဂလာပွဲကို ဆင်မြန်းရသည့် သတို့သမီးကို အားကျစိတ်ဖြင့် တမျှော်တငေး ရှိကြလေ၏။

အားလုံးသော မျက်နှာများထက်တွင် အပြုံးရိပ်များ ခိုတွဲလျက်။

“ကဲ ခုတော့ တွေ့ကြပြီမှတ်လား။ အလကား အယူသီးတ၊ တွေဟာ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ မြင်ကြပြီမှတ်လား။”

ဟု သတို့သားက ပရိတ်သတ်ဘက်လှည့်ကာ ပြောလိုက်၏။ ပရိသတ်များက ဘာတုံ့ပြန်မှုမပေး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ ပြုံးကြလေ၏။

သူကြီး ဦးသာဝက သတို့သား၏ အနားသို့ ပြုံး၍လျှောက် လာ၏။

“ရှေးထုံးလဲ မပယ်နဲ့တဲ့ ဆိုရိုးစကားရှိခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ရှေးလူကြီးတွေရဲ့ စကားဟာ မှန်သင့်သလောက်မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဓိကကျဆုံးဟာ လူပါပဲ”

သူကြီး ဦးသာဝက သတို့သားကို တစ်လှည့် သတို့သမီးကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

“မင်းတို့ရဲ့ အချစ်ကိုရော၊ ကိုယ့်အသက်ကိုရော တို့တစ်ရွာ လုံး အတွက် စွန့်လွှတ်ရဲတဲ့စိတ်က အရာအားလုံးကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ တယ်။ တကယ်တော့ လူသားရဲ့ သိပ်ပြင်းထန်တဲ့ ဆန္ဒစောဟာ

ကြမ္မာဆိုးတွေအားလုံးကို ကျော်လွှားနိုင်တယ်ဆိုတာ ဒါသက်သေပဲ”
သူကြီး ဦးသာဝ၏ စကားကို အားလုံးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
နှင့် လက်ခံကြသည်။

သတို့သားက သတို့သမီးကို မြတ်နိုးစွာ ဇွမ်းကြည့်ရင်း တိုးတိုး
ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ် မပြောဘူးလား ကိုယ်တို့ရဲ့ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှုဟာ
ကိုယ်တို့ကို ကောင်းကျိုးပေးမှာပါလို့လေ ယုံပြီမှတ်လား”

• “ယုံပါပြီရှင် ယုံပါသတဲ့”

သတို့သမီးက ကြည်ကြည်နူးနူးဖြင့် ပြုံးမြဲမြဲလေးပြောလိုက်
လေ၏။

ချစ်သူနှစ်ဦးသား ချစ်မြတ်နိုးစွာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရွန်းရွန်း
စားစားကြည့်မိကြလေသည်။

• သူတို့ကိုကြည့်၍ ကျန်သူများလည်း ပျော်တပြုံးပြုံး။

ခုတော့ဖြင့် သပြေကုန်းရွာလေးသည် ငြိမ်းချမ်းသာယာသွားလေ
ပြီ ဖြစ်ပေတော့သည်။

